

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

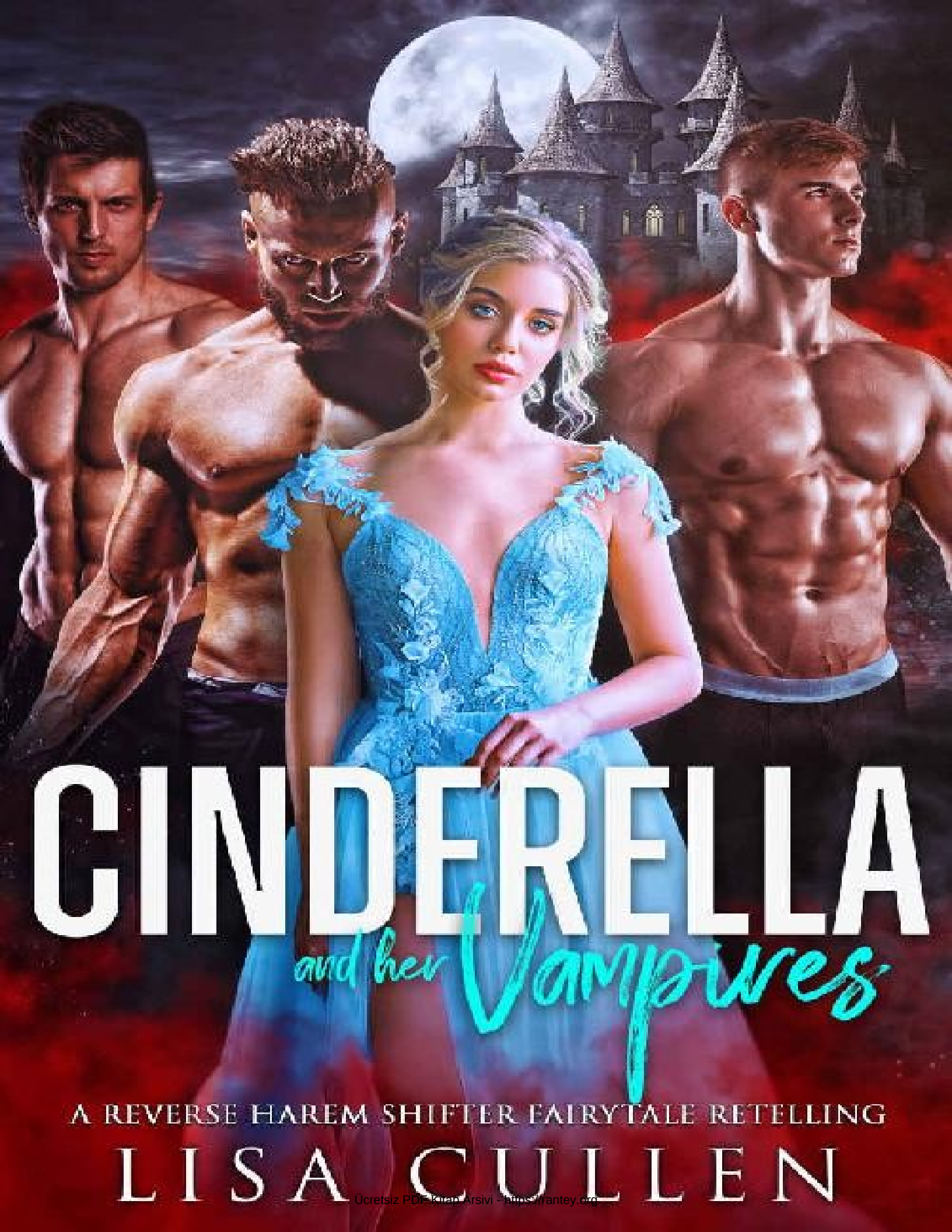
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CINDERELLA

and her Vampires

A REVERSE HAREM SHIFTER FAIRYTALE RETELLING

LISA CULLEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

CINDERELLA VE VAMPİRLERİ

TERS HAREM SHIFTER PERİ MASALI YENİDEN ANLATIMI

LISA CULLEN

İÇİNDEKİLER

Lisa Cullen'in Diğer Kitapları

Açıklama

Önsöz

1. Cindy
2. Silas
3. Cindy
4. Brock
5. Cindy
6. Xavier
7. Cindy
8. Silas
9. Cindy
10. Brock
11. Cindy
12. Xavier
13. Cindy
14. Silas
15. Cindy
16. Brock
17. Cindy
18. Xavier
19. Cindy
20. Silas
21. Cindy
22. Brock
23. Cindy
24. Xavier
25. Cindy

Sonsöz

Güzellik ve Canavarları (Sneak Peek)

Tüm Kirli Paranormal Peri Masalı Haremland Serisini Buradan Edinin

Lisa's Insider Club

© Telif Hakkı 2022, Yazar Lisa Cullen tarafından.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.
Bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.
şekilde. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece yetişkin okuyucular için hazırlanmıştır. Bu sayfalarda tasvir edilen herhangi bir cinsel aktivite, kan bağı olmayan 18 yaş üstü yetişkinler arasında gerçekleşir.

LISA CULLEN'IN DİĞER ESERLERİ

Lisa'nın kitapları buharlı, bağımsız, bir HEA'ya sahip ve Kindle Unlimited'ta okumak için ÜCRETSİZ olan shifter romantizmleridir.

Dirty Paranormal Fairytale HaremLand Serisi (bu seri)

**Güzel ve Canavarları| Alice ve Şekil Değiştirenleri| Goldie ve Ayıları| Kırmızı ve Ejderhaları| Sindirella ve Kızları
Vampirler**

Kunduz Deresi'nin Şekil Değiştirenleri Serisi

Diego| Landon| Aldo| Barrett| Darion

Lisa'nın Kutu Seti Fırsatları

Üç Kader Arkadaşı

Vites Değiştirici Koruması

Noel için Altı Vites Değiştiren

AÇIKLAMA

Tanrılar kadar üç vampir bana tapmak istiyor.

Başa çıkılamayacak kadar sıcak.

Vahşi, esrarengiz ve akıllara durgunluk veren... ve bana yapabilecekleri şeyler.

Ama bir de var.

Yeni cehennem kadar ateşli vampir erkeklerimi benden alabilecek bir savaş başlatabilecek bir adam.

Bir şaka -bir intikam aracı- olarak başlayan şey, terk edildiği düşünülen bir malikaneye gizlice girmeme dönüştü.

Tanrı olabilecek üç muhteşem vampir tarafından işgal edilmiş bir malikane.

Eski malikaneyle ilgili fısıltıları, efsaneleri biliyorum.

Artık kimse oraya gitmiyor... en azından buralı kimse.

Ama bir adam barıma gelip yol tarifi istedi.

Onu tam olarak nereye göndereceğimi biliyorum ve bunun onun gibilerle son kez uğraşmak zorunda kalacağımın farkındayım. Ama diğerleri onu aramaya geliyor ve onun kaderinden biraz da olsa sorumlu hissederek gidip onu bulmaktan başka çarem kalmıyor. Bulduğum şey, hayal ettiğim her şeyden daha kötü, adamlarım da dahil olmak üzere yeni kazandığım her şeyi yok etmeye kararlı bir canavar.

Bunun olmasına izin veremem.

Tek sorun şu ki... Biraz boyumdan büyük işlere kalkıştım.

PROLOGUE

Cindy

Cindy Nightingales'teki normal vardiyasında çalışırken gece her zamanki gibi akıp gidiyordu. Burası yerel halk arasında oldukça popülerdi ve Boston şehir merkezinin kalbinde yer alıyordu. Dışarıdan pek bir şey gibi görünmese de, duvardaki bir delikten başka bir şey gibi görünmese de, Cindy'nin en sevdiği yerlerden biriydi.

İçeride yuvarlak, cam masalar pelüş, siyah deri sandalyelerle çevriliydi. Işıklar, duvarların içine gizlenmiş hoparlörlerden gelen müziğin ritmine göre yanıp sönüyordu. Kristal avizeler tavandan her masanın üzerine şelale şeklinde sarkıyordu. Caddeye bakan pencereler dumanla kapatılmıştı ve bu da atmosferi sanki başka bir dünyada, başka bir yerde ve başka bir zamandaymış gibi hissettiriyordu.

Cindy sık sık buranın büyülü bir havası olduğunu düşünürdü. Nightingales onun evden uzaktaki eviydi. Ve işini seviyordu. Müşterilerden bazıları onunla ilk isim bazındaydı. O da onlardan birkaçını tanıyordu. İyi tanıma fırsatı bulamadığı çok az müşteri vardı. Ve en çok sorun çıkaranlar da onlar gibi görünüyordu.

Özellikle de turistler.

Birinin Boston'dan olmadığını her zaman anlayabilirdi. Tıpkı içeri girip bar tezgahına oturan adam gibi. Kendisine hizmet etmesi için yeterince sabırla beklemesine rağmen

onda oldukça itici bir şey vardı. Ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir şey.

Ama kadın ona yaklaşıp siparişini sorduğunda, adam onunla alay etti ve sanki ondan aşağıdaymış gibi burun kıvrıldı. Onun gecesini mahvetmesine izin vermeyecekti. Onun tiksindirici tepkisine aldırmadan, bir süre daha susuzluğunu çekmesine izin vereceğini düşündü ve diğer müşterileriyle meşgul oldu.

Ona el salladığında siparişlerin hızı artmıştı. Ona bir kez başını salladı ve kendi kendine sırıttı. Normal müşterilerinden biriyle konuşmak için birkaç dakika ayırırken onu biraz daha bekletmeye karar verdi. Konuşmanın ortasında, sipariş vermeyi reddeden adama baktı ve adam oldukça sabırsız görünüyordu.

Kibarca müsaade istedi ve bara geri döndü. "Şimdi sipariş vermeye hazır mısınız?"

Bakışlarını üzerinde sabitledi. "Bir bira. Muslukta ne varsa."

Başıyla onayladı ve içkisini hazırlamaya koyuldu. Birkaç saniye sonra elinde uzun, soğuk bir bardak bira vardı ve dikkatini çekmeye çalışan müşterilerin arasından sıyrıldı. Birayı üzerine koymadan birkaç saniye önce adamın önüne bir bardak altlığı koydu.

"Bir hesap açayım mı, yoksa bu işi şimdi mi halletmek istersiniz?" Cindy sordu.

"Tab iyi," diye mırıldandı. Hatta sesi sabırsız geliyordu.

Cindy onun, kadınları zayıf cins olarak gören ve bir erkeğin işinde çalışmak yerine mutfağa ya da yatağa ait özellikle hoş erkeklerden biri olduğunu düşündü. Neredeyse homurdanacaktı ama başını sallayıp onun için bir bilet keserken rahatsız edici sesi içinde tutmayı başardı. Bileti adamın oturduğu yerin önündeki tezgâha yapıştırdı ve arkasını dönmeye başladı.

Bileğini sıkıca kavradı. Adam onu kendine doğru çekti, bu da kadının barın arkasındaki tezgâhın üzerine eğilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Adam eğilirken önlüğü beline battı.

Ona ters ters baktı. "Beni hemen çözün."

Bobby, fedai, birkaç adım daha yaklaştı. Onu durdurmak için elini kaldırdı. Bunun gibi adamların ne yapacağı belli olmazdı. Kırılğan egosu bir kadın tarafından tehdit edilirse ne yapacağını kim bilebilirdi?

Bobby gibi bir adamın canavarı mı? Fedai uzun boyluydu ve Terminatör'e taş çıkartacak kadar kalın kaslarla kaplıydı. Doğal olarak sadece varlığıyla bile erkekleri tehdit ediyordu.

Bu adam muhtemelen kırılırdı.

Jest işe yaradı. Yıllarca birlikte çalıştıktan sonra Bobby ve Cindy sözel olmayan işaretleri çözmüşlerdi. Bobby ne zaman geri çekileceğini ve ne zaman yardım edeceğini Cindy'nin tek bir hareketine ya da bakışına göre belirliyordu. Ona ihtiyacı olduğunda, sadece bir hareket uzaktaydı.

"Yol tarifine ihtiyacım var ve şimdiye kadar şansım yaver gitmedi. Belki siz yardımcı olabilirsiniz?" diye sordu.

Cindy adama ters ters bakarak, "Bir daha bana elini sürmeyeceğine söz verdiğin sürece sürebilirim," dedi.

"Karanlık prensi nerede bulabilirim?" diye sordu.

"Bu bir çeşit kod falan mı?" Cindy sordu.

Adam içini çekti. "Hayır. Buna doğrudan soru denir. Bana yardım edebilir misin, edemez misin?"

Onu biraz daha incelemek için bir an durdu. İşler biraz kontrolden çıkarsa ve polisi araması gerekirse diye.

Gözleri çıldırmış gibiydi ve dağınık siyah saçları her yere dağılmıştı. Adam hiç de iyi görünmüyordu. Cindy'nin karşısındaki gibi insanlarla yeterince deneyimi olduğu için bu adam gibi akıl hastalarıyla nasıl başa çıkacağı konusunda bir fikri vardı. Adamın kim olduğundan, nereden geldiğinden ya da hikâyesinin ne tam olarak emin olmasa da... ona ne söyleyeceğini bilecek kadar çok insanla tanışmıştı.

"Sanırım tam yer bende," dedi.

Geri çekildi. "Ben bir yer arıyorum. Bir adam arıyorum."

Cindy başıyla onayladı. "Cevabını istiyor musun, istemiyor musun?" Bir kez başını salladı.

Derin bir nefes çekti. "Çocukken bana yakınlarda terk edilmiş bir konakla ilgili bir hikâye anlatılırdı. hiç kimse oraya yaklaşmaz. Özellikle de geceleri."

Bana . "Bu kadar mı?"

Cindy başını salladı. "Söylentilere göre çürüyen harabelerin içinde bir canavar yaşıyormuş. Bunu kontrol etmek isteyebilirsiniz. Yine de buranın başlamak için iyi bir yer olduğunu düşünüyorum. Bir 'karanlık prensin' gizlenebileceğini düşündüğüm tek yer."

Başını salladı, içkisini yudumladı ve taburesinden kalktı. Elini cebine attı, bir onluk çıkardı ve kapıdan hızla çıkmadan önce barın tepesine çarptı.

Cindy onun ardından bakakaldı. Bir dakika geçti ve Bobby ona yaklaştı.

"Hey," dedi derin bir nefes vererek. "Başka bir kaçık, ha?" diye sordu, sesi derindi.

Omuz silkti. "Merak etme. Ona hak ettiğini verdim."

Kıkırdadı. "İşte benim kızım."

Gülümsedi. "Geri döneceğinden şüpheliyim."

"Yazık oldu. Onunla daha fazla eğlenebilirdik," dedi Bobby.

Cindy içini çekti. "Evet, zaten burada yeterince heyecan yaşıyoruz. Ben kendi adıma, onu bir daha görmezsem uykularım kaçmaz."

"Ona ne söyledin de böyle kalkıp gitti?" diye sordu.

Aptal numarası yapmaya çalıştı ama Bobby bunu yanına bırakmadı. Konuyu kapatmıyordu. Sonunda, "Ona terk edilmiş malikaneden bahsettim," dedi.

Gözleri irileşti. Saniyeler sonra derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Hatırlat da seni asla kızdırmayım."

Güldü. "Sen bunu asla yapmazsın. Ayrıca, o deli. Sabah olduğunda muhtemelen burayı hatırlamayacaktır bile."

"Umarım haklısınızdır," dedi.

"Yakında öğreneceğiz." Garip bir merak duygusu onu ele geçirirken birkaç dakika daha kapıdan dışarı baktı. Başını salladı ve zihnini adamdan temizledi.

Onu bir daha düşünmedi.

* * *

Silas

Silas huzursuzdu ve evinin karanlık koridorlarında dolaşmaya başladı. Çoğu zaman yürüyüş düşünmesine yardımcı oluyordu. Özellikle de canını sıkan şeyler olduğunda. Tıpkı şimdi olduğu gibi. İnsan Collin, küçük ziyaretinden beri aklından hiç çıkmamıştı.

Görünmez bir sıcaklık onu içine çekti. Yalnız değildi. Gerçi normalde onu rahatsız etmeye cüret edenlerin kafasını koparırdı. Yalnızlığında ona katılan varlığı umursamadı.

"Merhaba Xavier," dedi.

"Silas," dedi Xavier. "İnsanla ilgili haberlerim var."

Silas başını salladı ve en yakın ve en sevdiği arkadaşıyla yüzleşmek için arkasını döndü. Aynı zamanda onun baş muhafızıydı. Koruma detayları konusunda başka kimseye güvenmezdi. Xavier'i, kendisinden ve vampirlerinden bir savaş başlatarak yüzyıllar öncesine dayanan bir barış anlaşmasını bozmalarına yardım etmelerini talep etmeye gelen insanın geçmişini için göndermişti.

İnsan hikâyesinin tamamını anlatmıyordu ve Silas'ın ihtiyaç duyduğu ayrıntıları öğrenebilecek tek kişi Xavier'di.

"Peki ne buldun?" diye sordu gözlerini arkadaşının gölgeli formuna dikerken.

"Son zamanlarda batıda bazı sorunlara neden olmuştu. Ondan önce, diğer taraftaki bir nehir kasabasından gelmişti."

Diğer taraf ise onun gibi insanların, diğer şekil değiştirenlerin ve cadıların yaşadığı paralel varoluş düzlemiydi. İnsan diyarı aşırı kalabalıklaşmıştı ve varlıklarını gizli tutmak giderek zorlaşıyordu. Her yıl, türlerinden daha fazla kişi burayı terk ediyordu. Hem doğaüstü yaratıklar hem de cadılar.

Orada yaşayan insanlar oraya Harem Diyarı diyordu. Bu düşünce Silas'ın hâlâ homurdanmasına neden oluyordu.

Xavier, "Ayrıca yerel bir içki mekanında çok fazla dikkat çekerken görülmüş," diye ekledi. "Onunla ilgilenilmesi gerekiyor."

Silas içini çekti. "Onu Brock'a bırakacağım."

Xavier başını salladı. "Ben gidince küplere bindi, değil mi?" Silas sesini alçaltmadan, "Hayır," dedi. "Başlamak için yeterince büyük giderek daha fazla devralıyor. Zamanı geldi, ellerini biraz kirletmesine izin vermeye başladım."

Xavier başını salladı. "Bundan emin değilim, Silas. Bu insan çok zeki. Daha önce gördüğüm diğer insanlardan daha hızlı olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Çoktan yapıldı. İnsan bodrumdaki hücrelerden birinde. Brock muhtemelen şu anda onunla oynuyor. Umarım, daha önce bu kadar açık sözlü olmadığı bilgileri de ortaya çıkarıyordur."

Xavier burnunu sıktı ve sanki kafasına giren bıçak gibi acıyı savuşturmak istercesine gözlerini kapadı. Ama o bir vampir olduğu için, bu insan günlerinden kalma bir hareketti. Silas'ın hatırlayabildiği kadarıyla çoktan geçmiş olan günlerden kalan bir alışkanlık.

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," dedi. "Onu hücrede bizzat gördünüz mü?"

"Hayır. Neden ihtiyacım ki?" Silas sordu.

"Anladığım kadarıyla o sizin oğlunuz. Onu seçtiğinizde ben de oradaydım. Ama yıllar geçtikçe huzursuzlaştı ve gerginleşti. O bir serseri mayın, Silas. Adamı eline geçirdiğinde onu öldürmeyeceğine güvenemezsin."

Silas omuz silkti. Xavier oğlunu herkesten daha iyi tanıdığını anlamıştı. Brock'a bir emir verdiğiğinde, ona karşı gelmeyecek kadar iyi biliyordu. Silas da Brock'a bunun hâlâ geçerli olduğuna inanacak kadar güveniyordu. Ama Xavier'in farklı bir inancı vardı.

Silas mırıldandı, "Dünyada bir insan eksildi. Kimsenin onu özleyeceğinden şüpheliyim."

"Silas..." Xavier vampirler prensinin dikkatini kendisine çekerek şöyle dedi. "Collin bir hücrede değil. Hâlâ şehrin dışında. Bunu bilmeliydim çünkü onu takip edebildiğim kadar takip ettim. İzini kaybettim."

Silas alnının ortasına bir çimdik yerleşirken, "Bu sen değilsin," dedi. "Yeteneğini kaybetmediğine emin misin?"

"Ben pozitifim. Ama demek istediğim aynı," diye ekledi Xavier.

Silas derin bir iç çekerek, "Peki," dedi. "Eğer onu bu kadar çok istiyorsan, önce ona ulaş. Aksi takdirde, zamanımın çoğunu huzur içinde geçirmek isterim."

Xavier başını salladı. "Elbette."

Silas arkadaşının arkasını dönüp onu doğuran gölgelerin içinde kaybolmasını izledikten sonra kendi etrafında dönüp baktı

pencereden dışarı baktı. Şehir, bu kadar geç bir saatte bile hâlâ gündüz olduğu kadar canlıydı. Çok az şey etrafındaki küçük dünyayı duraklatma gücüne sahipti.

Bir kez daha düşünceleri tükendi. Bir şey eksikti. Varlığının her zerresiyle arzuladığı bir şey. Her şey Collin'in ofisine hışımla girdiği anda başlamıştı.

Soru şuydu: Onun gibi yarım bin yıldan fazla yaşamış bir vampirin neye ihtiyacı olabilirdi ki?

CINDY

Bobby koluma dokunduğunda müşteri akını sırasında barda çalışmakla meşguldüm. Kısa bir süreliğine dikkatimi ona çevirdim. İçeri giren sekiz kişilik bir grup için içki hazırlamanın ortasındaydım. Her biri karmaşık ve bir şeyler istiyordu. Pahalı olmasından bahsetmiyorum bile.

"Ne var yok?" Ben sordum.

"Bunu görmek isteyebilirsin" diye mırıldandı.

Sesinde durmamı ve dikkatimi bir kez daha ona vermemi sağlayan bir şey vardı. Dışarıda yağan dondurucu yağmurdan sıırıslam olmuş bir adamın durduğu ön kapıya doğru baktı.

"Arkadaşımız geri döndü," dedi. Saniyeler sonra, taş gibi ifadesi bir gülümsemeye dönüştü. "Sanırım bana yirmi dolar borçlusun."

Başımı salladım ve bir iç geçirdim.

"Tamam, çekmecedен al," dedim gülümseyerek. "Daha sonraya kadar beklersek unuturum." Gece o kadar yoğundu ki ben de unutacaktım.

"Arkadaşımız" son derece gevşek kullanılan bir terimdi. Bobby'nin bahsettiği adam bir daha asla görmemeyi umduğum biriydi. Özellikle de ilk ve son etkileşimimizden sonra. Ama görünüşe göre daha fazlası için geri dönmüştü. Adamlarla tatsız bir etkileşim yaşadığımız ilk gece, geri gelip gelmeyeceği ve ne kadar sürede geleceği konusunda bahse girmiştik. Bobby bir haftadan az bir süre için bahse girdi.

geri dönecekti. O haklıydı. Bahis kaybetmekten nefret ederdim. Kazanacağımdan kesinlikle emin olmadığım sürece kumar oynayacak biri değildim.

Söylentiler ve karanlık canavar hikayeleriyle çevrili terk edilmiş malikaneye gönderdiğim müşteriyle aynıydı. Yerlilerin bile geceleri ziyaret etmediği bir yere. Sanırım aradığını bulamadı ve barımın penceresinin dışında volta atarken bu konuda oldukça sinirleniyordu.

Bobby bahsi kastederek, "Bunu sonra düşüneceğim," dedi. "Onunla ilgilenmemi ister misin?"

Güldüm. "Hayır. Cinayete gerek yok."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi. "Senin için gidip onu korkutabilirim."

Pahalı içki siparişini garsonlardan birine ve sonra dönüp onunla yüzleştim.

Muhtemelen Bobby'nin adamın icabına bakmasına izin vermeliydim, onu temelli korkutup kaçırmalıydim. Adam barıma adımını attığı andan itibaren kötü bir haberdı. Ama içimde, deli olsun ya da olmasın, şanssız bir adam fikrinden nefret eden bir şey vardı. En azından kendine ya da başkasına zarar vermediğinden emin olabilir, onun için bir taksi çağırabilir ve taksi gelene kadar bekleyebilirdim.

Benim düşüncem on beş yirmi dakika içinde fazla sorun çıkaramayacağı yönündeydi.

Ünlü son sözler.

"Hayır," dedim. "Bırak kalsın. Eğer olay çıkarmaya başlarsa, ben hallederim."

"Bu benim işim, Cindy," dedi.

Kolunu okşadım. "Sen de işinde harikasın. Ama ona burada yetkili olanın ben olduğumu göstermek istiyorum. Onun değil."

Gülümsedi. "Tamam. Yardım istersen bana haber ver." "İsteyeceğimi biliyorsun," dedim.

O gitti ve ben sipariş listeme devam ettim. Çok geçmeden adamın müzik ve kalabalığın arasından sesini yükselttiğini duydum. Onu görmezden geldim. Çoğunlukla. Ama sonra görmezden gelemeyeceğim bir şey söyledi.

"Hayvana dönüşen insanlar" dedi.

Bu benim dikkatimi çekti. Yaptığım işi bıraktım ve bu deliye biraz daha dikkat etmeye başladım.

"Gölgelerde gizlenen canavarlar," diye ekledi. "Onlar bu dünyada olduğu sürece kimse güvende değil. Yönetimi ele geçirmeden önce onları ışınlamalıyız. Kim benimle?"

Bakışlarımı adama diktim. İhtiyacım olan son şey onun barımın ortasında aklını kaybetmesiydi. Rüzgâra karşı üç yaprak kadar fazla görünmesini boş verin.

Bobby gözümün ucuyla hareket etti. Bakışlarımı ona diktim. Olay çıkaran adama doğru başını salladı. Başımı salladım. Sessizce bekle işareti yaptım. Doldurmam gereken birkaç içki siparişi daha vardı ve sonra gidip büyüyen sorunla ilgilenebilirdim.

Son içki de biter bitmez barın etrafından dolaştım ve kalabalığın arasından dolana dolana adama doğru ilerledim. Hâlâ kendisini dinleyen diğer müşterilere hikâyeler anlatıyordu. Ne düşündüklerini bilmiyordum. Belki de deli bir adamın sarhoş hikâyeleri onları eğlendiriyordu. Belki de ona inanıyorlardı. Ama nedeni ne olursa olsun kimsenin barımda aptalca bir şey yapmasına izin veremezdim.

Adamın omzuna hafifçe vurdum. Arkasını döndü ve gözlerini bana dikti. Gözlerinde tanıma ışığının parlamasını izledim. Ters ters baktı ve bana sırtını döndü. Başımı salladım. Bunun çekip gitmem için yeterli olacağını düşündüyse, başka bir şeyi hak ediyordu.

"Pekâlâ, bir gece için senden yeterince hikâye dinledik," dedim ve onu pazusundan yakaladım. "Hadi gidelim. Sana bir taksi çağırayım."

Kolunu serbest bıraktı. "Bir yere gitmiyorum."

"Evet, öylesin," dedim kararlılıkla. "Burası benim barım. Benim kurallarım. Ve sana gitme vaktinin geldiğini söyledim."

Benden birkaç adım ötedeki bir masaya doğru ilerledi ve üstüne tırmandı. "Bu canavarlar hakkında bir şeyler yapmalıyız. Çok geç olmadan durdurulmalı ve dünyadan yok edilmeliler. Sayıları bizden fazla olmadan ve soyumuz tükenmeden önce."

Hayal kırıklıkları içimde birikirken alnımı ovuşturdum. Bu adam her nereden geldiyse bir an önce oraya geri dönmeliydi. Tercihen müşterilerimi içinden çıkamayacakları zor bir duruma sokmadan önce.

"Boynunu kırmadan önce masamdan in," diye tersledim ve ona doğru uzandım.

Beni görmezden geldi, onu yakalamamı engellemek için tam zamanında yoldan çekildi.

Ve daha da kötüsü... Müşterilerden bazıları ona inanmış görünüyor, onu alkışlıyordu. Diğerleri ise onu pek de hoş olmayan bir şekilde binanın dışına atmaya ramak kalmıştı. Kalabalık ve bu kaçık arasında, işim çok daha zorlaşmadan önce her şeyi kontrol altına almanın bir yolunu bulmalıyım.

Açıkcası, bunu tek başıma yapamazdım.

Bakışlarımı kalabalığın içindeki tüm yüzlerde gezdirerek Bobby'yi aradım. Onu buldum, barın kenarında durmuş, beni izliyor ve işaret vermemi bekliyordu. Bir kez başımı salladım. Vites atladi ve doğruca bana yöneldi.

Kalabalığı yararak ilerledi ve adamı masanın üzerinden tutup gömleğinden çekti. Adam çırpınarak Bobby'nin elinden kurtulmaya çalıştı ama bu ona bir fayda sağlamadı. Bobby adamı dışarı taşıdı.

Bir alkış ve yuhalama korosu müziğin üzerine süzüldü.

Kalabalığa baktım, karışık ifadelerle bakıyorlardı. Herkesin moralini yerine getirmenin tek bir yolu vardı. Hepsine gülümsedim. "Bir sonraki tur benden."

İşte bu oldu. Alkışlar küçük barımın duvarlarında yankılandı. Geceyi kurtardığım için memnundum.

Kapıya doğru yönelirken garsonlardan birini kenara çektim ve Bobby'ye dışarıda katılmadan önce bir taksi çağırmasını istedim. Hava, barın içindeki sıcaklığa kıyasla daha soğuktu. Bobby adamı hâlâ avucunun içinde tutuyordu. En azından artık yağmur yağmıyordu. Yine de havadaki kokuyu alabiliyordum. Gece gökyüzüne baktığımda bulutların dağılmaya başladığını ve yıldızlarla dolu boşluklar bıraktığını gördüm.

Bobby'nin pençesinde çırpınan adam tersledi. "Bırak beni, seni çılgın hayvan."

"Eğer mücadele etmeyi bırakırsan Bobby seni bırakabilir." Sesim yankılandı.

"Ve burada deli olan tek kişi sensin," diye ekledi Bobby, hala adama zahmetsiz bir tutuş gibi görünen bir şekilde tutunuyordu.

Adam çırpınmaya devam etti, en onunla konuştuğum gerçeğini görmezden geldi. Ya da Bobbyyi.

İçimi çektim ve adamın Bobby'nin elinden kurtulmak için acınası bir çaba göstermeye devam edişini izledim. "Ya da çırpınmaya devam edersen ve Bobby istesen de istemesen de seni zorla taksiye bindirmek zorunda kalır."

"Beni hemen şimdi çözün!" diye bağırdı adam.

"Onu karanlık bir sokakta bırakabiliriz," dedi Bobby, solar pleksusuna inen dirseğe karşı homurdanarak.

"Bu çok cazip bir fikir Bobby," dedim. "Özellikle de bu adamın onunla konuştuğum gerçeğini görmezden gelme eğilimi varken."

"Bırak beni şimdi," dedi.

Bobby, " için iyi bir yemek olur," diye ekledi.

"Katılıyorum..." Bir dakika düşünür gibi yaptım. "Hayır. Böyle çürümüş bir eti yiyen farelerin zarar görmesini hiç istemem."

Adam bana ters ters baktı. Omuz silktim.

"Sanırım buna da bir şey olmasına izin veremezdik," diye ekledim. "Bundan biz sorumlu oluruz."

"Yüksek yol, ha?" Bobby sordu.

Başımı salladım. "Yüksek yol."

Adam kıpırdanarak kurtuldu ve geri çekildi, Bobby onu bıraktığı için teşekkür etmedi. Gözlerinde vahşi, çılgın bir bakışla nefes nefese kalmıştı. "Beni durduramayacaksınız. Beni destekleyecek ve savaşta bana katılacak insanlar bulacağım!"

"Onları başka bir yerde bulabilirsin," dedim. "Artık barıma girmenize izin verilmeyecek."

"bilir," diye tükürdü bana. "Zor yoldan öğreneceksin. Söylediklerim doğru. Ama o zamana kadar çok geç olacak."

"Geceleri uyumak için bir yol bulmam gerekecek," dedim.

Bobby kıkırdadı. Tekrar adama yaklaşmaya başladı ama ben yoluna çıkarak onu durdurdum. Bana soru sorarcasına baktı.

"Bırak gitsin. abalamaya değmez. Yasaklandı ve neredeyse son ağrı zamanı geldi." Bakışlarımı adamın üzerine diktim ve başımı salladım. Adam . Sadece orada durdu ve bana baktı.

Gözlerimi devirdim. "Git ! Kışt!"

Başını salladı ve arkasını dönerek sokağa doğru ilerledi. Geri gelmeyeceğine ikna olmuştum. Artık dönmeyecekti. Yine de içeri girmeden önce adamın gözden kaybolmasını beklemek istedim. Artık benim mlkmn dışındaydı ve benim sorumluluğumda değildi.

"Hazır mısın?" Ben sordum.

Omuz silkti ve bana yolu göstermemi işaret etti.

"Geri gelmeyeceğinden emin misin?" Bobby içeri girdiğimizde sordu. "Tanrım, umarım öyle değildir," dedim. "Onunla yeterince uğraştım.

bir ömür boyu."

Bobby kıkırdadı. "Eğlenceli biri olduğu kesin."

Barın arkasına geçerken, "Benim tercih ettiğim kelimeler değil ama sanırım bir bakıma öyle," dedim. Bobby barın girişine yaslanarak yerini aldı ve bedava içkinin tadını çıkaran kalabalığı izledi.

"Son ağrı" diye anons ettim.

Bazı hayal kırıklığına uğramış i çekişler ve hayal kırıklığına uğramışlık sesleri vardı, ancak bu geceyi yatağa koymanın zamanı gelmişti. Buna, uydurma bir savaş başlatmaya çalışan çılgın deliyi unutma sürecini başlatmak da dahildi.

İnsanlarla kaynaşmaya pek yatkın değildim ama zaman zaman kendimi bir geceliğine dışarı çıkacak kadar merak içinde buluyordum. Daha uzun süre dışarıda kalmak için kendimi hiç zorlamadım. Bu çok büyük bir kumardı. Susuzluk irademi çok fazla zorlayacaktı ve ihtiyacım olan son şey türümü ifşa etmektir. Zaten şüpheleri vardı. Onları gecenin gizemli yaratıklarına karşı uyarıcı batıl inançlar. Ve doğru, her geçen gün saklanmak daha da zorlaşıyordu ama bunu şansa bırakmak ve dengeleri kendi lehime çevirmek istemiyordum.

Sınırlarımı biliyordum ve her zaman içinde kaldım.

Bu yüzden sokaklara çıktım, amaçsızca yürüdüm ve hayatta kalmamın anahtarı olan yaratıkların arasına karıştım. Tabii ki, kendi başıma kaldım.

İnsanlar yanımdan geçerken bana yöneltilen ihtiyatlı bakışları görmezden geldim. Çoğu insan bana geniş bir doğum verecek kadar akıllıydı. Sezgileri onlara benim tehlikeli bir yaratık olduğumu söylüyordu... haklı olarak da öyle. Varlığım onları herhangi bir şekilde etkilemeden bana yaklaşırlardı endişelenirdim.

Elbette bu yeteneği istediğim zaman açıp kapatabilirdim. Ama şu an için bunu umursamadım. Sadece etrafımdaki dünyayı sessizce gözlemlemek istiyordum. Ayrıca, bir parçam hâlâ insanlığımdan geriye ne kaldıysa ona tutunmaya çalıştığıma inanıyordu. Geriye dönüp baktığımda pek bir şey kalmamıştı.

Boston şehir merkezi sokaklar, binalar ve insanlardan oluşan bir labirent gibiydi. Zamanın geçişini işaret ediyor gibi görünen yapılara olan hayranlığımı hiç kaybetmedim. Baktığım her yerde bana garip bir aidiyet hissi veren geçmiş dönemlere ait işaretler vardı. Boston'un haline gelişini izlemiştim. Garip bir , akrabaydık.

İhtiyacım olduğundan değil ama derin bir nefes aldım ve şehrin tüm tanıdık kokularını yakaladım. Küçük parklarda ortaya çıkan, şehrin içine saçma gibi dağılmış doğa; gökyüzünü kalın bir örtüyle kaplayan bulutlardan gelen ve soğuk bir duş tehdidi oluşturan yağmur; insanların kanlarının akışına karışan parfümleri ve kolonyaları. Ama göze çarpan başka bir koku daha vardı. Beni ürküten bir koku. Beklemediğim bir koku.

Havayı koklarken, kokuyu içime çekerken, nereden tanıdığımı bulmaya çalışırken ve tek bir anıyı bile hatırlayamazken adımlarım duraksadı. Duyularımı harekete geçiren bir kokuydu bu. Normalde insanları ve onların dünyasını çevreleyen kokular söz konusu olduğunda hazırlıksız yakalanmazdım. Ama şimdi tatlı ve baharatlı, ucunda hassas bir tang olan kokuyu kokladıktan sonra, gitmesine izin veremezdim.

Kokuyu takip ettim, uzun zamandır hissetmediğim bir heyecanın cazibesine kapıldım.

Birkaç dakika içinde, koku beni Nightingales adlı bir bara götürürken etrafımdaki dünya soldu. Kuşların neyle tanındığını bu ismi ilginç buldum. , daha önce yakaladığım koku kapının hemen dışında daha da güçlüydü. Baştan çıkarıcı kokunun sahibinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da, kesinlikle bir insana aitti. Bir kez daha kendimi böyle bir yaratık karşısında merak içinde buldum.

Ve tamamen büyülenmişim.

Ama içeri adım atmadım. Henüz değil.

Barın dışındaki gölgelerin içinde kalmaya karar verdim, pencerelere baktım, duyularını alkolle bastıran insanların büyüüne kapıldım. Böylesine her şeyi tüketen bir kokunun sorumlusunun kim olduğunu tespit edip edemeyeceğimi merak ediyordum ama böyle bir şey sadece kişisel bir meydan okumaydı.

Ortam kalabalıktı, kahkahalar yükseliyordu. Havayı ter ve misk kokusu kaplamıştı. Tüm insanlar yüzünden derim karıncalandı. Hafif bir yanma

boğazımın arkasında başladı. Susuzluğun kuru çizdiği.

Muhtemelen geri dönüp eve gitmem gerektiğini biliyordum ama beni büyüleyen koku merakımı diri tutuyordu. Sonra gözlerim kadın barmene takıldı. Çok güzeldi ve dikkatimi neredeyse beni ona getiren kokudan daha fazla çekmişti.

Hepsi .

Kokuyu bırakan oydu. Sahip olduğum her şey üzerine bahse girmeye hazırdım.

Mekânın dışında daha fazla kalmak istemiyordum ve şimdi çekip gitme fikrine de dayanamıyordum. Bu yüzden, insanları doğal olarak itme yeteneğimi kapattım. Yapmak istediğim son şey dikkatleri çekmekti. Özellikle de etrafta bu kadar çok insanın olduğu küçük bir binada.

Hazır olduğumda içeri girdim ve bara oturdum.

Yüzünde bir gülümsemeye bana yaklaştı. Masmavi gözleri bir okyanusa bakar gibiydi. Gülümsemesi sıcak ve davetkârdı. durduğunda kaskatı kesildim. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Henüz bir şey yok. Henüz karar vermedim," dedim. Derin bir nefes aldım. Burnum beni oraya çeken kokuyla doldu. Çok, çok daha güçlü ve kesinlikle ondan geliyordu.

Başını salladı ve barın tepesine vurdu. "Hazır olduğunuzda bana el sallayın."

Başımı salladım ve sonra barı çevreleyen gölgelerin arasına dalarak gözden kaybolmaya çalıştım. Menüdeki saçmalıkları sipariş imkânı yoktu. Sarhoş bir insan işimi gayet iyi görüyordu. Ama gece bu tür çekingenlikler için uygun değildi. Kadını merak ediyordum ve sadece gözlemlmek istiyordum. Onda görüldüğünden çok daha fazlası vardı ve eğer bu onu biraz daha tanımam anlamına geliyorsa kendimi her türlü tedbiri elden bırakmaya hazır buldum.

Ama ben isteyene kadar beni bir daha fark etmedi. Diğer insanlar da aynı şekilde. Onlara göre ben duvardaki bir sinekten başka bir şey değildim.

kadınla ilgili doyamadığım bir şey vardı. Bütün geceyi onun her hareketini izleyerek geçirebileceğimi ve yine de doyamayacağımı biliyordum. Emin .

Beni bu kadar büyüleyen bu kadının nesi vardı? Özü bile beni çağırıyordu.

Eğer bir ruhum olduğuna inansaydım, o zaman ruh ikizi olduğumuzu söylerdim.

Onunla aramızda anında bir bağ oluştu.

Koruması da ona katıldı. Vahşi bir adamdı. Ondan zaten hoşlanmamıştım. Gözleri kadına karşı çok yumuşaktı. Kadına karşı bu kadar korumacı ve sahiplenici olmanın mantıksız olduğunu fark etsem de elimde değildi. Şimdiden onun bana ait olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Adam barın ön tarafını işaret etti. Bakışlarının yönünü takip ederek bana gelen ve intikamını almasına yardım etmemi isteyen insanı buldum. Sırıttım. Bu gece gittikçe daha da güzelleşiyordu.

Sonunda tökezleyerek kapıdan içeri girdi. Yüzündeki küçümseyici ifadeye bakılırsa kızgın görünüyordu.

Sonra konuştu ve onunla bir sorunum olduğunu fark ettim. Hızla düzeltilmesi gereken ve giderek büyüyen bir sorun.

Barın ön tarafında bir gürültü koptu. Bar görevlisinin dikkatini Collin'in maskaralıkları çekti. Olay çıkarıyordu. Müessesenin müşterilerini benim türümü avlamaya kışkırtıyordu.

Gözlerimi adama diktim.

"Bu canavarlarla savaşırken bana katılın," dedi.

Tepki vermek yerine arkama yaslandım ve tahriklerini tam olarak ne kadar ileri götüreceğini merak ettim. Onu izlerken tökezledi ve kelimeleri biraz geveledi. Sarhoş olmalıydı. Ama gözlerindeki vahşi ve çılgın bakış, kafasının da iyi olduğunu gösteriyordu. Bu da mantıklı olabilirdi. Saçma sapan konuşmasına bakılırsa, böyle davranabilmesi için bir ya da birkaç şeyin etkisinde olması gerekiyordu.

Şansıma, barda kendisinden sadece birkaç ötede oturduğumu fark etmedi. İhtiyacım olsaydı, var olmayan insanlığımı bir insan gibi yiyip içerek kanıtlamak zorunda kalırdım ki bu da hoş bir deneyim olmazdı. Sırasında ya da sonrasında.

Kılık değiştirmekten gurur duyardım ve eğer bu kadar yakın olmasaydı bambaşka biri gibi de görünebilirdim. Ama öyleydi ve kalabalığın kavgasında kendisine katılmasını sağlamaya çok odaklanmıştı. Gerçi

Beni ve benim gibileri savaşına dahil ettiğini bilmek büyük bir hoşnutsuzluk yaratıyordu. Bildiğim kadarıyla ona hiçbir şey yapmamıştık.

Görünüşe göre en çok istediği şeyi reddetmekten başka.

Yine de bunların hiçbirini bir fark yaratmadı. Onun bir sorun olduğu açıktı. Ve Brock'un onu kurutmasına izin vermeme kararımı sorguluyordum. Ama dikkatli olmaz ve Collin'in verdiği zararın önüne geçmezsem, dikkatler yakında bana yönelecekti. Eğer bu olursa, insana ne yaptığımın bir önemi kalmazdı.

Hasar telafi edilemez.

İç çektim. Colin beni . Adamın icabına kendim bakmam gerekecekti.

Dikkatimi çeken kadın adama yaklaştı ve onu bardan dışarı çıkarmaya çalıştı. Kısa bir süre sonra yanındaki aşk hastası aptal fedai de ona katıldı. Adamı barın dışına ve kaldırıma çıkarmayı başardıklarında, fark edilmeden arka taraftan sıvıştım.

Sığ bir ara sokak sayesinde ön tarafa doğru manevra yapıp gözden uzak kaldım ve sonraki adımları bekledim. Birkaç dakika sonra Collin sokağın aşağısına doğru yöneldi ve hareket ederken yanımdan geçti. Bir dakika sonra barmen ve fedai tekrar içeri girdi.

Saklandığım yerden ayrıldım ve Collin'i takip ettim. Tam olarak ne yapacağımdan emin olmasam da, onu kendi haline bırakamayacağımı biliyordum. Artık bırakılamazdı. Çenesini kapalı tutması konusunda ona güvenilemezdi. İnsanlarla sık sık bir araya gelme eğiliminde değildim ama zaman zaman kendimi bir geceliğine dışarı çıkacak merak içinde buluyordum. Daha uzun süre dışarıda kalmak için kendimi hiç zorlamadım. Bu çok büyük bir kumardı. Susuzluk irademi çok fazla zorlayacaktı ve ihtiyacım olan son şey türümü ifşa etmektir. Zaten şüpheleri vardı. Onları gecenin gizemli yaratıklarına karşı uyaran batıl inançlar. Ve doğru, her geçen gün saklanmak daha da zorlaşıyordu ama bunu şansa bırakmak ve dengeleri kendi lehime çevirmek istemiyordum.

CINDY

O tuhaf adamın barıma gelip müşterilerimi kendi çılgın ve hayalperest davası için bir araya getirmeye çalışmasının üzerinden birkaç gün geçmişti. Zaman geçtikçe nefesimi daha fazla tutuyor, geçen gecenin onu son görüşüm olmasını umuyordum. Müşterilerimi daha fazla üzmesine ihtiyacım yoktu. Ve o gece yüzünden işlerim zaten zarar görmeye başlamıştı.

Onun gibi bir adamın masaya getirdiği üne ihtiyacım yoktu. Ve yeterince zaman verilirse, geçen gece varoluştan ve hafızadan kaybolacaktı. İlgili herkes için.

Ve işlere gelince, vardiyamın son birkaç saati alışılmadık derecede yavaş geçmişti. Tam olarak ölü. Bütün gün dayanılmaz derecede yavaştı. Bir beyefendi içeri girdiğinde erken kapatmayı düşünüyordum. Düzenli müşterim değildi ama tanıdık geliyordu. Şeye rağmen geldiği için minnettardım ve barın sonundaki kapıya yakın olan oturduğu yere yöneldim.

Normalde tüm müşterilere yaptığım gibi hoş geldiniz diyerek gülümsedim. "İyi akşamlar."

Koltuğuna yerleşirken başını salladı. "İyi akşamlar." "Ne olacak?" Ben sordum.

"Limonlu su," dedi.

"Barda olduğunuzun farkındasınız, değil mi?" Birinin neden bir bara girip alkolsüz bir içki sipariş ettiğini merak ederek sordum. Garipti. Beni yanlış anlamayın, bir partiyle gelen ve bir ya da iki kadeh dışında içki içmeyen birkaç şoförüm oldu.

Ama bu farklıydı. En azından bir içki sipariş ettiler. Ama önümde oturan adam için? Burada şoförlük yapacak kimse yoktu. Çoğu insanın, özellikle de yalnızlarsa, bir Uber veya taksi kullanabileceğini boş verin.

Başını salladı. Sesi titreyerek, "Başımı dik tutmalıyım. Sadece su."

Başımı sallayıp içkisini hazırlamaya başlamadan önce kaşlarımı çattım. İşim bittiğinde içkiyi kağıt bir bardak altlığına koyarak önüne oturttum. Omuzlarında ağır bir yük vardı. Yaptığım işi sevmemin bir nedeni de müşterilerimin sorunlarına yardımcı olmaktı. Bu beyefendiye daha fazla hizmet edip merak ettim.

"İyi bir dinleyici olduğumun söylendiğini duymak sizi mutlu edebilir ve bana kafasında çok şey olan biri gibi göründünüz."

"Sakin bir gece mi?" diye sordu, barın etrafına bakıp teklifimi görmezden gelerek.

"Garip ama evet," dedim. "Aslında siz içeri girmeden önce kapatmayı düşünüyordum."

Başını salladı. Adamın içkisini tutuşunda ve gözlerini etrafta gezdirişinde bir şeyler vardı. Kafamda uyarı zilleri çalmaya başladı. Bu adamın neden bu kadar tanıdık olduğunu henüz çözememiştim ama bunu anlamak için kendimi tehlikeye atacak da değildim. Bar bizi ayırdığı sürece mesafemi koruyacaktım. Bunu da barın arka duvarına yaslanarak yaptım.

"Birkaç gün önce buradaydım," dedi. "Aradaki fark gece ve gündüz gibi."

"Öyle mi?" Ben de sordum. Şimdi bir yerlere varmaya başlamıştık.

"Nasıl yani?" "Merak ediyordum da, acaba bana bu konuda biraz bilgi verebilir misiniz?"

Birisi. Bir adam. Birkaç gece önce buradaydı, canavarlar hakkında konuşuyordu" dedi ve soruma başka bir soruyla cevap verdi.

İç çektim. Demek bu yüzden tanıdık geliyordu. Varlığımın baş belasının hayatıma daha fazla üzüntü katmaya karar verdiği gece buradaydı. "Bak, o adam öfkeli bir deliden başka bir şey değildi. Unutun onu. Normalde barıma pek deli gelmez. Ayrıca bu işletmeye girmesi yasaklandığı için bir gelemeyecek olması sizi biraz rahatlatılabilir."

Önümdeki beyefendi başını salladı. "Onu unutamam."

"Neden?" Cevabını gerçekten duymak istediğimden emin olmadan sordum. Ama sorularla ilgili bir sorunum vardı. kez sormaya başladım mı, beni durdurmak zor oluyordu.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu sorumu duymazdan gelerek.

"Bilmemekle , açıkçası umurumda da değil," dedim ve temizlik solüsyonuyla dolu kovadan bir bez alıp barın sonuna yöneldim, kendimi meşgul etmek için temizlik yaptım. Bu sinir bozucu bir deneyim olacaktı. Özellikle de sorularımdan kaçtığı için. "Ona kapıya kadar eşlik sonra sokağın aşağısına doğru yürüdü. Siz buraya gelip onu sorana kadar onu en son o zaman gördüm ya da duydum."

"İyi değil," diye mırıldandı.

"Duygularınızı paylaşmıyorum," dedim. "Bu adamın nesi bu kadar önemli ki? Ona gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Neye inanacağımı bilmiyorum," dedi. "Sadece gördüklerimi biliyorum ve hepsinden bir anlam çıkaramıyorum."

Paçavrayı kovaya attım ve bizi ayıran bar için hâlâ minnettar olarak karşısında durdum. "Adam deliydi. Canavarlar diye bir şey yoktur. Onun bahsettiği canavarlar değil. Eğer olsalardı, eminim şimdiye kadar onlar hakkında çok daha fazla bilgi olurdu. Çok daha fazla kanıt gösterilmesinden bahsetmiyorum bile. Yapabileceğiniz en iyi şey onun söylediklerini görmezden gelmek ve o geceyi unutmak."

Başını iki yana salladı. "Sana zaten söyledim, yapamam."

İçimi çektim. "Evet, ama neden? Seni durduran ne? Aileden biri miydi?"

Kara gözlerini dikmeden önce etrafına bakındı. Alnındaki kırıışıklık endişeden kaynaklanıyordu ve gözleri geniş ve korku doluydu. Nefesimi içime çektim ama o konuşmaya başladığında mesafemi korudum.

"Buradan ayrıldıktan hemen sonra kaçırıldığını gören birini tanıyan bir adam tanıyorum," dedi. "Beni buraya getiren de bu oldu. Buradan ayrıldığından beri onu görüp görmediğinizi öğrenmek istedim."

"Üzgünüm ama tekrar söylüyorum, onu görmedim." Sesim düz çıkmıştı. Ama zihnimin arkasında bir şey, şimdi kayıp olan kişinin etrafında dönen anılarımı çekiştiriyordu. Omuzlarıma bir sızı girdi ve garip bir suçluluk duygusu oluşmaya başladı. Vücudumun bu şekilde tepki vermesi için tek bir nedenim yoktu ama olmuştu ve bu kafamı daha da karıştırdı.

"Biraz araştırma yaptım," dedi ve istediği içkiyi unutarak koltuğuna geri oturdu. "Bu delinin zırvalarında ve saçmalıklarında daha fazla hisse olabilir, onu çok nazik bir şekilde etiketlediğiniz gibi."

"Yine de internette okuduğun her şeye inanamazsın," dedim, beni aşağılamaya çalıştığını ya da lafı gediğine koyduğum için kendimi özel hissetmemi sağlamaya çalıştığını görmezden gelerek. Ben de inanmadım. Bakışını omuz silkerek geçiştirdim. Benimle aynı fikirde olmak zorunda değildi ama beni de kendi mantığına katılmaya .

Tezgaha vurdu. Ben de sıçradım.

"Sağlam kanıtlar buldum, kadın! Senin bile görmezden gelmeyi neredeyse imkânsız bulacağın türden bir kanıt." Bana bağırırken dudaklarından tükürükler saçıldı.

Aramızda iki ya da üç adımlık bir mesafe bıraktım ve ona . Bobby günün geri kalanında yoktu. İş azlığı nedeniyle tüm yardımlarımla birlikte onu da işten çıkarmıştım. Bu kararımın pişmanlık duymaya başlamıştım.

"Sanırım işinize başka bir yerde devam etmeniz zamanı geldi," dedim patronun her hareketini izleyerek.

İç çekerken gözlerini devirdi ve barın tepesine yaslandı. Birkaç derin nefes çekti. Birkaç saniye sonra sesi teslim olmuş ve endişeli bir şekilde çıktı. "Dinle, sadece onu aramaya yardım edecek bir grup insan toplamak istiyorum. Geçen gece burada olan müşterilerden bazıları. Eğer onları görürseniz, bilgilerimi iletin. Su için teşekkür ederim."

Ayağa kalktı, elini bardan çekti ve bir kartvizit çıkardı. Başımı salladım ve ön kapıdan çıkışını izledikten sonra gözlerimi karta diktim. Kartı aldım ve . Tüm niyet ve amaçlar için, diğer normal kartvizitler gibiydi, ama onda elimden bırakamadığım bir şey vardı.

Bir ahududu üfledim ve ihtimallerin ne olduğunu merak ettim. Canavarların gerçekten var olduğuna inanan bir adamın barıma girmesi bir şeydi, ama tamamen ilgisiz iki kişinin yoluma çıkması? Her şeyi birbirine bağlayamazdım. Ve eğer o çılgın aptalın başına gerçekten bir şey geldiyse, bundan bir şekilde benim sorumlu olup olmadığını merak etmekten nefret ediyordum.

Kartı cebime koyarken iç çektim. Eğer adam gerçekten kayıpsa, ona bir şey olursa kendimi affetmem mümkün olmazdı. Önyargıya dayalı bir kaza olsa bile. Ne de olsa onu vampirlerle ilgili bir efsanenin anlatıldığı terk edilmiş malikâneye gitmeye teşvik eden bendim.

Yine de bu bilgiyi kendime saklamaya karar verdim. Korkan insanların sağı solu belli olmazdı ve anlatılanlara rağmen evin ya da içinde yaşayan herhangi birinin başına bir şey izin veremezdim. Ayrıca, söylentiler bir şekilde kurgudan daha fazla gerçekliğe sahipse, başka kimsenin zarar görmesine de izin veremezdim.

İşler kesat olduğu için erken kapatıp kendim biraz araştırma yapmaya karar verdim. Kapıyı kilitledikten sonra malikaneye doğru yöneldim. Her ne vücudumdaki her sinir bana bu işin peşini bırakmam gerektiğini söylese de, adamın başına korkunç bir şey gelmesi düşüncesine dayanamıyordum. Deli ya da değil, kendimi sorumlu hissedecektim ve bu da yaşamak istediğim bir şey .

Burayı çevreleyen hikayeler biz yerlilere çocukken anlatılırdı. Davranış ve yatakta kalma dersleri. Bir parçam bu hikâyelere inanıyordu. Burası o kadar uzun süre karanlıkla çevrili kalmıştı ki, küçük de olsa hikâyelerin gerçek olabileceği ihtimaline kapılmak kolaydı.

Günün sonunda, olabilecek en kötü şey neydi? Tüm kanım çekilebilirdi.

Öte yandan, en iyi şey neydi? Psikopat adamı bulup sadece hikâyeleri değil, onun ve daha önce onu arayan adamın hikâyelerini de çürüttümdüm. Her türlü suçluluk duygusundan arınmış bir şekilde hayatıma edebilir ve bir daha o adam için bir saniye bile harcamayabilirdim.

Ya da... Onu buluyorum ve sözlerinde çok daha fazla ağırlık var.

Olasılıklar ne olursa olsun, bu korkunç karardan pişmanlık duyacak kadar uzun yaşayacağımı umuyordum.

BROCK

Duvara yaslandım ve Collin'in ben ona bakarken kıvrınmasının keyfini çıkardım. İnsanların asla bıkmazdım. Bu benim için neredeyse bir uyuşturucu gibiydi. Cehennem gibi bağımlılık yapıyordu. Özellikle de benim gibi yaratıkların gerçekten var olduğunu anladıklarında ölümlü olduklarının umutsuzca vardıklarında.

"Benden ne istiyorsun!" Collin talep etti.

Sırıttım. "Kıvrınışını izlemek için tabii ki. Şimdiye kadar hayal kırıklığına uğramadım."

"Beni hemen serbest bırakın," diye ekledi. "Sapkın eğlencenize katılmayı reddediyorum."

Başımı salladım. "Artık pek fazla seçeneğin yok. Öyle mi?"

"Silas'la konuşmak istiyorum," diye tersledi.

Tısladım. "Hiçbir şey talep edecek durumda değilsin."

Sinmişti.

Dişlerimi göstererek gülümsedim. Hastalıklı, çarpık zevkimi çok seviyordum. Bu heyecan hiç eskimiyordu. "Sorun nedir, insan? Dilini kedi mi yuttu? Artık zekice geri dönüşler yok mu? Cesur talepler yok mu? Karşı koymaya çalışmak yok mu?"

Collin bana karşıdan gelen bir arabanın farlarına bakan geyikler gibi baktı.

Dudaklarımın arasından yumuşak bir ısıklıkla bir nefes alıp verirken başımı salladım. "Bu biraz hayal kırıklığı yarattı."

"Beni serbest bırak," dedi donmuş halinden sıyrılıp sesini eşit ve tehlikeli tutarak. Yani onun için tehlikeli. "Şimdi."

"Yoksa ne yaparsın?" Ağır bir merak ve tehditle sordum.

Geriye doğru büzüldü ve onu içinde bulunduğumuz hücrenin duvarına bağlayan zincirlerine karşı mücadele etti. Titremeye başladı. Dişleri birbirine çarpıyordu. Çok az ısıya sahip bir bodrumdaydık. Ayrıca su sızdırıyordu. Tüm bunlar önümdeki adamın tatlı işkencesine katkıda bulunuyordu.

Kıkırdadım ve ondan yaklaşık beş adım ötedeki küçük, tahta bir sandığın üzerine oturdum. Çakımı çıkardım ve bıçağın ucuyla tırnaklarımı temizlemeye başladım. Tüm bunlar benim yararım içindi. İnsana zihinsel işkence yapmaktan zevk alıyordum ve kirli tırnaklara kim tahammül edebilirdi ki?

"Sana bunu ödetmenin bir yolunu bulacağım," diye tersledi ve sonunda soruma bir cevap buldu. "Kendimi kurtarmanın bir yolunu bulacağım ve sonra da sana benimle yollarının hiç kesişmemiş olmasını diletmenin bir yolunu bulacağım."

"Şimdiye nasıl gidiyor?" Daha da geniş gülümsedim. Bu adamda ve azalan cesaretine tutunmak için azimde bir şeyler vardı. Yine de başımı salladım. "Bana tam olarak istediğimi verene kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Ve bu bile bir belki."

"Peki tam olarak ne istiyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Tam olarak karar vermedim. Hayatın için bana yalvarıyor olabilirsin. Her iki diyarı da harap edecek bir savaştan vazgeçmen olabilir. Benim gibi olabilirsin. da bir sonraki yemeğim olabilirsin. Şu anda tam olarak aç değilim, bu yüzden bu listedeki en düşük olanı, senin için şanslı."

"Ne kadar cömertsiniz," dedi, alaycı bir sesle.

"Biliyorum, gerçekten harikayım," dedim. "Ama bilgi istiyorum. Belki oradan başlayabiliriz. Ve efendimi beslediğiniz kusmuk saçmalıkları değil. Ne dersiniz?"

Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi bana baktı.

Omuz silktim. "Bir yolunu bulacaksın. Sen çözene kadar, seni kontrol etmek için uğramaya devam edeceğim. Umarım burada kalmaktan keyif alırsın."

Ayağa için hareket ettim.

"Ne gibi bilgiler?" diye sordu.

"Bütün bu... savaş meselesi," dedim bıçağımı havada sallayarak, "bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Bunu zaten açıkladım. Siz kendinizi daha fazlası olduğuna inandırdınız diye hikâye değiştirmeyecek."

"Ah, ama dahası da ... değil mi? Aksi takdirde, insanları toplamak ve savaşı kapımıza kadar getirmek için can atıyor olmazdınız... En azından ısınıyor muyum?"

Sesimi eşit tuttum, neredeyse yatıştırıcı. Patronluk taslamak insanların kullandığı bir kelime olabilirdi ama ben buna taktik diyordum. Ellerimde oyuncak . İşe yaradıktan sonra onunla ne yapacağım birkaç faktöre bağlıydı ve bana ne kadar itaatkâr olduğu şeylerden sadece biriydi.

Başını salladı ve yanındaki duvara odaklandı. Bakışlarımı duvara doğru kaydırdım ve duvarın tepesine yakın bir çatlaktan ince bir su akışının taş boyunca damlamasını izledim. Odaklanmak için garip bir şeydi. Ama ne biliyordum ki? Uzun zamandır insan olmamıştım.

Ne olursa olsun, sohbet bayatlamaya başlamıştı ve benim hala yapacak bir işim vardı ve dikkatimi tekrar insana yönelttim.

"Savaşta vazgeçersen seni hemen bırakırım," dedim.

"Asla," dedi.

İçimi çektim. "Oh iyi. Ben denedim. Tabii sohbetimizin bilgilendirme kısmını yeniden gözden geçirmek istemiyorsanız..."

"Kulaklarında bir sorun mu var?" diye sordu. "Söyleyecek başka bir şey olmadığını zaten söylemiştim."

Bu adamdan oldukça hoşlanmıştım. Eğer farklı şartlarda tanışsaydık.

Bu hüsnükuruntudan kurtulmak için başımı salladım. Ancak, sinsi küçük zihnime yeni bir düşünce girdi. Silas'a ihanet etmek için asla bir adım atmayacak olsam da, merakım beni ele geçirmeye başlamıştı.

Kendi çocuğumu doğuracak yaşa gelmiştim. Collin'den çok iyi bir vampir olurdu. Ama ben anlamayı tatlıya bağlamadan bunu kabul etmezdi. Onun açgözlülüğüne, güç ve yıkım arzusuna hitap etmek zorundaydım. Hepsi benim uzmanlık alanımdı.

"Evet, şey... İnsanların söylediği yalanların tadını her zaman alabiliyorum. Çok acı.

Kesinlikle edinilmiş bir tat. Ben bayılıyorum. Kanla iyi gider."

"Sen delisin," dedi, sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakarak.

Güldüm. "Olabilir. Ben senden çok daha iyi durumdayım. Muhtemelen burada öleceksin ve davan da birlikte ölecek. Yani, ne olursa olsun, ben kazanıyorum."

Homurdandı. "Peki, tüm bu maskaralık ne içindi o zaman?" Omuz silktim. "Sen söyle."

"Ödül olarak özgürlüğü göstererek size bilgi vermemi istediniz. Aynı ödülü teklif ederek savaştan vazgeçmemi de istediniz. Görünüşe göre ne yaparsam yapayım ya da benden ne istersen iste, burada kilitliyim ve devam ne olursa olsun sona erdi. Bu da bana tüm bunların sizin için bir oyun olduğunu düşündürüyor."

Gülümsedim. "Hepsi bu kadar mı?"

"Başka bir şeyin önemi var mı?" O da karşılık verdi.

"Hiçbir fikrin yok..." Son kelimenin gereğinden fazla uzamasına izin vererek söyledim.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Gitmene izin versem ve sana ölümsüz bir ordu vaat etsem ne elde ederim?" diye sordum. "Bana ne vereceksin?"

Collin'in gözleri parladı. Dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı. "Yalan söylüyorsun."

Boşver onu. Collin'den harika bir vampir olurdu. "Kaybedecek neyin var?"

Daha dik oturdu. "İşte şimdi konuşuyoruz."

"Henüz değiliz. Hâlâ soruma cevap vermen gerekiyor," dedim.

"Bütün vampirler kısasa kısas mıdır?" diye sordu.

"Çoğunlukla. Ama bu yine de sorumu yanıtlamıyor," dedim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, arayışı için neredeyse her şeyi yapmaya hazırды.

Güldüm. Sertçe. "Oh, senden çok hoşlanıyorum."

"Bildiğim iyi oldu. Sözünüzü tutacağınıza dair ne tür güvencelerim var?" diye sordu. Hayatı için endişeleniyormuş gibi görünen tüm tavırları bir kenara bırakmıştı. Tamamen işine odaklanmıştı. Hedefine odaklanmıştı. Amacının neye hizmet edeceği ise henüz belli değildi.

Meraklarım bu adamla birlikte artıyordu ve nereye varacaklarını görmek istiyordum.

"Sende hiç yok. Sahip olacak konumda değilsin. Ama yardımımı alabilmen için karşılığında bana bir şey vermek gerekiyor. Hiçbir şey bedavaya gelmez," dedim.

"Peki," dedi ve birkaç dakika sessiz kaldı.

"İstediğin şeyi elde etmek için ne yapardın?" Onu derin düşünmeye teşvik ederek sordum. "Bunu başarmak için ne kadar ileri gidersin?"

Bakışları benimkilerle buluştu. Soğuk, hesapçı ve yırtıcıydı. Bir vampir için mükemmel. "Her şeyi yaparım." "Her şeyi mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Söyleyin, ben de yapayım. Soru sormak yok. Yeter ki ordumu alayım."

"İlginç," dedim. "Yapmayacağın bir şey var mı?" "Aklıma gelen bir şey yok," dedi.

"ve neyle konuştuğunuzu unutmayın," dedim. "Sözlerinizi bir davet olarak algılayabilirim."

Homurdandı. "Eğer beni kurutursan, bana orduyu vermek zorunda kalmazsın."

"Söylediğin doğru olsa da," dedim. "Seni tüketmekten bahsetmiyordum. Sonuçta ben dürüst bir iş adamıyım."

Collin bıyık altından . "Sen öyle diyorsan."

Gülümsedim. "Burada işimizin bittiğini görebiliyorum. Seçeneklerimi değerlendireceğim ve bir karar verdiğimde size bildireceğim."

Gözleri umutla doldu. Onu tam olarak istediğim yerdeydi.

Ayağa kalktım ve bıçağımı cebime geri koydum. Adamın azmine ve hevesine biraz güvenmek istiyordum ama yine de Silas'a ihanet etmekte tereddüt ediyordum.

"Yani bana yardım edecek misin?" diye sordu.

Güldüm. "Bunu düşüneceğimi söyledim. Üç yüz fazlayım. Bu dünyada hâlâ istediğim pek bir şey yok."

Gözleri büyüdü. Muhtemelen ona kaç yaşında olduğumu itiraf ettiğim içindi. Biraz daha güldüm ve hücrenin kapısına doğru döndüm.

"Bekle!" Collin seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

Hücrenin kapısı kapanırken omzumun üzerinden ona baktım. "İlgilenmem gereken şeyler var. Birlikte geçirdiğimiz zamandan ne kadar keyif alsam da, sonsuza kadar sana eşlik edemem."

Söyleyecek başka bir şey bulamayınca Silas'a doğru yöneldim. Onunla buluşmam gerekiyordu. Ama vampir babamla ilgili başka bir şeyi daha anlamıştım. İnsanlara karşı olan merakını. Bazı yönlerden kesinlikle çoğundan farklıydı. Elbette diğer yönlerden de çoğundan çok daha aptaldı. Ama benim türüm arasında onu nadir kılacak kadar farklıydı. Onun gibi adamlar çok azdı. Ve o istisnai karşılaşmalarda olduğu gibi, bu adamda da tam olarak bir şeyler vardı.

Birinci kata beklediğimden daha çabuk ulaştım. Babamın odasına giden koridorun köşesini döndüm. Koridora adımımı atar atmaz durdum ve önümdeki şekle baktım.

Önümde başka bir insan duruyordu. Ama bu pastayı aldı.

Bu yeni gelişmeye bakarken sııttım.

CINDY

Malikaneye girmek yeterince kolaydı. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen çok kolaydı.

Milyon yıl geçse de ön kapıdan öylece geçebileceğimi düşünmemiştim. Ne bekleyeceğimden emin olmasam da, kilitli olmayan bir kapı ile karşılaşmak bile yankı uyandırmadı. Yine de böyle bir şeyin olması çok da olağandışı değildi. Binanın terk edilmiş olduğuna ve yıllardır öyle olduğuna inanılıyordu. Benim hayatta olduğumdan çok daha uzun süredir. Bu, mekânı çevreleyen hikâyelerle birleşince, her şeyin mantıklı olduğunu düşündüm. Kimsenin içeriye adım atmaya cesaret edemeyeceği kadar inandırıcı hikâyeler varken neden bir kapıyı kilitleyesiniz ki? Ya da terk edildiğine inanılan bir mülkün kilidi ne işe yarardı?

İçeri adımımı attığımda, beklenmedik bir keşifle daha karşı karşıya kaldım. Mekânın üzerine çökmüş olan karanlığa rağmen (loş ışık saçan az sayıdaki aplik dışında), her şeyin... yeniliği... nefesimi kesmişti. Hiç de beklediğim gibi değildi. Örümcek ağları, toz ve çatlak duvarlar mı? Elbette. Harap olmuş mobilya parçaları, delik deşik olmuş zeminler? Kesinlikle. Ama içeri girip de içerisinin sanki zamanın nefesi bile değmemiş gibi göründüğünü görmek? En şok edici da buydu.

Eğer daha iyi bilmeseydim, buranın yeni inşa edildiğini söyledim.

Koridorlarda yürüyüp tüm güzelliği seyretmeyi çok isterdim. Zamanda geri adım atmak gibiydi. Ayrıca içimde garip bir çekim vardı. Bana evimi hatırlatan bir çekim. Ama buraya gelmemin bir nedeni vardı ve ne kadar imkânsız görünürse görünsün, konağın içinin korunmasıyla dikkatimin dağılmasına izin .

Yeniden odaklanmak için başımı salladım ve ana salona yöneldim. Yolum, duvarlarda sık sık sıralanan aplikler tarafından zar zor aydınlatılıyorduGörmeme yetecek kadar ışık vermelerine rağmen, tüm gölgeleri kovmaya yetmiyordu. Konağın sunduğu tüm ayrıntıları ve güzelliği görmek için yeterli ışık yoktu. Ama ben buraya gezmeye gelmemiştim.

Malikanede olmak, gözlerimin bana oyun oynamadığını varsayarsak, doğru bildiğim her şeye meydan okuyordu. Bildiğim gerçeklik, attığım her adımla birlikte çözülüyordu. Görüşümü dolduran her şeye hayranlık duymaya devam ederken, inandığım her şey hassas bir ipliğe bağlıydı.

Bodrumun nerede olduğunu anlamaya çalışırken aklıma pek çok soru takıldı. Bir süre cevap bulamayacağımı bildiğim sorular. Onları bırakıp odaklanmalıydım.

Birkaç derin nefes aldım ve önümdeki alana baktım. Ana koridorda çok az kapı vardı. Karşılaştıklarımın çoğu ya bir banyoya, mutfaka, yemek odasına ya da diğer bölümlerine açılan diğer koridorlara açılıyordu. İhtiyacım olan şey bir merdivendi. Tercihen bodruma inen bir merdiven.

Neden bodrum?

Öncelikle, izlediğim film ve dizilerin çoğunda, kaçırılan kurbanlarını en üst kattaki ya da bodrumdaki kilitli odalarda tutuyorlardı. Ve eğer bir kişiyi kaçırmış olsaydım, muhtemelen onu orada tutardım. Yine de bakış açımı zorlayan diğer her şeyi göz önünde bulundurduğumda bu durumda durumun böyle olup olmadığından emin değildim.

Ne olursa olsun, bodrum iyi bir başlangıç noktasıydı. Sonra en üst kat. Ve eğer onu hâlâ bulamazsam, onu aramak için her yeri didik didik edene kadar kapıları tekmelemeye başlayacaktım. Ancak o zaman onun malikanede olmadığını kabul edebilirdim. Yine de

Bu, burada yaşıyan her kimse onun kayboluşuyla bir ilgisi olmadığı anlamına gelmiyordu.

Yapmam gereken en zor şeylerden biri olmasına rağmen, içerinin cazibesini görmezden geldim ve barımdaki adamı bulmaya odaklandım. Aşığıya bakmadığım tek bir koridor daha vardı ve bahse girerim ki bodruma inen koridor da oydu. O açıklığı doğru ilerledim ve bir adam köşeyi döndükten sonra aniden durup bana bakınca adımımın ortasında durdum.

Kalbim ve ciğerlerim sıkışmıştı. Büyük planımda, bir asistanla karşılaşsam ne yapacağımı hesaba katmamıştım.

Ciğerlerimi tekrar çalıştırmayı başardım ve önümdeki inanılmaz numuneye bakarken nefesimi dengede tutmaya odaklandım. Uzun boyluydu. Benim bir buçuk metrelik boyuma göre iki metre ya da daha uzundu. Platin rengi saçlarını alttan kestirmiş ve üst kısımlarını dağınık bırakmıştı. Garip bir şekilde bu onun işine yarıyordu. Özellikle de inanılmaz derecede berrak, mavi gözleri söz konusu olduğunda. Neredeyse kristallere bakıyor gibiydiler. Gözlerinin hemen altında, tadına bakabilmem için beni neredeyse daha yakına çağıran dolgun, kalın dudakları vardı.

Ama adamdan başka biriyle karşılaşmak planımın bir parçası değildi. Elbette duran kişiye ne diyeceğimden emin değildim. Tehlikeli derecede güzeldi, ayrıca tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir yanı vardı ama onunla karşılaştığım günü ya da zamanı hatırlayamıyordum. Unutulacak bir tip değildi.

Sinirlerim çılgına dönmüştü. Her yöne çekiliyordum ama en ona doğru. Bu adamın kim olduğu ya da onu kimin yarattığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir tür tanrı olması gerektiğinden emindim. Çünkü onun ne olduğunu başka bir şekilde açıklayamazdım. Bir tanrı kadar güzeldi.

Elbette, zihnimin arkasında beni uyaran küçük sesi görmezden gelemezdim, hikayeler her zaman doğruydu. Ama bu ses çok ama çok sessizdi. Kolayca göz ardı edilebilirdi.

"Sen kim , fare?" dedi gülümseyerek.

Tanrım, sesi ipeksi bir yumuşaklıktaydı ve ağzından zahmetsiz bir çekicilikle dökölüyordu. Tonu derin bir tenordu,

Baritonun sınırında. Ben onun her bir santimini değerlendirmeye devam ederken o vücudunun her bir santimini incelerken bana sırttı.

"Sessiz , değil mi?" diye sordu.

İlk sorusuna cevap vermediğimi fark etmemiştim bile. Ama ona ne diyeceğimi bilmiyordum, sesimi bulamamam bir yana. Ama ne kadar güzel ve büyüleyici olursa olsun, o hâlâ bir düşmandı ve barımdaki adamın kaçırılıp burada zorla tutulmadığından emin olmama engel oluyordu.

Ayrıca, ona ne kadar uzun süre bakarsam, onda tehlikeli ve ilkel bir şeyler olduğunu da o kadar uzun süre fark ettim. Bu düşünce zihnimin arkasındaki sesin biraz daha yüksek çıkmasına neden oldu. Her geçen an. Hikâyeler, hikâyeden daha fazlası haline geldi. Basit uyarı sözlerinden daha fazla ağırlık taşıyorlardı. Yeni gerçekliğim haline geliyorlardı.

İçinden kıkırdadı ve bir adım daha yaklaştı. "Belki ilk seferinde duymamışsındır diye tekrar soruyorum," dedi. "Kimsin sen?"

"Hikayeler doğru mu?" Sorularını yine tamamen görmezden gelerek sordum. "Sen vampir misin?"

Gülümsedi. Karanlık koridorlarda gölgeler yoğun olsa da, arkamdan gelen loş ışığın dişlerinden yansıdığını görebiliyordum.

Bu benim için yeterli bir cevaptı.

Daha uzun durdum ve omuzlarımı ona karşı dikleştirdim. "Sakın daha fazla yaklaşmaya cüret etme. Bildiğim kadarıyla benden uzak durabilirsin."

Biraz daha yüksek sesle kıkırdadı. "Bunun neresi eğlenceli? Aslanın inine koşarak giren sendin, küçük fare. Yoluma çıkan şeye dokunmamamı istemen pek de kibarca değil."

. "Birini arıyorum. Sanırım buraya geldi."

"İlginç. Oldukça ilgi çekici bir karaktersin. Bu bir trend gibi görünüyor," dedi çenesini sıvazlarken ve sanki beni bir sonraki yemeği yapmayı düşünüyormuş gibi gözlerini bana dikti.

Ama sözleri gardımı kırdı ve kafam karıştı. Başımı salladım ve alay ettim. "Başka şekilde ifade edeyim. Onun burada olduğunu biliyorum. Bana nerede olduğunu ve ona ne yaptığını söylemeni talep ediyorum."

"Üzgünüm ama kimi kastettiğimize dair en ufak bir fikrim yok," dedi ve beni aç gözlerle süzmeye devam etti.

"Ben aptal değilim. Bu yoldan geldiğini biliyorum," dedim bir şekilde. Onun yalanlarına kanacak değildim. Karşımda duran kişiyi Adam'dan tanıımıyordum. Söylediği yalanlara kesinlikle inanmayacaktım.

Ama o oyalandıkça ve barımdaki o adamın varlığını inkâr ettikçe, onun malikânede bir yerlerde olduğundan daha da emin oldum.

"Tabii ki hayır," dedi. Ama sözlerinin altında sanki beni aşan esprili bir şeyler varmış gibi bir kıkırdama vardı.

Ona ters ters baktım. "Ciddiyim."

"," dedi. "Tamam o zaman. ."

Son kelimesinde omurgam boyunca bir ürperti süzüldü. Yine de bunu belli etmeyi reddettim. En azından sanmıyordum. Neyi fark edip neyi fark etmediğini ölçmek zordu. Yüzünde bir eğlence maskesi vardı.

"Aradığınız kişinin burada olduğunu söylemiyorum ama sormak zorundayım, bu adam sizin için kim?" diye sordu.

"Seni ," dedim. Bir adım daha yaklaştı.

"Dur orada," diye tersledim, sanki onu geri çekilmeye zorlayabilecekmişim gibi elimi kaldırdım.

"İyi davranmıyorsun," dedi. "Neden oynayayım ki?"

Nefesimi içime çektim. Kalp atışlarım biraz daha sert atmaya başladı. Bu hayatım boyunca yaptığım son hata olabilirdi. Ve kimse daha akıllı olmayacaktı. Kimse bana ne olduğunu bilmeyecekti.

XAVIER

Tüm donör odalarımız bir amaç doğrultusunda tasarlandı. Bu da bağışçıların rahatı ve yararı içindi. Silas ve ben, evimizde misafir oldukları süre boyunca kendilerini güvende ve emniyette hissetmelerini sağlamak istedik. Ne de olsa, ne kadar rahat olurlarsa, onlardan içki içmek de o kadar kolay olurdu. Sadece bu da değil, ne kadar rahat olurlarsa o kadar iyi iyileşiyorlardı, bu da daha sık gelmelerini ve hatta daha uzun süre kalmalarını kolaylaştırıyordu. Bağışçılarımızın çoğu bizimle en fazla birkaç gün kalsa da, bazıları malikanenin uzun süreli sakinleri oldu.

Biz onlara baktık çünkü onlar da bize baktı. Ve bu, avlanmanın daha barbarca yollarından çok daha iyi bir beslenme yoluydu.

En sevdiğim donörle birlikte o odalardan birindeydim. Onun kanı mükemmeldi. Yaşadığım onca yıl boyunca beni hiç kimsenin yaklaştımadığı şekilde tatmin ederdi. Gerçek adı bu olmasa da ona Satin derdim. Donörlerimizle asla ilk isim bazında konuşmazdık. Bunun yerine onlara takma isimler takardık.

Saten'in teni ince, zengin çikolata gibi pürüzsüzdü. Gözleri elaydı ve koyu tenine karşı daha parlaktı. Kanı pürüzsüz ve ipeksiydi. Bu yüzden Saten adını almıştı.

Satin aynı zamanda uzun süreli bir .

Onu kollarıma alarak yatağa oturdum. Ellerimin arasında macun gibiydi ve susuzluğumu gidermeye hazırdı. Ağzımı açtım, dişlerim tenine doğru yönelmiş, narin damarlarını delmeye hazırdı. Tam dişlerimi tenine geçirip uzun bir içkinin tadını çıkarmak üzereydim ki

Öfkeli bir kadının bağırışları koridorlarda yankılandığında kanını içiyordum. Ses kulaklarıma çarptığı anda inledim ve en sevdiğim donörümünden uzaklaştım. İnledi ve titredi.

Sinirli bir şekilde içimi çektim. İçkime çok yaklaştım. Bağırışlar huzurumu bozmaya devam ederken homurdandım ve kapıya ters baktım.

"Durma," dedi Satin.

Dikkatimi ona verdim ve gülümsedim.

"Devam edecek, sevgilim" dedim. "Görev çağırıyor."

"Gitmek zorunda mısınız?" diye geveledi, varlığımdan sarhoş olmuştu. Parmakları koluma değdi, umutsuzca bana tutunmaya çalışıyordu.

"Isın biraz," dedim ve küçük yatağın ucundaki battaniyeyi bacaklarının üzerine attıktan sonra kapıya yöneldim. "Geri geleceğim."

Gözlerini dikmiş bana baktı ve sonra başını salladı.

"Nerede o?" diye bağırdı garip kadın. Sanırım net bir şekilde ortaya çıkan ilk kelimeler bunlardı. Tabii ki daha önce söylenen sözlere dikkat etmemiştim.

Satin'e sırtımı döndüm ve normalde sessiz olan koridorlardan yükselen yıpratıcı sesin geldiği yöne doğru ilerledim. Gerçi neler olduğunu anlamak için fazla bir şeye ihtiyacım olduğunu sanmıyordum. Muhtemelen Brock'un kan bağışçılarından biri yine serbest kalmıştı. Kabadayı olanları severdi. Onlar da olmaya ve binanın en güvenli kilitlerinden kaçmaya meyilliydiler.

İnsanlar kendi iyilikleri için fazla zekiydiler. Özellikle de Brock'un seçtikleri. Bence hastalıklı, çarpık bir mizah anlayışı vardı.

Kadının bağırarak söylediği sözleri dinledim ve sadece yalnız olmadığını, aynı zamanda Brock'a bağırdığını çıkardım ki bu da onun bağışçılarından biri olduğu teorimi destekliyordu.

"Benden uzak dur!" diye bağırdı.

Brock'un kahkahasının sesini zar zor duydum. İnsanların onu tehdit etmesine bayılırdı.

"Bana yaklaşmaya devam edersen seni kazığa oturturum," diye ekledi.

. Brock'un da aynı yöntemlere başvurması şaşırtıcı değildi. Sınırları zorlamak tam da Brock'un yapacağı bir şey gibi geliyordu. Kadının sesi ondan korkuyormuş gibi gelmiyordu.

Bu da onun donör olduğuna ilk teorimden şüphe duymama neden oldu.

Bu olasılık istediğimden daha fazla ilgimi çekiyordu. Silas'ın zaman zaman bir insanın merakına kapılması bir şeydi ama benim kafamı temiz tutmam gerekiyordu. Türümün bazen eğilimli olduğu anlamsız merakların kurbanı olursam, işimi yapamazdım. Sinirlerimi ne kadar bozduğu bir yana, Silas'ı ya da oğlunu koruyamazdım.

Koridorlarda ilerlemeye devam ettim, yaklaştıkça daha da yükselen bağırışları takip ederken fısıltı sessizliğindeydim. Brock'un sesi de yükselmeye başladı. Öfkeli kadına sataşmaya devam ediyordu. Kadın da onu geride durması için uyarmaya devam ediyordu. Birbirlerine zarar vermeleri uzun sürmeyecekti. Brock'tan çok kadın.

Bu düşünceyle hızımı artırdım. İşler kontrolden çıkmadan önce acele etmem gerekiyordu. Çok geçmeden koridorun sonuna geldiğimde Brock'u hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde bir dişi insanla birlikte buldum. Son kısım benim için sürpriz oldu. Kan bağışçısı değildi. Onları kendim inceliyordum ve daha önce onun gibi bir kadın görüp görmediğimi hatırlıyordum.

Şey... sürpriz, vücudumda gerçekte ne olduğunu tam olarak ifade eden bir kelime değildi. Duygular yabancı ve zevkliydi ve görmezden gelinmesi zordu.

Brock'un yanında duran kadın güzelliğin de ötesindeydi. Dünya üzerinde yürüdüğüm bin yıl boyunca gördüğüm diğer tüm kadınlardan daha güzeldi. Bana normal bir insan hayatı gibi bir şey bahşedilmiş olsaydı, ancak hayatta bir kez kategorize edilebilecek bir tipti. Halbuki Silas'tan sadece birkaç yaş daha gençtim. Hem güzel hem de nadir olan pek çok şey görmüş olsam da, onunki gibi bir güzelliğe henüz şahit olmamıştım.

Bu geceye kadar.

Onu merak ettim ve Brock'la tartışmaya devam etmesini izledim.

Çok memnun oldum, aynı zamanda dik başlıydı. Kendini iyi taşıyordu. Ve şeylerden geri adım atmazdı.

Görünüşe göre, bu gece, ve bu evde olduğuna inandığı kişiyi bulmak anlamına geliyordu.

Tüm bunları ve daha fazlasını, onu gördüğüm ilk birkaç dakika içinde ondan öğrenmiştim. Bir vampirle çatışmanın ortasında olması da küçümsenecek bir şey değildi. Cesareti vardı. Cesaretten payına düşenden fazlasını aldığından bahsetmiyorum bile.

Dürüst olmak gerekirse, korkması gerekirdi. Kalbi hızla çarpmasına rağmen bu korkudan değildi. Bütün koridor korku kokardı. O farklıydı.

Nedenini açıklamak için aklıma sadece birkaç olasılık geliyordu. Ya kendini neyin içine soktuğunun farkındaydı ve kendini nasıl savunacağını çok iyi biliyordu ya da Brock yumuşamıştı. Üçüncü bir olasılık daha vardı ve o da Brock'un onunla oynadığıydı. Her iki seçenek de eşit olasılığa sahipti. Brock'un yumuşaması dışında. Bu gerçekleşmeden önce cehennem donardı. Ama yine de, bu kadın bende daha önce hiç olmadığım şeyler olma isteği uyandırdı.

Kadının gelişmeye devam etmesi ilgimi çekince, birkaç dakika daha gölgelerin içinde saklanarak gözden uzak kalmaya karar verdim. En azından kadın söz konusu olduğunda neyle karşı karşıya olduğumuza dair bir fikir edinene kadar. Ama durup onu gözlemlerken hayati bir şeyin farkına vardım... Onu her yönden istiyordum. Başka bir şey düşünmek zordu.

Geride kalmaya devam ederek izledim ve dinledim.

"Burada senden ve benden başka birinin olduğunu sana düşündüren nedir?" Brock sordu.

Kız ofladı pufladı. "Sana zaten söyledim. Onu buraya ben gönderdim." "Doğru," dedi Brock. "Ama neden?"

"Beni kızdırdı," dedi açıkça. "Verdiğim cevaplar sizi tatmin etti mi? Lütfen beni şimdi ona götürebilir misiniz?"

Buraya birini gönderdiği kısma biraz daha yaklaştım. O insan Collin olmalıydı. Son zamanlarda buraya gelen tek yeni insandı. Ayrıca değerinden çok daha fazla belaydı. Silas'ın Brock'un onunla oynamasına neden izin verdiğini anlayamıyordum.

Ama kadının evimde olması, onu araması, Brock'la onun hakkında tartışması, evimiz hakkında daha fazla insanın bilgi sahibi olduğu anlamına gelebilirdi. Eğer durum buysa, bu bize hiç iyi gelmeyecekti. Özellikle de Collin'in onun için savaşa girmemizi istediği gerçeği düşünülduğünde.

Bu bilgide de kafa karıştırıcı bir şey vardı. Araştırmam sırasında, onu aramaya gidebilecek bir kadına işaret herhangi bir bilgi bulamadım. Normalde hatalar yapmazdım. Ama içine bakan kanıtları görmezden gelmek zordu. Her nasılsa, bu önemli detayı gözden kaçırmışım.

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak başımı salladım. Bunu mantıklı hale getiremedim.

Brock, "Eminim erkek arkadaşın zoru oynuyordur," dedi. "Eve git ve ona birkaç gün ver. Eminim yola gelecektir."

"O benim erkek arkadaşım falan değil," diye tersledi ve sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı... Collin'le romantik bir ilişki içinde olma fikri iğrençmiş gibi titredi.

Meraklarım daha da arttı. Madem adamın basit fikri bile onu tiksindiriyordu, o zaman neden bu kadar yolu onu aramak için gelmişti? Neden buradaydı?

"O zaman bu yaygara niye?" diye sordu Brock. "Belli ki delikanlıyı umursamıyorsun."

Omuz silktili. "Bu seni ilgilendirmez ama endişeliyim. Bak, eğer tek yapacağın etrafımda daireler çizerek konuşmaksa, o zaman yolumdan çekil ve onu aramaya devam etmeme izin ver. Onunla sadece vaktimi harcıyorum."

İç çekerek mırıldandım. Öğrendiğim bilgiler arttıkça bu ziyaretin anlamı azalıyor ve kadını daha çok merak etmeye başlıyorum. Brock onu başka bir şey yapmıyordu. Korkunç bir hata yapmasına saniyeler kalmıştı. Ya da Brock'un çizgiyi aşmasına saniyeler kalmıştı.

Ne olursa olsun, olayların özüne inebilmek için aklıselimin galip gelmesi gerekmektedir.

Gölgelerin sığınağını arkamda bırakarak ileriye doğru adım attım. Loş ışığa adımımı attığım anda başını bana doğru çevirdi,

Yoğun mavi gözleri karşısında irkilerek ona bakakaldım. Adımlarım durdu.

Eğer kalp atışım olsaydı, o da dururdu.

CINDY

Sarışın beni kızdırıyordu, hem de kötü bir şekilde. Aptalı oynama şekli sadece sinirlerimi daha da bozuyordu. Ona bağırarak sadece onun eğlenmesine yarıyordu. Bu da beni daha çok kızdırıyordu.

Dikkatimi yan tarafımdaki gölgelerden gelen harekete yönelttim. Gözlerim genişledi ve dudaklarım hafifçe aralandı, çünkü görüşüm gölgeler arasında hareket eden inanılmaz derecede güzel başka bir adama yerleşti.

Saniyeler sonra, yavaşça görüş alanına girdi. Gözlerime inanamayarak bakakaldım.

Artık iki kişilerdi. İkincisi de en az sarışın kadar güzel ve kusursuzdu.

Yüz hatları çok daha egzotik olsa da, ikincisinin gözleri tıpkı gibi göze çarpıyordu. Sarışın adam gibi onunki de kristal berraklığındaydı. Tek fark renklerindeydi. Bu seferki yeşildi. Belki de bir insanla bir vampiri bu şekilde ayırt edebilirdiniz. Gözlerinden. Onları gibi gözleri olan başka bir insanla hiç karşılaşmamıştım. Kesinlikle bu kadar yoğun değillerdi.

Ama bu seferkinin kısa, kıvrıkcık siyah saçları başının tepesine yığılmıştı. Kalın kaşları inanılmaz berraklıktaki yeşil gözlerinin üzerinde geziniyordu. Yüzünü ince bir tüy tabakası kaplıyor, geniş, ince dudaklarını çevreliyordu.

Ben de aynısını yaparken gözleri beni içine çekti.

Başım dönmeye başlamıştı ve kafamı dik tutmam gerekiyordu. Buraya gelmemin bir sebebi vardı, o da o deli adamı bulmak ve

Onu kazara ölüme götürmediğimden emin olmak için. Onu bulmak benim bir numaralı önceliğimdi. Bu muhteşem adamların kurbanı olmama izin veremezdim. Vampirler... her ne iseler. Ne kadar cazip olursa olsun.

Ama dostum, ah dostum, mücadele gerçektir. Hormonlarım alevlenmiş ve her ikisine karşı garip bir aşinalık hissi duyularıma baskı yapmıştı. Vücudumun verdiği tepkilerin hiçbirisi bana mantıklı gelmese de, düşünebildiğim neredeyse tek şey buydu. Vücudumu yakıp kavuran hislerin içine düşme dürtüsüne karşı savaştım. Buraya ne için geldiğime odaklanmam gerekiyordu.

"Bak," dedim, "gerçekten sorun istemiyorum. Eğer onu bana getirirsen, ikimiz de buradan gideriz ve bir daha bizimle uğraşmak zorunda kalmazsın."

Sarışın homurdandı. "Senden hoşlanıyorum."

İkincisi bir adım daha attı. Onu durdurmak için elimi kaldırdım. Gözleri genişledi ve daraldı. Ama durdu. Bunu sadece tuhaf değil, aynı zamanda ilginç de buldum.

"Ben oyun oynamıyorum. Ben hafife alınacak biri de değilim," dedim. "Benimle oyun oynanmasından bıktım. Buraya bir erkek için geldim ve onun burada olmadığını teyit etmeden gitmeyi reddediyorum."

"Evimize zorla giren biri için bu çok zor bir emir," dedi siyah saçlı olan.

Sarışın sıırttı ve nefesinin altında kıkırdadı. Görünüşte rahat bir şekilde her şeyi geçiştirmeye devam etti. Ne yaptığını anlamıyordum ama bunun bir rol olduğunu , bu yüzden ona daha fazla dikkat etmeyi umursamadım. Dikkatimi ikincisine verdiğimde konuştu.

"Sakin ol," dedi ellerini kaldırarak. Sesi derin ve sertti ama yün bir battaniye gibi sıcaktı. "İşler daha fazla çığırından çıkmadan ve sen ölüleri uyandırmadan önce bu durumu yatıştırmak istiyorum. Kelimenin tam anlamıyla."

Gözlerimi devirdim. "Çok şirin. Canavarların şakaları vardır."

Gülümsedi ama gözlerinin üzerinden bir gölge geçti. Bana canavar olarak adlandırılmaktan pek hoşlanmadığını ima etti. Ama sonra omuz silkti ve "Çok gürültü yapıyordun" dedi.

"Duh, görünüşe göre bu sağır," dedim.

Hâlâ elimi tutuyor olmama rağmen bana bir adım daha yaklaşmadan önce bakışlarını kısa bir süreliğine yoldaşının üzerinde sabitledi. Bana bakarken ellerini önünde kavuşturdu. "Kendine çok fazla dikkat çekiyorsun. Buradaki herkes sana bizim yaklaştığımız şekilde yaklaşmaz."

"Bu bir tehdit mi?" Ben sordum.

Öfkeyle homurdandı ve bir anlığına gözlerini kapatarak sabırlı olmaya çalıştı. "Bu bir gerçek. Belli ki buraya bir amaç ve sebeple gelmişsiniz ama korkarım yanlış yönlendirilmişsiniz. Burada sadece sefalet bulacaksınız. Özellikle de kabalığınızla."

Başımı salladım. "Eğer arkadaşın bana istediğimi verseydi, bu kadar gürültü yapmazdım. Pek iyi dinlemeyi sevmez, bu yüzden sağır mı yoksa aptal mı olduğundan emin olamadım."

"Her ikisinden de biraz olabilir," dedi.

Sarışın olan hırladı. "Dikkatli ol."

"Ne olursa olsun," dedi siyah saçlı olan. "Korkarım buraya yanlışlıkla geldiniz."

"Bundan şüpheliyim," dedim. "Tabii burada olmadığına dair kanıtınız yoksa. Ve bana bir tur attırmadan bunu bana nasıl kanıtlayacağınızı anlamıyorum."

Siyah saçlı olan yoldaşına zar zor bir bakış daha attı. Bakışlarında görmemem gereken ama kararlılığımı daha da artıran bir suçlama vardı. "Belki de burada zorla tutulduğuna inandığınız kişinin kim olduğunu bana söyleyebilirsiniz?"

İnledim. "Bunun üzerinden tekrar geçmek zorunda mıyım? O kadar gürültü yaptıysam nasıl oldu da hepsini duymadın?"

"Korkarım ses tonunuza rağmen konuşmanın tamamını dinleme ayrıcalığına sahip değildim. Yani, evet. Lütfen, sakıncası yoksa..." Gözleri benimkilere odaklanmıştı ve beni içine çekiyordu. Eğer dikkatli , onlardan asla kaçamayabilirdim, hatta kaçmak bile istemeyebilirdim.

Geçen her saniye etrafımdaki her şey karanlığın içinde kayboluyordu. Eğer geri çekilmezsem, her ne oluyorsa ben ölene kadar durmayacağını biliyordum.

Ayaklarımı yere bastım ve kendimi gözlerimi kapatmaya zorladım. "Artık kirli numaralar yok!"

"Özür dilerim," dedi. "değil."

Ona ters ters baktım. "Bir yolunu , Tanrı aşkına. Menüde ben yokum."

Sarışın kıkırdadı.

"Lütfen," diye ekledi siyah saçlı olan.

"Gah. Peki," dedim.

Derin bir nefes aldım. Bu benim eğlence anlayışıma uymuyordu. Kendimi tekrar etmekten hiç hoşlanmıyordum ama adamın burada olmadığını kendim görebilme şansım olsaydı, eve gidebilirdim, bilincim açıktı. O lanet olası adam için bir dakika daha harcamak zorunda kalmayacaktım. Sonunda, kendimi tekrarlamama değecekti.

Nefes verirken dedim ki, "Barıma bir adam geldi. Karanlık Prens dediği birini arıyordu. Kaba davrandı ve beni kızdırdı, ben de ona bu yolu gösterdim. Birkaç gün sonra, müşterilerimi sözde canavarlara karşı bir savaşta kendisine katılmaya ikna etmek için tekrar barıma geldi. Onu kovdum ve barımdan men ettim ve Tanrı'dan onunla bir daha uğraşmak zorunda kalmamayı umdum. Ama şansım yaver gitti ve bu gece barıma onu arayan biri geldi. Kaçırıldığını söyledi. Kendimi sorumlu hissederek onu aramaya geldim."

"Ve aramaya başlayacağın yerin burası olduğuna mı karar verdin?" dedi siyah saçlı olan. "Burada olduğunu sana düşündüren neydi?"

"Söylediği her şey yüzünden," diye açıkladım. "Artık tüm hikâyeyi özet olarak bildiğine göre, onu ele verecek misin, vermeyecek misin?"

Bir varlık sırtıma bastırdı. Görünmez ve soğuk. Ne olduğunu saniyeler sonra anladığımda kaskatı kesildim ve ağzımı kapattım.

Üçüncü bir vampir gelmişti. Arkamdan yaklaşıyordu. Gözlerimi kapattım ve bu kadar aptal olduğum için sessizce kendimi tekmeledim. Etrafım sarılmıştı. Ve tüm bu görev boyunca ilk kez, sistemimden süzülen en ufak bir korku belirtisi hissettim.

İlk kez ellerime kan bulaşmadığından emin olmak için çok aceleci davrandığımı düşündüm. İlk kez

O zaman boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı fark etmiştim.

Aslanın inine girmiş olsam da, savaşmadan aşağı inecek değildim. Canavarlarla savaşmak hakkında hiçbir şey bilmediğimi boş verin. Ama içimden bir ses şu andan itibaren hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını söylüyordu. Geri dönüşü olmayan noktayı geçtim.

Sorun şu ki, sözlerimin çok daha fazla anlam taşıdığının farkında değildim.

Ve tam da dünyanın en güzel yaratıklarını gördüğümü sandığım anda. Parlayan, altın gözleri olan bir adamla yüz yüze geldim.

"Bütün bu gürültünün anlamı ne?" diye sordu.

SIL AS

Birkaç gece önce barda çalışırken ilk gördüğümünden beri dikkatimi çeken kadına hayranlıkla baktım. Evime gelme olasılığının ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Kabul ediyorum, gecenin bir yarısı ortalığı birbirine katıyor, huzuru bozuyor ve dikkatleri fazlasıyla üzerine çekiyordu... ama yine de... onun evimde olması fikri ilgimi çekiyordu. Merak, son zamanlarda bana tanıdık gelen bir his olmaya başlamıştı. Ve tam da hayatımın kurduğunu ve sonsuz yaşamımdan bıktığımı düşünmeye başladığımda.

Onun varlığından duyduğum memnuniyeti gizlemek için çok uğraştım ama dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. Sanki sonunda eve gelmişti. Bana gelmişti.

Görünüşe göre kaderin benim için başka sürprizleri vardı.

Ben ona arkadan yaklaşırken, Brock ve Xavier biraz daha yaklaşarak onun kaçabileceği alanı elinden aldılar. Onun olmayı umabileceğinden çok çok daha hızlıydık. Ama kadın agresif, talepkâr ve gürültücüydü. Huzurumu elimden almıştı. Tek yapmak istediğim onun gitmesini sağlamaktı ama aynı zamanda onun etrafta olmayacağı düşüncesi bile bedenimi çılgına çevirmişti. Gövdemi garip, boş bir his doldurdu. Garipti. Hoşuma gitmemişti.

Yine de şaşırtıcı olan, yaklaştığımı hissetmiş olmasıydı. Bununla gurur duyup duymamam gerektiğinden emin . Ve bunun bir önemi yoktu. Ben

Parlak mavi gözleri benimkilere kilitlenince transa geçtim. Gözlerini kısmıştı.

"Oh ne güzel. Sizden daha çok var," dedi. "Bu tartışmaya katılmak isteyen başka biri var mı? Kimse yok mu? Ortaya çıkın, her neredesiniz ortaya çıkın! Oly, Oly, öküzler serbest!"

Sırıttım ve nefesimin altında kısa bir kıkırdama hissettim. "Ben Silas, bu konutun efendisiyim. Siz ?"

"Buraya geldiğini bildiğim birini arayan bir kızdan başka kimse değil," dedi, "biliyorum" kelimesini vurgulayarak. Bu sırada mavi gözleri öfkeyle yanıyordu.

"eminim," dedim, dik durup ellerimi arkamda birleştirerek. Deneyimlerim bana bu duruşun en az tehdit edici olduğunu kanıtlamıştı. "Tanışma sırasında adınızı söylemenizin alışlagelmiş bir şey olduğunu düşünürsek, kabalık sınırında olduğunuzu da söyleyebilirim."

"Eminim hepiniz inanılmaz derecede muhteşem yalancılardan başka bir şey değilsiniz. Kanıtım olana kadar gitmiyorum," diye tersledi. "Ve benim adım sizi ilgilendirmez."

Gülümsedim. Cesareti vardı. Aynı zamanda cesurdu da. Xavier onu yakalamam için bana baktı ama ben onu görmezden geldim. Bunun yerine, işleri nereye götürebileceğimi görmek istedim. Bana teslim olmadan önce ne kadar ileri gidebilirdi?

". Tam olarak aradığınız kişi kim?" diye sordum.

Sırtını duvara döndü ve üçümüzü her zaman gözünün önünde tutacak şekilde eğildi. "Dediğim gibi, buraya bir adam için geldim. Bir insan için."

"Kimin adı?" Kelimeleri gereğinden fazla uzatarak sordum.

Kekeledi. "Ben... uh... Adını bilmiyorum."

"O zaman bu yaygara niye?" diye sordum. "Eminim, bile bilmediğin biri için endişelenmek yerine vaktini harcayacağın başka, daha iyi şeyler vardır. Belli ki senin için o kadar da önemli değil."

"Benim yüzümden burada. Hikayelerin doğru olduğunu bilmiyordum," dedi. "Sadece burada olup olmadığını söyle. Lütfen. Adının ne olduğunu bilmiyorum ama onu tarif edebilirim."

"Bir isim olmadan, korkarım hiçbirimiz size yardımcı olamayız," dedim. "Siz insanlar bir süre sonra birbirinize benzemeye başlıyorsunuz."

"Elbette. Tıpkı bir vampirle tanıştığınızda aslında hepsiyle tanışmış olmanız gibi," dedi.

"Sevimli," dedi Brock. " değil mi?"

Daha uzun durdu, kendini daha baskın göstermek için omuzlarını dikleştirdi. "Buradan ayrılmıyorum. Onun burada olmadığından emin olmadan olmaz. Ona gelecek zarardan benim sorumlu olmadığımı bilmeden olmaz."

Durumu kışkırttığı için Brock'a ters ters baktım. Ama bu kadın taleplerini açıkça dile getirirken, ki bunu bir daha tekrarlamamak için büyük bir direnç göstererek yaptığından emindim, beni onun ayaklarına kapanmaya iten şeyin ne olduğunu .

Ne değişti?

O kim oluyordu da bana böyle bir yanıt vermemi emrediyordu? Neden o?

Neden şimdi?

Ancak, şu an için en büyük sorunun benimle ilgisi olmadığını düşündüm. Bunun yerine, her şey onunla ilgiliydi. Meşhur bir ölüm tuzağının içine girme motivasyonu. Hiçbir bağlantısı olmayan bir adamın iyiliğini istemesinin ardındaki nedenler.

"Hiçbir bağın bir insanı neden önemsiyorsun?" diye sordum.

"Bütün gece bu oyunu oynamaya devam edecek miyiz?" diye sordu. "Çünkü istediğimi elde etmem için bu gerekiyorsa, o zaman tamam. Her neyse. Ama aradığım adamın burada olmadığından yüzde yüz emin olmadan buradan ayrılmayacağım."

Birkaç derin nefes alırken birkaç saniye geçiyor.

Nefesinin altından, "Muhteşem ama sağır ve bir kutu taştan daha aptal," diye mırıldandı.

Kıkırdadım. Brock ona ters ters baktı ve Xavier sanki ona tokat atmış gibi kaskatı kesildi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sırtını duvara yasladı. "Bana onun nerede olduğunu söyleyene kadar buradan taşınmıyorum."

"O zaman en azından tanışma nezaketini gösterin. Hepimiz için uzun bir gece olacak... belki de kiminle uğraştığımızı bilmek daha iyi olur? Xavier benim siyah saçlı arkadaşım, diğeri de Brock."

Omuz silkti. "Kim olduğunuz, ne olduğunuz ya da kendinize ne dediğiniz gerçekten umurumda değil. Ben sadece ve sadece tek bir şey için buradayım. Bunu elde ettiğimde yoluma gideceğim. Bunu tüm gece sürecektir bir şey haline getirmeye gerek yok."

"Oh, hadi ama," dedim. "Kendini tanıtman çok nazik bir davranış. Özellikle de bu kadar geç bir saatte evime girip huzuru bozduğunuz için."

Bakışlarını üçümüz arasında kaydırıldı. İkna olmadığı belliydi.

"Gerçekten bana görgü kuralları hakkında ders mi vereceksin?" diye sordu, alev alev yanan mavi gözlerini üzerime dikerek. "Konuşacak yerin yok!"

Omuz silktim. "Belki bir tür anlaşmaya varabiliriz?"

"Ne gibi? Bana istediğimi vereceksin ve karşılığında kanımdan ne kadar alırsan o kadar mı?"

Normalde bu küstahlık beni kızdırdı ama ondan gelmesi bir şekilde hoşuma gitti. Hem şaşırtıcı hem de yeni yönleriyle ilgimi çekmişti. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. Açıkçası, onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum. Kanının tadı da dahil.

Ama onu tam istediğim yere getirene kadar her şeyi soğukkanlı bir şekilde, hatta kaynamadan oynamalıydım. Ve üçümüz birlikte çalıştığımız için bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

"Daha çok, belki sakın bir şekilde tartışabilir ve bir anlaşmaya varabiliriz," dedim. "Belki de bunu ofisime götürmeliyiz. Orada çok daha rahat oluruz."

Brock ve Xavier'in bana yönelttikleri sorgulayıcı bakışları görmezden geldim. Sadece kadına odaklandım. Tek umursadığım oydu. Tek düşünebildiğim oydu. Ve görünüşe göre teklifimi gerçekten düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra, "Tamam. Yolu göster. Ama komik işler yapmak yok."

Kıkırdadım. "Sizi temin ederim ki en iyi şekilde davranmaya devam edeceğiz."

Kendini duvardan uzaklaştırmadan önce bakışlarını Brock ve Xavier'in üzerine dikti. "Pişman olmasam iyi olur."

"Umarım öyle değildir," dedim ve yolu göstermek için döndüm. "Ya lütfen deseydim?"

"Neye?" diye sordu. "Senin adına," dedim.

İç çekti. "Cindy. Ben Cindy."

Zaferle gülümsedim. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Cindy."

Ofisime girdiğimizde, ben masamın arkasına oturmadan önce bu olağanüstü kadının masama oturduğundan emin oldum.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Koltuğuma kayarken sordum.

"Hayır, teşekkürler. Zaten içebileceğim bir şeyiniz olduğundan da şüpheliyim," dedi.

Sırıttım. "Dene beni."

Birkaç dakika boyunca bana baktı. Sonunda, "Rom ve kola. Buzlu olsun."

"İlginç bir içki seçimi," mırıldandım ve Brock'a yapması için başımı salladım. Saniyeler sonra içki onun önünde duruyordu.

"Teşekkür ," dedi. Brock başıyla onayladı.

Bu kadını çözmem gerekiyordu. Eğer dikkatli olmazsam benim olabilirdi. Öne doğru oturdum ve tüm dikkatimi kadına verdim.

"Şimdi söyle bana... O insanı neden gönderdin?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. Sabrının tükenmekte olduğunu tahmin etmek zor değildi ama hikâyenin tamamını ondan dinlemem gerekiyordu. Ancak, o konuştuğça, kendimi söylediği kelimelere giderek daha az dikkat ederken ve dudaklarının onları söylerken nasıl hareket ettiğine giderek daha fazla dikkat ederken buldum.

En azından itaat ediyordu.

Anlayabildiğim kadarıyla, evimin etrafında bir efsane varmış. Böyle saçma sapan hikayeler. Ama anlayabildiğim tek şey buydu.

Kadının dudakları... kiraz gibi dolgun ve dolgundu. Onları öpmenin, hatta başparmağımı üzerlerinde gezdirmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Hatta sikimi çevrelediklerinde nasıl hissedeceklerini bile hayal ettim.

Boğazımı temizledim ve sandalyemden kalktım. "Xavier, Brock, beni misafirimizle bir dakika yalnız bırakın."

"Silas," diye başladı

Brock. Tısladım.

Ağzını kapattı. Xavier omzuna vurdu ve nazikçe odadan çıkmasına eşlik etti. Ama bana doğru dikkatli bir bakış atmadan önce değil. Onu görmezden geldim. Yine de direncinin geldiğini anlıyordum. Hem onun hem de Brock'un. Bunların hiçbiri önemli değildi. Artık duramayacak kadar ileri gitmiştim.

İkisi gittikten sonra hışımla kapıya yöneldim ve kilitledim. Sonra tekrar kadınla yüzleştim. Ayakta durmuş, kaşlarını birbirine çatmış, yüz hatlarını şaşkınlık ve endişe karışımı bir şekle sokarak bana bakıyordu. Kalbi göğsünde hızla çarpıyordu ve ondan gelen sarhoş edici bir uyarılma seviyesi vardı. Tüm bunların altında zar zor algılanabilen bir korku kokusu vardı.

"Bütün bunlar ne içindi?" diye sordu.

Gülümsedim. "Lütfen, bu küçük yanlış anlaşılmayı telafi etmeme izin verin."

Ağzı açık kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sus artık," dedim boşluğu kapatırken.

Gözlerimi aradı ve masmavi gözlerinin ardında binlerce soru parladı. Aletime dolan ihtiyaçtan ayılmadan önce, onun her santimetresinin tadını çıkarmak istedim. Bana karşı koymasına izin vermeden onu kendime çektim ve ağzımı onunkinin içine soktum. Keskin dişlerim ağzını kesti ve onun kutsallığını tattım.

CINDY

Silas'ın ağız benimkinin ırzına geçti. Keskin bir dilim alt dudağımlı kesti ve bu zihnimde zar zor kaydedildi. Oradaydı ve sonra yoktu. Neredeyse bir anı gibi... ya da hayal gücümün bir ürünü. adamın bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim olmasa da hoşuma gitmişti.

Elbette, tüm çekingenliğımi bir kenara bırakmam için çok daha fazlası gerekmezdi. Her ne kadar onda tehlikeli bir yan olsa da, aynı derecede çekici olan başka bir yanı daha vardı. Ona karşı koyamazdım. Denesem bile.

Bu benim ilk tek gecelik ilişkim olmasa da, kesinlikle sonuncusu da olmayacaktı. Geleneksel ilişkilerden hoşlanan biri değildim. Tek bir erkeğıe bağılı olmak boğucu geliyordu. Kalbim ve aklım bu şekilde çalışmıyordu. Bağımsızlığıma değer veriyordum.

Bununla birlikte, diğeri ikisini dışarı attığı anda, onların geri dönmesi için garip bir özlem ve rahatlama hissi duydum. Bunun nereden geldiğı hakkında hiçbir fikrim olmasa da, oradaydı ve görmezden gelmek neredeyse imkansızdı.

Silas beni öperken bile.

Sonra çekildi, benden birkaç santim uzakta dururken nefesimi ve sıcaklığımlı çaldı. Başım dönüyordu. Aynı anda hem başım dönüyor, hem sersemliyor, hem de ayaklarımın üzerinde duramıyordum. Dikkatimi içkime verdim ve bakışlarımı Silas'a dikmeden önce birkaç saniye boyunca içkime odaklandım.

"Bana ilaç verdin," dedim. Söylemem gereken inandırıcılıktan yoksundu.

Gözleri büyüdü, bir şekilde daha altın rengi oldu. "Asla yapmam. Buna hiç ihtiyacım yok."

"Sen değilsen arkadaşın. Görünüşe göre, o yapar," dedim, onu kendimden uzaklaştırarak. "Burada yeterince zaman harcadım. O adamı tekrar aramaya gideceğim. Hiç değilse böylece boynunu kendim sıkabilirim."

Uzaklaşmaya başladım. Silas kolumdan tuttu ve beni tekrar kendisine yaklaştırdı. Bir baş dönmesi dalgası duyularımı ele geçirirken etrafımdaki oda döndü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, kelimeler bulanık çıkıyordu. Vücudum bir kez daha ona tepki verdi.

"Hissettiğiniz şey benim gibi erkeklerin varlığına karşı kimyasal bir tepkidir," diye ekledi.

Kıkırdadım. "Senin gibi adamlar."

Başını salladı. "Hadi ama, şimdi aptalı oynamayacaksın, değil mi?"

"Hayır. Sadece kabullenmesi zor," dedim. "Ayrıca, varsayımlarda bulunmaya eğilimli değilim."

Dişlerini göstererek gülümsedi. Gözlerimi kırpmamak ya da irkilmemek için vücudumun fonksiyonları üzerinde yeterince kontrol sahibi olmayı başardım. Kalbimi sabit bir hızda tutmayı bile başardım. Benim hakkımda yanlış bir izlenim edinmesine izin vermek bana bir iyilik yapmazdı. Beni korkutmuyordu. Beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekilde tahrik etti.

Beni de tedirgin etti. Ama beni korkutmadı.

O da bana dikkatle baktı. Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibiydi. O kadar hareketsizdi ki, hiç hareket etmemesi beni neredeyse ürkütüyordu. Sonra sınırlarını biraz daha zorlamaya karar verdi ve tekrar yaklaştı.

Rahatsız edici derecede yakın. Baş döndürücü derecede yakın.

Ama ona zerre kadar rahatsızlık vermeyi kesinlikle reddettim. Yerimde durdum ve onun sarhoş edici kokusunu içime çektim. O kadar tanıdık ki, şimdiye kadar hayatımın hiçbir döneminde böyle bir koku aldığımı hatırlamıyordum. Ne olduğunu anlayamadan Silas ellerini yanlarımda gezdirdi ve beni en nazik şekilde kendine çekti. Tenindeki soğukluk hoştu.

Sistemimde yüzen baş döndürücü hisle mücadele etmek daha da zorlaştı.

Ne yaptığını biliyordum ve işte çok iyiydi.

Dudaklarını kulaklarıma yaklaştırdı ve usulca "Seni tekrar öpebilir miyim?" diye sordu.

Uzaklaştı ve altın rengi gözlerini benimkilere dikti. Onlardan başka bir yere bakmak zordu. Sonra sorduğu soru aklıma geldi ve tüm mantığımı kaybettim. Başımı salladım. Hareket boynumda zar zor hissediliyordu ama onay verilmişti.

Sırıttı ve dudaklarını benimkilere değdirdi, öncekinden çok daha yumuşaktı. Birkaç saniye sonra öpücüğü biraz daha derinleştirdi. Ağzında belli bir tatlılık vardı. Bağımlılık yapıyordu ve daha fazlasını tatmak istiyordum. Kollarım ona sarıldı ve o da beni kendine daha sıkı çekti. Kısa bir hareket hissi ve kığım masasının kenarına oturdu.

Sersemlemiştim ve öpücüğüyle sarhoş olmuşum.

Zaman ve yön kavramlarını kaybettim. Silas'ın bana yaptığı şeylere kendimi kaptırmıştım. Bir noktada giysilerim gitmişti ve Silas doğduğu günkü gibi çıplak karşımda duruyordu. Sanki muhteşem bir sanat eseriymişim gibi vücuduma tapıyordu. Tenimin her santimi onun gözlerindeki ağırlığı ve hayranlığı hissediyordu.

Cennet gibi hissettirdi. Sanki bir çeşit tanrıçaymışım gibi bana tapılıyordu.

Silas beni masasının yüzeyine doğru itti. Ben onun ısrarlarına boyun eğerken, parmakları dizlerime ulaşana kadar kalçalarımı taradı. Sonra parmaklarını dizlerimin arkasına geçirdi ve bacaklarımı ayırarak bacaklarımın arasına yerleşmesine izin verdi. Devasa ereksiyonu şişmiş, ıslak girişime dayanmıştı.

Kendini içime bastırırken ürperdim. Aleti içimde yavaşça kaydı, beni gerdi, doldurdu ve tüm doğru yerlere çarptı. Bir iç çekişle içime yerleşti. Sonra içimde hareket etmeye başladı ve orgazmım oluşmaya başladı.

Öne doğru eğildi, masasının üst kısmına dayandı ve bir kolunu iki yanıma koydu. Öne doğru eğildi ve uzun, siyah saçları üzerimde sallanıyor, içimdeki itişleriyle birlikte hareket ediyordu. Sonra gözleri benimkileri yakaladı ve bakışlarından kurtulmak zor oldu.

"Büyüleyicisin," dedi. ", " diye cevap verdim.

Sırıttı. "Ne kadar pis bir ağzın var."

Omuz silktim. "Zaman zaman aklımdan geçenleri söylediğim biliniyor."

"Hmm," diye düşündü ve öne doğru eğildi. Bir eliyle göğüslerimden birini kavrarken beni tekrar öptü. Hareketleri sertleştikçe sıktı. Orgazmım zirveye ulaşana kadar yaklaştı ve kapandı ve sırtımı kaldırdım ve serbest bırakılmamla inledim.

Orgazmım tamamen kaybolmadan önce beni kaldırdı ve bir duvara taşıdı, devam eden zevk dalgaları boyunca beni itti. Hareket ederken boynumu kemirdi. Dişlerini boynumda gezdiriyor, sivri dişlerinin keskinliğiyle beni tahrik ediyordu.

Ben söylemedikçe beni ısırmayacağını bildiğim için bir şekilde gülümsedim. Bunun için ona rıza göstermeyecektim. Ama rıza göstermemi sağlayacak kadar kendini dizginleyebildiği fikri baştan çıkarıcıydı. Kendini kontrol etme yeteneğine saygı duyuyordum.

Başka bir zevk dalgası vurdu ve bitmeden önce beni yere taşıdı.

"Hareket etmeyi çok seviyorsun," diye mırıldandım. Sırıttı. "Yaptığım işte iyiyim."

"Öyle mi?" Ben sordum.

"Herhangi bir şikâyetiniz yok gibi görünüyor," dedi. "Dile getirdiğim bir şey yok," diye mırıldandım.

Bana baktı, ne istediğime dair bir ipucu bulmak için gözlerini aradı. Gülümsedim ve . Bana izin verdi ve onu sırtına ittim. Hareket ederken kıkırdadı ve ben de üzerine çıktım.

"Kontrolün bende olmasını seviyorum," dedim ve sertleşmiş aletini içime kaydırdım.

"Ne istediğini bilen kadınları severim," dedi.

Aletine karşı sallandım, kalçalarımı onunkilere sürtüyor ve klitorisimi aletinin tabanına sürtüyordum. Tüylerim dalga dalga diken diken oldu. Etrafımdaki hava sanki yakınlarda bir ateş yanıyormuş gibi ısındı.

Nefes nefese kaldığım birkaç dakika sonra ona karşı ürperdim. Bir orgazm daha. Zevkle inledim ve sonra yuvarlandı

beni sırtımdan vurdu.

"Kibar davrandım ve bana kötü davranmana izin verdim," diye sırıttı ve göz kırptı. "Şimdi sıra bende."

Bacaklarımın arasına daldı, sanki yıllardır yediği ilk yemekmiş gibi seksimi yaladı ve kemirdi. Dili her köşe ve bucakta dans ederken seğirip titremelerine rağmen bacaklarımı açık ve geniş tuttu.

Başka bir orgazm oluşmaya başladığında kalçalarımın arasında basınç oluştu. Ağzını seksim boyunca hareket ettirip dilini girişime daldırırken nefes nefese kaldım.

Vücudum ona doğru eğilirken gözlerimi devirdim. Üzerime hücum eden bir sonraki zevk dalgası şimdiye kadarki en güçlüsüydü. Yüksek sesle zevkimi ilan ettim ve Silas meyve sularımın her onsunu kucaklamaya devam ederken yerde kıpırdandım ve kıvrandım.

Karnını doyurduktan sonra aletini kaldırıp kavradı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Senin sıran."

Kaşlarımı çattım. "Yap beni."

Gülümsedi. "Madem ısrar ediyorsun."

Üzerime eğildi ve saçlarımı avuçlayarak başımın arkasını kavradı. Dizlerinin üzerine çökerken beni yukarı çekti. Başımı, beni şimdiden zevk dalgaları üzerine dalgalar göndermiş olan devasa, dolgun horozuna doğru zorladı.

"Beni şimdi serbest bırakın," dedim dikkatlice.

O da öyle yaptı. "Şimdi iyi bir kız ol ve bana o pis, küçük ağzının neler yapabileceğini göster."

Dizlerimin üzerine oturduğumda ağzımı sikinin ucuna değdirdim. Yumuşaklığı beni şaşırttı. Seksimin kokusu burnuma doldu. Sırtını dikleştirirken inledi. Dilimi ucu boyunca kaydardım ve sonra şaftının her iki tarafına doğru kaydardım.

"Benimle alay ediyorsun," diye mırıldandı. "Bu hiç hoş değil."

"Sabır bir erdemdir," dedim ve sikinin ucunu öptüm.

Kıkırdadı. "konuştuğunu biliyorsun, değil mi?"

Sorusunu geldim ve ağzımı açarak sikinin başının ağzıma girmesine izin verdim. Bir lolipop emer gibi dilimi etrafında döndürdüm.

Silas inledi. "Oh, bu çok daha iyi."

Sikinin etrafında kıkırdadım ve ağzımın içine daha fazla kaydurdım, bir elimle şaftını kavradım ve ağzımı şaftının etrafında kaydırırken aynı zamanda onu okşadım. Elimin her darbesinde ve dilimin her fırçasında Silas eriyip yere düşüyordu. Ellerimde macun haline geldi. Bunu onun gibi erkeklere de yapabileceğimi bilmek güzeldi.

Tam başlamıştım ki beni durdurdu, sırt üstü çevirdi ve göz açıp kapayıncaya kadar sikini içime soktu. Nefesim kesildi ve gözlerim enseme de yuvarlandı. Silas yüzünü boynuma gömdü ve sıcak sıvı dökülürken bana karşı inledi. Orgazmım vurdu ve gözlerim başımın arkasına yuvarlandı. Keyifli bir boşalmayı paylaştık.

Orgazmı hafiflediğinde sırt üstü döndü ve beni kollarına çekti.

"Bu, hayal ettiğimden daha iyi ," dedi.

Gözlerim açık tutamayacak kadar ağırlaştığında iç çektim. "Şaka yapmıyorsun."

Kıkırdadı. "Dinlen."

Gözlerim onun küçük emriyle kapandı ve uykuya daldım.

BROCK

Silas, benim ve Xavier'in odadan çıkmamızı istediğinde -daha doğrusu talep ettiğinde- ona attığım sert bakışı görmezden geldi. Neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyordum ve ne istediğini daha da az önemsiyordum. Çünkü benden bir şey alıyordu.

Tekrar.

Onu ilk ben gördüm! Ben olmalıydım.

Bu düşünce zihnimde sonsuz bir döngü halinde dönüp duruyordu.

Onu ilk ben gördüm... O ben olmalıydım... Onu ilk ben gördüm... O ben olmalıydım... Onu ilk ben gördüm... O ben olmalıydım.

Bu düşünce zihnimde tekrar tekrar dönüp durdu, sanki sözcüklerin kendisi yüzüme tokat gibi çarpan tek gerçeği ortadan kaldıracakmış gibi. Keşke yeterince tekrarlansalar.

Ama işin aslı, Silas yine de onu ilk alan kişi oldu. Silas her şeye sahipken ben hiçbir şeye sahip değildim. Düşüncelerim ve hislerim bana ne kadar farklı şeyler söylerse söylesin bu değişmeyecekti.

Kapının iki yanında nöbet tutmaya devam ettik.

Bu sırada dilimi ekşi bir tat kapladı.

"Onun senden bir şeyler almasına nasıl izin veriyorsun anlamıyorum," diye mırıldandım.

Xavier içini çekti. "İşte seninle benim aramdaki fark bu."

Bakışlarımı ona diktim. "Neymiş o?"

"Gözümü diktiğim her şeye olma hakkım olduğunu düşünmüyorum" dedi.

Cindy'nin çılgınlıklarının ilk dalgaları ofisinde yankılanırken, Xavier koridorda ilerliyordu. Sessiz ve düşünceli. Tıpkı her zamanki itaatkâr fino köpeği gibi kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Yine de kimseyi kandırmıyordu. Silas'ın yaptıklarının onu da en az benim kadar yaraladığını söyleyebilirdim.

Sadece başa çıkmak için daha iyi bir yolu vardı.

Bu düşünceye homurdandım. Daha çok Silas'ın davranışlarını kabullenmenin daha iyi bir yolu gibi. Güzel küçük bağışçılılarıyla dikkatini dağıtmaktan bahsetmiyorum bile. Aslında, muhtemelen en sevdiğinden geriye ne kaldıysa yok etmeye gidiyordu.

"İyi ki kurtulduk," diye mırıldandım nefesimin altında.

Sinirlenmişim ve Silas'a ağzının payını vermeyi planlıyordum. Ayrıca onunla yüzleşmek için Silas'ın bacaklarının arasındaki kafayla meşgul olmamasını beklemem gerektiğini de biliyordum. Ve yapacağım şey de buydu.

Bekle. Ancak sabırsızca.

Bir daha geri adım atmayacaktım. Artık değil. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu bilmesi gerekiyordu. Dibbs çalışmaz.

Onu ilk ben gördüm. O bana aitti. O benimdi.

Sonraki bir saat boyunca Silas'ın ofis kapısının önündeki koridorda volta attım. En azından Xavier sinsice odaya girene kadar. Onu takip ettim, kelimelerimin dudaklarımdan kontrolsüzce dökülmesini önlemek için ağzımı birbirine bastırdım.

Gözlerim odanın ortasında yerde yatan uyuyan bir bedene takıldı. Bu manzara yaklaşmamı durdurdu. Aklım Cindy'nin iyiliğiyle meşgul oldu. Sorular zihnimi yakıp kavuruyordu. Havayı kokladım ama kan kokusu almadım. En azından Silas kendini kontrol altında tutuyordu.

Bu sefer. Kadını yok edeceğine inanmak için bir nedenim yoktu.

Silas Xavier'e, "Onu eve götür," dedi. "Bir süre uyanmayacağından emin oldum."

Vampir babam pencerenin önünde durmuş, şehre bakıyordu. Sesi dünyalar kadar uzak geliyordu ama uzaklığın beni söyleyeceklerimi söylemekten alıkoymasına izin vermeyecektim. Ona ihtiyacı vardı.

İstediğim her şeyi benden çalmasının sonu olması gerektiğini biliyordum. Yeni doğmuş değildim. Dürtülerimi kontrol edebiliyordum. Çoğundan daha iyi. Bana biraz daha fazla kredi vermesi gerekiyordu.

Xavier başıyla onayladı ve hemen kızı almaya gitti. Onu bir patates çuvalı gibi omzuna attı ve kapıya doğru yöneldi. Yanımdan geçerken bana ters ters baktı. Gözlerinde çok fazla şey vardı. Çok fazla nefret ve öfke.

Ya da belki de duygularımı ona yansıtıyordum. Elbette, o yokken küstahça bir şey yapmamam için beni uyarıyor da olabilirdi. Beni etkileyebileceğini düşünmesi çok hoştu. Ne olursa olsun. Xavier odadan çıkar çıkmaz dikkatimi Silas'a verdim.

"Ne oluyor?" gelerek sordum.

Silas içini çekti. "Şimdi neye üzülüyorsun Brock?"

Bir sonraki hamlemi düşünürken uzun süre efendimin sırtına baktım. Onu öldürmek, ona yalvarmak ya da onu affetmek. Ama öfkem son ikisini yapmama izin verirdi ve onu öldürmeye asla cesaret edemezdim. Öfkeliydim ama ölmek isteyecek kadar değil.

"Onu ilk ben gördüm," dedim sonunda. "Onu benden alma hakkını sana kim verdi?"

Silas omzunun üzerinden bana baktı. "Bundan emin misin? Onu ilk senin gördüğünü nereden biliyorsun?"

"Bunu bana ciddi ciddi mi soruyorsun?" Tersledim. "Her şeyden sonra... bunca yıldan sonra... konuyu geçiştirmeye ve beni mantıksız biri gibi göstermeye mi çalışıyorsun?"

Silas yüzünü tamamen bana döndü. Sırtını pencere pervazına yasladı. Elleri pantolonunun ceplerindeydi. Rahatlamış görünüyordu. Onu uzun zamandır görmediğim kadar rahattı. Onun için iyi bir şeydi. Ama bu yaptıklarını telafi etmiyordu. Sürekli benden aldıklarını. Bir yerde sınırı çizmek zorundaydım.

Cindy çizgiydi.

"Seni temin ederim oğlum, bu büyük bir yanlış anlaşılma," dedi. "O kadınla birkaç gece önce Nightingales adlı bir barda tanıştım. Orada çalışıyor."

Alay ettim. "Evet, doğru."

Omuz silkti. "Nereden anlıyorum. Gerçekten öyle. Ayrıca bu konuşmadan çıkardığınız yanlış anlamalar için de özür dilerim.

olan her şey."

"O zaman neden önce onunla seks yapmak zorundaydın?" Sesim giderek sordum. Görüşüm bulanıklaşmaya ve kırmızıya dönmeye başladı.

"Ben sadece yapmam gerekeni yaptım," dedi Silas, öfke nöbetimden bıkmış ve bana karşı çıkmıştı. Sesi, küstah bir çocuk gibi davrandığımı düşündüğünde normalde yaptığı gibi daha da keskinleşti.

"Tabii ki yaptın," diye mırıldandım.

Sanki beni duymamış gibi devam etti. "Kızı büyülemek için, böylece onu takip edebiliriz. Hatırlamıyorsan söyleyeyim, o bir insan. Ve buraya bizim ne olduğumuzu bilerek geldi. Sadece bu da değil, buraya senin küçük hayvanın için geldi."

. "Ona böyle mi sesleniyorsun? Evcil hayvanım mı?"

Beni işaret etti. "Senin insanın o zaman. Ona ne demek istersen. Sinirlerin bozulmadan önce, belki de onun değerinden daha fazla sorun yaratabileceğini düşünmelisin. Onun tadına baktıktan sonra, hissedebilir ve takip edebilirim. Ve bir dahaki sefere mülkümüze yaklaştığında, olay çıkarmadan önce müdahale edebiliriz."

Başımı salladım. Ellerim iki yanımda kenetlenmişti. Onun da tadına bakmıştı. Hayret bir şey. Onun boynunu sıkmak istedim. Olduğu her şey ve benden aldığı her şey için onunla savaşmak istedim. Ama o yine de beni alt etti. Prensın armağanı da buydu işte. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve yere bakarak az önce duyduğum her şeyi gözden geçirdim.

Ona günahını ödetmenin bir yolunu bulmak istiyordum. Bana sürekli ondan aşağıdaymışım gibi davrandığı için. Bana her zaman yeterince iyi olmadığını söylediği için. Bu gece, bana karşı son kötülüğünü yapmıştı.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, yaptığım şey benim kararımdı," dedi Silas. Sözleri çerçevemi yakıp geçti. "Tekrar söylüyorum, onu ilk sen görmedin. Ben gördüm."

"Öyle mi?" Tersledim. "Bir insan barında mı? Collin'i buraya getirdiğin gece onunla tanıştığına gerçekten inanmamı mı istiyorsun?"

Bir kez başını salladı. "Geçen gece. İnsanların arasına girdim ve beni ona götüren bir koku yakaladım."

Başımı salladım. "Yalan."

Bu kelime odanın içinde yüksek sesle yankılandı.

Silas söylediklerimi bir meydan okuma olarak algılayarak tısladı ve bana doğru birkaç adım attı. "Bana inanıp inanmaman hiç fark etmez. Ben yapmam gerekeni yaptım."

"Ama onun tadına bakan ve onu beceren sen olmak zorunda mıydın?" diye sordum. "Her zaman ilk sen olmak zorunda mısın? Yaptıklarının beni ya da Xavier'i nasıl etkilediğini umursamıyor musun?"

"Yöntemlerim, onlara göre hareket etmem için yeterince gerekliydi. Arada kimin duygularının kaldığına bakmaksızın," diye ekledi Silas. "Güdülerim bir amaç için araştı, başka bir şey değil."

"Bu hiç adil değil!" Tersledim.

Silas tekrar tısladı, havada uçu ve bana çarptı. Tavana doğru uzanan bir çatlağın oluşmasına neden olacak kadar büyük bir güçle duvara çarpma kadar geriye doğru uçtum. Silas gözlerimin içine baktı ve homurdandı: "Ben Prens olduğum sürece saygı gösterecek ve yerinde kalacaksın. Eğer kızı bu kadar istiyorsan, alabilirsin. Ama dikkatini dağıtmayacak. Eğer olursa, onun boynunu kendim kırarım. Özellikle de onun cazibesine kapıldığına inanırsam."

Tek bir kelime bile etmeden ters ters baktım. Bu noktada kelimeler işe yaramazdı. Durumunu gayet açık bir şekilde ortaya koymuştu. Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey onun fikrini değiştiremezdi.

"En azından kızın daha fazla sorun çıkarmayacağından emin olana kadar," diye ekledi Silas ve sonra beni serbest bıraktı. Sözleri bu kez çok daha sakindi.

Kıyafetlerimi düzeltirken gözlerini benden ayırmadı. Onun da bir tür onay beklediğini düşündüm. Ben de gözlerimdeki parıltıya uygun bir sırıtma ekledim. O benim vampir babamdı. Ne de olsa benim efendim.

"Eee?" Silas sordu.

Bir kez başımı salladım ve odadan çıktım. Ama kızın peşinden gitmek yapılacaklar listemde yoktu. O artık baştan savmaydı. Silas'ın mahvettiği şeyi ben de istemiyordum. Sonunda beni öldürse bile bir konuda istediğimi elde edecektim. Silas bana hak ettiğim saygıyı göstermeyi öğrenecekti. Liderlik edebileceğimi öğrenecekti. Kendi çocuklarıma babalık yapabildim. Kadınlarım olabilirdi ve

onun yoluma çıkmasına gerek yok. O olmadan da kendi her eyime sahip olabilirdim.

Düşüncelerim ayaklarımı hareket ettirdi ve bir görev için koridorlarda fısıldadım.

Dakikalar sonra Collin'in hücresindeydim. İntikamını almak için ona tam olarak istediğı şeyi verecektim.

"Ne istediğine karar verdin mi?" Collin sordu. Sırıttım.

"Verdim."

"Dinleyelim o zaman," dedi.

"Daha iyi bir fikrim var," dedim ve duvara zincirlenmiş adama yaklaştım.

Ben hareket ederken Collin bana baktı. Ona yaklaştıkça Collin ne yapmayı planladığımı daha iyi anladı. Bunu yüzümden okuyabiliyordu.

Bunun sadece bir başlangıç olduğunu bilmiyordu.

CINDY

Derin, rüyasız bir uykudaydım. Ama zaman geçtikçe uyku yavaş yavaş kayboldu ve bazı şeyler aklıma gelmeye başladı. Küçük şeyler. Akla yatkın olmayan şeyler. Bulunduğum yerin dışındaki dünyanın sesi. İçime çektiğim havanın kokusu. zeminin yumuşaklığı. Beni çevreleyen sıcaklık.

Telefonumun sinir bozucu zil sesi.

Oturur pozisyona geçtim. Gözlerimin odaklanması birkaç saniye sürdü ama kendi yatak odamı tanımam çok uzun sürmedi. Bulanık görüşümde bile. Asıl soru, eve nasıl gelebildiğimdi.

Telefonum çalmayı bıraktı. Zihnim allak bullak olurken gözümü o şeye diktim.

Bildiğim kadarıyla bunca zamandır uyuyordum. En azından hatırlayabildiğim kadarıyla. Yani, kesinlikle yürümedim ya da taksiye binmedim. O vampir sik kafalılardan biri ben hâlâ beni eve getirmiş olmalıydı. Ben uyuduktan sonra benden kurtulmalarının ne kadar sürdüğünü merak ettim. Beş dakika mı? Daha az mı?

Silas, benim harika bir yatıştan başka bir işe yaramayacağımı düşündüyse ve hemen ardından eve gönderildiyse, başka bir şey daha olacaktı.

Telefonum tekrar çalmaya başladı. Görmezden istedim. Ama ekrana baktığımda Bobby'nin adını gördüm.

Uzanıp telefonu açtım ve cevaplama düğmesine bastım. "Evet?"

"Tanrıya şükür sonunda cevap verdin. Ben de gelip kapıyı kırmak üzereydim." Bobby'nin sesi endişe dolu ve gergin bir şekilde hattan süzüldü.

Kaşlarımı çattım. "Sen neden ? Bunu neden yapasın ki?"

"neden?" diye sordu. Başımı

salladım. "Pes ediyorum."

"Dün gece geldiğimde bar kapalıydı. Erken kapatacağınızı bana haber vermediniz. Yardım etmek için geldim ama sen orada bile değildin."

Bobby'yi severdim. Harika bir adamdı ve onu ağabeyim gibi görürdüm. Bazen biraz zorba da olabiliyordu.

"Özür dilerim," dedim ve parmaklarımı uzun siyah saçlarımda gezdirdim. "Seni endişelendirmek istememiştim."

"Her şey mi?" diye sordu, sesi biraz daha sakindi.

O göremese de başımı salladım. "Evet. Evet, iyiyim." "Peki dün gece neden erken kapattın?" diye sordu.

"İş eksikliği ve halletmem gereken bir şey çıktı," dedim.

Dizlerimi göğsüme çektim ve eve nasıl geldiğimi hatırlamaya çalıştım. Beni bekleyen bir anı olmalıydı. Bir anlam ifade edebilecek bir görüntü canlandırmak istedim. Arka koltukta bir anlık bir görüntü ya da bir kaldırım veya bir binanın en ufak bir görüntüsü. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey. Ama hafızam kocaman bir kara delikten başka bir şey değildi. Hatırlamak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım. Hiçbir şey bulamıyordum.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Bobby'nin sesi diğer hattan fısıldadı ama zihnim cevap veremeyecek kadar meşguldü.

Daha iyisini bilmeseydim, kendimi daireme ışınladığımı söyledim.

Ya da, daha büyük olasılıkla, o gecenin bir rüya olduğuna inanmamı mı istediler?

Spekülasyon yapmanın bana bir faydası olmayacaktı. Dün gece olanları inkâr da edemezdim. , sadece bazı parçaları yerine .

"Cindy..." Bobby dedi ki, sesi .

Çok az şey bunu gerçekleştirebilir. Aklıma gelen hiçbir şey mantıklı değildi. Özellikle haplar.

Vampirlerin bir kızla yatacak tipte olduklarını hiç düşünmemiştim. Elbette, vampirlerin kitaplar dışında da var olduğunu hiç düşünmemiştim. Yani, belki de böyle şeyler yapıyorlardı?

Hayır. Roofie'ler de mantıklı değildi. Uyuşturulmuş olsaydım, hiçbir şey hatırlamazdım ve en başta var olmaması gereken biriyle seks yaptığımı açıkça hatırlıyordum. Sadece vampir olduğu için değil, aynı zamanda gerçek olamayacak kadar muhteşem olduğu için de.

O ve diğer ikisi.

Zihnim bulanıktı. Biraz da başım dönüyordu. Ama bedenimin yaşadığı hiçbir şey dün geceki boşlukları doldurmaya çalışmama engel olamayacaktı.

"Cindy!" Bobby'nin sesi kulağıma saplandı.

İrkildim ve geri döndüm, "Öyle mi? Ne oldu?"

"Uyuya mı kaldın?" diye sordu.

İçimi çektim. "Evet. gibi bir şey."

"İyi uyuyamıyorsun ha?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Bobby, gitmem gerek. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Her şeyin basit bir açıklaması vardı. Gözümün önünde duran bir açıklama. Tek yapmam gereken ona dokunmaktı ve cevabım ortaya çıkacaktı. Sorun şu ki, herhangi bir şeyin gözüme çarpması için yeterince yakın değildim. Baş dönmesi ve bulanıklık odaklanmayı ve düşünmeyi zorlaştırıyordu. Bobby ile telefonda olmaktan bahsetmiyorum bile. Onu seviyordum ama yardımcı olmuyordu.

"Evet, tabii," dedi, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu.

"Teşekkürler Bobby. Sonra görüşürüz," dedim ve aramayı sonlandırdım. Telefonu yatağın ayak ucuna fırlattım ve iç çektim.

Sorunumun çözümü bana gelecekti. Eninde sonunda. Ama sonsuza kadar bekleyemeyeceğimi biliyordum.

Sonra aklıma geldi.

Kandırıldım. Gözümü boyadılar.

Kaybolan adamın olup olmadığına bakmak için konağa gitmiştim. Onu oraya şaka olsun diye göndermiştim.

Barıma geldiği ilk geceden beri işler garipleşmeye başladı.

O adam ve onun pervasız kararları söz konusu olduğunda suçluluk duymadığımdan emin olmak istedim. Ama sonra üç vampir beni köşeye sıkıştırdı ve Silas beni baştan çıkardı. Bir noktada uyuyakalmış olmalıyım, gerçi ne zaman uyuduğum hâlâ belirsizdi. Ve en başta eve nasıl geldiğim gibi devasa bir soruyu unutamıyordum.

Bardaki o çılgın adam için kendimi tehlikeye atmıştım, sadece hayatımın en harika seksini yapmak ve yatağında her şey canlı, inanılmaz, ıslak bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibi uyanmak için.

"İyi oynadınız, zeki pislikler," diye mırıldandım nefesimin altında.

Ama bu kadar kolay pes edeceğimi düşündülerse, başka bir şey bekliyorlardı. Her şeyi çözecektim. Beni durduramayacaklardı ve vardiyamdan önce ortaya çıkacaktım. Bakalım o elmaları nasıl seveceklerdi.

Gözlerim yatağımın yanındaki komodinin üzerinde duran çalar saate kaydı. Saate sertçe baktım ve gözlerimi devirdim. Saatin kaç olduğuna inanamıyordum. Giyinmek ve işe hazırlanmak için tam bir saatim vardı. Vardiyam için yola çıkmadan önce duş alıp bir fincan kahve içmek için ancak yeterli zamanım vardı. Malikâneye gitmek söz konusu bile olamazdı.

"Peki. İşten sonra o zaman," dedim kendi kendime.

Üzerime çökmeye devam eden baş dönmesine karşı savaştım ve bir fincan kahve yapmak için kendimi yataktan dışarı attım. Mutfığa gittiğimde, masamın hemen üstündeki pencerenin diğer taraftaki yangın merdivenine doğru sonuna kadar açık olduğunu fark ettim.

Gözüme çarpan bir şey daha vardı. PencereLERİMİ asla açık bırakmazdım, özellikle de uyurken. Birkaç dakika pencereye baktım ve sonra kahve yapma işime dönmeden önce pencereyi kapatmaya gittim. Demlenirken duşa girdim. Dün gece ne yaptığıma çok yakından bakmak istemesem de, tedbiri elden bırakıp yırtıcı bir hayvanla yattığımı düşününce, olaylar zihnimde tekrar tekrar oynamaya devam etti.

Silas'ın bana dokunuşunu. Ağzının benimkinin üzerinde gezinmesi. Seksinin benimkinin içinde hareket edişi. Vücudum

zevk dalgaları.

Vampirlerden biriyle seks yapmak bir yana, malikâneye gitmek bile çok aptalca, neredeyse ölümcül bir hataydı.

Yine de kendimi azarlamak son derece boş hissettiriyordu. Yaptığım şey için neden kendimi kötü hissetmem gerekiyordu ki? Öldürülmedim, kurutulmadım ya da onlardan birine dönüşmedim. Elbette ölmek de bir olasılıktı ama nedense ona güveniyordum.

Zamanım tükeniyordu. Duşumu bitirdikten sonra , havluyu etrafıma sardım ve dairemde yürüyerek kahveye doğru ilerledim. Düşüncelerim aklımdan hızla geçiyordu. Olayları tekrar tekrar düşündükçe, parçaları daha iyi bir araya getirebiliyordum. Her şey hâlâ belirsizdi ve olan biten her şey arasında gevşek bir bağlantı vardı.

Ancak gevşek bağlantılar beni o malikâneye geri götürmeyecek ve ikilemimden sorumlu olan adamı bulmak için katları kazmamı sağlamayacaktı. Orada olmalıydı. Sadece ona ne olduğunu bulmalı, onu bulmalı ve gitmesine izin vermeliydim.

Hâlâ seksten sonra bana ne olduğunu anlamam gerekiyordu. Kaçırdığım zaman hâlâ kafamı karıştırıyordu.

Duşum soğumuştı, dışarı çıktım ve sersemlemiş bir halde giyinip işe gitmek için hazırlandım. Tek fincan kahvemi zar zor içtim. Kapıdan çıkarken aklımda sorular dönmeye devam ediyordu.

En büyük soru şuydu: Vampirler nerede yaşadığını nereden biliyorlardı? Eğer baygın olsaydım, onlara söylemem mümkün olmazdı.

Aklıma sürekli daha fazla soru geliyordu ve vardiyam biter bitmez onları almaya gidecektim.

XAVIER

Silas'ın kadına duyduğu arzuyla yanıp tutuşmasını izlemek daha önce hiç hissetmediğim kadar acı veriyordu. Onu durdurabilecek gibi değildim. Konu ona yaklaşmak olduğunda hiç şansım yoktu. Silas bir seçenekken olmazdı. Yine de bunların hiçbirisi onun üçümüze bakışını değiştirmediydi. Ne olursa olsun, kaybetmek yıllar içinde alıştığım bir şeydi. Yerimi uzun zaman önce kabullenmiştim ve tek görevimin Silas'ı korumak olduğunu biliyordum. Her zaman da öyleydi.

Ayrıca, tamamen yalnız da değildim. Bana eşlik etmesi için en sevdiğim donörüm vardı ve bu konuda çok iyiydi.

Ama ben bile kendime aşık olmanın ve biriyle yakınlaşmanın nasıl bir şey olduğunu merak etme izni verdiğim zamanlar... çok nadir anlar... olduğunu görmezden gelemem. Özellikle de Cindy gibi olağanüstü birine. O kendi sınıfına aitti. Benim ulaşamayacağım kadar uzakta.

Ve şu andan itibaren Silas'a aitti. Sadece bu gece için bile olsa. Ya da vücudunda kalan yaşamın geri kalanı için bile. Ne kadar sürerse sürsün, resmen sınırların dışındaydı.

Onun zevk çılgınlıkları havaya karışırken, koridorun ilerisine doğru ilerleyerek kendimi dışarı attım. Brock'un burada kalacağını düşünmüştüm. İnatçı biriydi. Silas'ın onda ne bulduğunu anlamakta hâlâ zaman zaman inanılmaz derecede zorlanıyordum. Brock'un kendi haline bırakılması daha iyi olacakken ortalığı karıştırmak gibi bir huyu vardı. Collin'le olduğu gibi.

Silas çocuğa karşı çok yumuşaktı.

Ne olursa olsun, Silas Cindy ile meşgulken, kadın gecenin huzurunu bozduğunda onu arzulu ve titreyerek bıraktığımdan beri hala beni bekleyen Saten'ime döndüm.

Kapıdan içeri adımımı attığımda "İşte buradasın," dedi. Yatağa uzandı. "Ben de seni bekliyordum."

"Sizi beklettiğim için özür dilerim," dedim yatağın kenarına otururken.

Saten etrafımda kıvrıldı ve damarlarından akan tatlı nektarı ondan almak için hiç zaman kaybetmedim. Ama eskisi kadar tatmin edici değildi. Bir şeyler eksikti. Daha önce fark etmediğim bir şey. Parmağımı tam olarak koyamadığım farklı bir şey.

Hırladım ve ondan uzaklaştım.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedim. "Sadece havamdan çıktım." "Bunu telafi edebilirim," diye teklif etti. Başımı salladım. "Başka bir gün."

Yumuşak iniltilerini duymazdan geldim ve yataktan kalkıp odadan çıktım. Yapacak başka bir şeyim olmadığından, tekrar çağrılana kadar koridorlarda dolaşarak zamanımı bekledim. Gerçi nereye gittiğimin bir önemi yoktu çünkü kadının zevk sesleri malikânenin her santimetrekaresine yayılıyor ve ona sahip olamayacağım gerçeğini daha da pekiştiriyordu.

Tam da Silas'ın işleri yokuşa sürdüğünü düşündüğüm sırada çağırıldım ve kızı eve götürmekle görevlendirilmek üzere Silas'ın yanına döndüm. Bu iş çok zor olmamalıydı. En azından ben öyle . Kız yerde baygın yatıyordu.

Her şeye rağmen onunla yalnız kalmamın iyi bir fikir olmadığına inanıyordum. O çok baştan çıkarıcıydı. Çok güzeldi... İrade gücüm için çok fazlaydı. Ama Silas'a asla hayır diyemezdim.

Endişelerimi kendime sakladım ve kızı kucağıma alıp sanki bir patates çuvalından başka bir şey değilmiş gibi omzuma attım. Çok güzel kokuyordu. Dikkat dağıtıcıydı. Bu kadınla ilgili her şey dikkat dağıtıcıydı.

Silas'a hizmet ettiğim yıllar boyunca ona bir kez bile ihanet etmediğimi belirtmeliyim. Bir kere değil. Şunu da belirtmek gerekir ki

Bu da benim de baştan çıkarıldığım bir zamanın hiç olmadığını gösteriyordu. Bu yüzden, sırf onunla birlikte olmak için yaptığım her şeyi geri almak istememe neden olan tek kadını taşıyor olmam gerçeği... onun cazibesine kapılmamak için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyordu, özellikle de onun yolculuk.

Kadının yatağında dinlendiğinden emin olduktan sonra mutfaktaki pencereden dışarı çıktım. Bir yangın merdiveni vardı ve şehir uyanırken bir süre orada takılmaya karar verdim. Uyandığından ve iyi olduğundan emin olmadan ayrılmaya cesaret edemedim. Çoğunluğu çatı katında volta atarak geçen saatler sonra mutfak penceresi kapandı.

Cindy olmalı.

Ne yaptığını görmek ve onu takip etmek için yangın merdiveninden aşağı gizlice indim. Silas tam bir rapor isteyecekti ve bu da ona verecek bir şeyim olması gerektiği anlamına geliyordu. Pencereden baktığımda Cindy'nin bir fincan kahve yaptığını gördüm. Berbat bir şeydi. İnsanların bu keskin sıvıyı neden içtiklerini anlayamıyordum. Kahve, insan olduğum yıllarda bile içilebilir bir çözelti olarak sınıflandırabileceğim bir şey değildi.

Bir ürperti bastırdım ve Cindy tekrar pencerenin önünden geçerken pencerenin görüş alanından çıktım. Dakikalar sonra, duştan su akarken borular gıcırdadı. Yangın merdivenine otururken oflayıp pufladım. Vardiyasından önce başını belaya sokmak için yeterli zamanı yoktu ve Silas'a rapor vermek için kolayca geri dönebileceğimi düşündüm.

Ama önce başka bir şey hakkında bilgi bulmam gerekiyordu ve Collin'le olan bağlantısı da buydu. İnsan, değerinden çok daha fazla bela olduğunu kanıtlamıştı ve şimdi evimize başka insanlar getiriyor, sorun çıkarıyor ve yalnız bırakılması daha iyi olan şeyleri karıştırıyordu.

Keşke Silas beni dinleseydi.

Eğer Cindy bir keresinde tanımadığı ya da hiçbir şey borçlu olmadığı bir adamın hayatını kurtarmak için hayatını tehlikeye atmışsa, bunu kesinlikle tekrar yapardı. Ve muhtemelen aradığı kişinin malikanede olmadığından emin olana kadar da bunu yapmaya devam ederdi.

Kadının yüzeyde gösterdiğinden çok daha fazlası vardı ve sanki kişisel görevimmiş gibi her katmanı ortaya çıkarmak istedim.

Collin'den başlayarak.

Dakikalar sonra Cindy hışımla ön kapıdan çıktı ve vardiyası için bara doğru yöneldi. Kendi kendime sııttım ve Collin hakkında yabancıların onun için hayatlarını tehlikeye atacak kadar önemli olan şeyin ne olduğunu öğrenmek için kendime izin verdim.

Önünde durduğum anda bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Ölü gibi hareketsizdi ve pek iyi görünmüyordu.

Öfkelendim ve kaşlarımı çattım.

"Bunu sana Brock mu yaptı?" diye sordum. Sesim duvarlarda .

Cevap vermedi. Onu suçlayamazdım. Ter boncukları alına yayılmıştı ve teni soluk ve solgundu. Gözleri çökmüştü ve kalp atışları da aldığı sığ nefesler kadar düzensizdi.

Collin'in bana cevap vermesine ihtiyacım yoktu. Cevabı zaten biliyordum.

Brock pozisyonunu aştı ve bir kuralı çiğnedi. Silas'ın kutsal kurallarından birini. Bir insanı dönüştürmeye kesinlikle hakkı yoktu. Değişimle ilgili katı kanunlarımız vardı. Takip edilmesi gereken yöntemler. Anonimliğimizi sağlamak için atılması gereken adımlar. Sürece başlamadan önce göz önünde bulundurulması gereken şeyler.

Değişimi yapmanın doğru yolunu bilmiyordu.

Ve işin aslı, insan hayata zar zor tutunuyordu. Muhtemelen değişimin ortasındaydı ve işler iki yoldan birine gideceği bir noktadaydı. Ya pek çok insanın başa çıkamayacağı bir sürece yenik düşerek ölecekti ya da bundan sonsuz bir varoluşla çıkacaktı.

İçtenlikle ölüm için dua etmesini umuyordum.

"Zavallı ruh," diye mırıldandım ve ellerimi saçlarımda gezdirdim.

"Artık senin için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yaratıktan uzaklaştım. Collin artık bir insan değildi. Yine de tam olarak bir vampir de değildi. Arada bir yerde sıkışıp kalmıştı. İki türe de ait değildi.

Henüz değil. Collin şu anda ne olursa olsun, Silas'ın Brock'un son ihlalini bilmesi gerekiyordu. Ama ne zaman Brock'la ilgili bir sorunla ona gelmeye çalışsam, endişelerim pek de iyi karşılanmıyordu.

Brock'un Silas'a söyleyen kişi olması gerekiyordu. Ve ben de ona işleri yoluna koyması için bir fırsat verecektim. Eğer reddederse, Silas'a kendim gitmekten başka çarem kalmayacaktı.

Collin'den geriye kalanlara sırtımı döndüm ve odadan çıkarken iç geçirdim. Brock'un yaptıklarından sorumlu tutulması gerekiyordu ve ben de ona bunu yapması için bir fırsat verecektim.

İlk durağım onun normal bağışçıları olacaktı. Ancak oraya vardığımda, onu hiçbir yerde göremediğim gibi, hiçbiri de onu en son ne zaman gördüklerini söyleyemedi.

Homurdandım ve aramaya devam ettim. Sonunda onu bulduğumda malikânenin neredeyse her santimini aramıştım.

Ona yaklaştığımda, "Bu akşam iç çamaşırlarını ne karıştırdı?" diye sordu.

Onu kollarının üst kısmından yakaladım ve duvara . "Aklından ne geçiyordu?"

Kıkırdadı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bodrumdaki küçük evcil hayvan projen, başka ne hakkında konuşuyor ki?" Ben sordum.

Gözleri normal soğuk ifadesine dönmeden önce bir anlığına irileşti. Ama artık çok geçti. Bana kartlarını çoktan göstermişti.

"Bu seni ," dedi. "Şimdi beni serbest bırak." "Silas'a söylemek zorundasın," diye ısrar ettim, hâlâ ona tutunuyordum.

"Ve yapacağım. Hazır olduğumda," dedi ve beni geriye doğru itti. "Şimdi beni çöz."

Onu duvara doğru geri ittim. "Çok geç olmadan ondan kurtulmalısın. Ayrıca Silas'a da hemen söylemelisin. Eğer söylemezsen, ben devreye girmek zorunda ve sen onu zorlamadan önce onun seni kurtarabileceği çok şey var."

Brock yutkundu ve ilk kez ondan gerçek bir korkunun sızdığını gördüm.

Başımı salladım.

"İyi," dedi.

Onu serbest
bıraktım.

"Ya artık çok geçse?" diye sordu, bakışlarımı zorlukla karşılayarak. "Senin iyiliğin için umarım öyle değildir," dedim ve onu korkusuyla baş başa bıraktım.

Yalnız.

CINDY

Birkaç saat sonra tekrar bardaydım. Vardiyanın büyük bir kısmında işler durgundu ve garip bir şekilde tanıdık biri barıma oturduğunda işler daha da hızlanmaya başlamıştı. Kendimi meşgul ederken, adamı nereden tanıdığımı anlamaya çalıştım. Ona doğru baktığımda gözleriyle karşılaştım. Altın rengi parlıyordu.

Böyle gözleri olduğunu bildiğim sadece bir kişi vardı.

Anında sinirlendim ve onu görmezden geldim. Beni kızdırdı. Gözlerimi boyayabileceğini sandı. O ve iki arkadaşı. Ayrıca, her ne sanıyorsa... oynayacaksa tek gecelik bir ilişkinin ne anlamı ? Bir gecenin, gece bittikten sonra birbirimizi bir daha asla görmeyeceğimiz anlamına geldiğinin farkında değil miydi?

Vardiyam bittikten sonra evine tekrar girmeyi planladığımı boş verin. Ama onun bu konuda bir şey bilmesine gerek yoktu ve onun gevşek bir barımda oturması planladığım şeyin yakınından bile geçmiyordu.

Yine de bu konuda açık değildi. Farklı görünüyordu, farklı oturuyordu, farklı davranıyordu ama o olmadığına dair çok az şüphem vardı. Elbette, gözlerini bana dikmiş olmasaydı, muhtemelen hâlâ tahmin yürütüyor olurdum. Muhtemelen çok uzun sürmezdi, çünkü vücudumdaki her sinir ucu ateşle kıvılcımlanarak beni ona doğru çekti.

Yine de görünüşünü nasıl seçtiğini anlayamadım. Gerçek kişiliğinin tam tersiydi. Yine de, bir şekilde kendisini önceki muhteşem özelliklerine kıyasla daha sade göstermeyi başarmıştı. Sanki derisinin altındaki ve gözlerinin arkasındaki ışığı söndürmenin bir yolunu bulmuştu.

Bu düşünceleri zihnimden silkeledim ve kendimi meşgul etmeye devam ettim. Onun barımda olması, hele hele tüm aksiyonun yaşandığı yere bu kadar yakın oturması, göze alamayacağım bir dikkat dağınıklığı olacaktı. Ama belki ortalık yatıştığında bana en azından birkaç cevap verebilirdi.

Yine vardiyamdan sonra onun evine giriyordum.

Bir içki siparişi verdim ve dikkatimi tekrar vampire çevirdim. Sırıttı.

Silas, pislik.

Bana ne yaptığının tamamen farkındaydı ve her saniyesinden zevk alıyordu.

İki kişi aynı oyunu oynayabilirdi. Elime geçen her fırsatta ona ters ters bakmaya karar verdim. Eğer bara gelişinin dikkatimi dağıtacağını düşünüyorsa, başka bir şey bekliyordu. Eğer onun planına bu kadar kolay kanacağımı, başına başka bir şey gelecekti. Eğer kazanacağını? Kaba bir uyanışla karşı karşıya kalacaktı.

Yanına oturmuş olan müşteriye hitap etmek için yanından geçtim.

"Merhaba Cindy," dedi ben yanından geçerken.

Durdum ve ona ters ters baktım. Eğer şirin olduğunu düşünüyorsa, ona haberlerim var. Ama barımda Silas olarak bulunmadığı için onu hiç tanıımıyormuş gibi davranmaya karar verdim. "Komik. Seninle daha önce tanıştığımı hatırlamıyorum. Sen kimsin?"

"Benim kim olduğumu çok iyi biliyorsun," dedi ve gülümsedi. "Ama senin oyununu oynayacağım."

"Oyun oynamıyorum," dedim basitçe. "Adımı nereden buldun yabancı?"

"Yabancı" diye vurguladım.

Gülümsedi. "Senin hakkında bana söylemen pek çok şeyin farkındayım."

"İnsanlar buna takip etmek diyor ve bu yasadışı" dedim ve müşteriye doğru

Yine de bu sözleri söyleme biçiminde bana doğruyu söylediğini anlatan bir şey vardı ve bunu biraz ediyordum. Yine de benim hakkımda ne bildiğini düşündüğü önemsizdi. İçimi çektim ve akışımdaki kesintiyi omuz silkerek geçiştirdim.

Bir kez daha Silas'ı
görmezden geliyor. Aktif
olarak.

Barın dolup taşması çok uzun sürmedi. Barın bu kadar yoğun olduğu nadir zamanlarda yetişmekte zorlanıyordum. İşte o zamanlar gerçekten parlayabildiğim zamanlardı. Kaosla büyüdüm. İçki siparişleri, kapının açılıp kapanması, sarhoşluklarının çeşitli seviyelerinde bağırان müşteriler.

Kendi kendime gülümsedim.

İşlerin ne kadar çılgınlaştığı gibi zorluklar yaşadığım şeydi için.

Ama Nightingales'in bu kadar meşgul olmasına rağmen Silas'ı rahatsız eden başka bir patron fark etti. Bir vampirin kötü tarafına geçmek asla iyi bir şey değildi... en azından öyle düşünülebilirdi. Ve bunun benim olması daha da kötüydü. İş yerime ve mevcut mobilyalarının durumuna değer verdiğim için, neler olup bittiğini daha iyi anlamak için yaklaştım.

"Hey, dostum," dedi adam. "Senden çekilmeni ve barda oturmama izin vermeni istedim."

Sonra korkunç bir hatayı fark ettim. İnsanlar içecek bir şeyleri yoksa bara oturmazlardı. Bu söylenmeyen bir kuraldı, bir çeşit görgü kuralıydı. Herkesin beklediği bir şeydi. Bunca zamandır Silas'a pislik yapmakla meşgul olduğumdan, önüne bir fincan bile koymayı düşünmemiştim.

Birdenbire neden önemsemiğime dair hiçbir fikrim
olmamasını boş verin. Çünkü umursamıyordum.

"Bak, adamım," dedi patron. "Eğer barda oturacaksan, en azından bir içki iç. İçkin yok ve burada oturuyorsun."

yeterince uzun. Şimdi
vazgeç." Silas adama
sırıttı.

Bu iyi değildi.

Çabucak en ucuz biramızdan bir bardak hazırladım ve Silas'ın önündeki barın üzerine koydum. Patron sonunda bakışlarını üzerimde sabitledi. Barın geri kalanına doğru başımı salladım. "Git başka bir yere otur. Müşterilerimi rahatsız etmeyi bırakın yoksa gitmeniz istenecek."

Müşteri bana ters ters baktı. Oldukça hoşnutsuz görünüyordu ve hatta bu alışverişi başka birinin görüp görmediğini anlamak için etrafına bakındı. Umursayan tek kişi oydu. Homurdandı ve ipucu alabilen iyi bir küçük insan gibi yürüyüp gitti.

Silas, "Teşekkür ." dedi.

Ona tekrar ters ters baktım. "Bunu senin için yapmadım."

Ben de ciddiydim. Silas'ın adama sırtışını görmüştüm ve bu aklımda her türlü alarmin çalmasına neden olmuştu. Barımda başka bir olay çıkmasını önlemek istiyordum. En azından bir kan banyosu. Bunu yabancı için yaptım ve kendim için yaptım.

Onun dışında herkes için yaptım.

Yine de... bu Silas'ın aksini düşünmesine engel olmamış gibi görünüyordu ve bana gülümsemek için fazladan bir yol kat etmişti, dişleri ve her şeyiyle.

Gözlerimi devirip başımı salladıktan sonra onu görmezden gelmeye ve dikkatimi müşterilerime vermeye devam ettim. Bir kez daha gecenin karmaşasının içine düştüm. Silas'ın öncelik listemde alt sıralarda olmasına rağmen gözlerini üzerimde hissettim. Sanki bakışlarında bir ağırlık vardı. Sürekli omuzlarıma baskı yaptığını hissettiğim bir ağırlık.

Onun varlığı dikkatimi dağıtmaya başladı ve bir içki siparişinde tökezleyerek yere alkol ve buz döktüm. İçkinin konması gereken bardak yerde paramparça oldu.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime.

Bobby bana yaklaştı ve omzuma dokundu. Ona bakmak için döndüm, uğraşmam gereken bir sonraki şey için nefesimi içime çektim. Ama gözlerim onunkilerle buluştuğu anda, gözlerindeki endişenin seviyesi beni şaşırttı. Alnımın ortasında bir sızı oluştu.

"Öyle mi?" Ben de sordum.

"İyi misin patron?" diye sordu.

"Evet, neden?" Dedim ve yaptığım pislği temizlemeye devam ettim.

Ofladı ve yere diz çöktü, ben cam parçalarını süpürürken farası kavradı ve yere sıkıca tuttu. "Sen ve ben ne zamandır arkadaşız?"

Omuz silktim. "Yıllar. Kaç yıl olduğunu unuttum. Tekrar soruyorum, neden?"

"O zaman seni bazen senden daha iyi tanıdığımı söylemeye gerek yok," dedi.

"Tamam ama bunun ne ilgisi var?" Süpürgeyi aldığım köşeye yerleştirirken sordum.

Bobby farası çöp kutusuna boşalttıktan sonra süpürgenin sapına taktı. "Seni rahatsız eden bir şey olduğunu söyleyebilirim. Barın yarısı da bunu görmeye başladı. Ve son birkaç gündür ortalarda yoktun."

İçimi çektim ve Silas'ın oturduğu yeri işaret ettim. "O. Şimdi mutlu musun?"

Bobby ona ters ters baktı. "Onunla ilgilenmemi ister misin?"

Bir elimi göğsüne koydum ve başımı salladım. "Gerek yok. Ben her şeyi . Ama bu değişirse, ilk söyleyeceğim kişi sen olacaksın."

bağırışlar yükseldi. Bobby havalandı ve barımın çıkan küçük bir kavganın olduğu yere doğru . Birkaç saniye sonra kavgayı ayırdı ve suçluları ön kapıdan dışarı çıkarmaya başladı. Ben de garsonlardan birine temizlikte yardım etmek için köşeye doğru yöneldim.

On dakika sonra bara döndüm. Silas'ın ben dikkat etmediğim bir anda sıvışmaya karar verdiğini hemen fark ettim, bu beni barda oturmasından daha çok rahatsız etti. Yapması gereken bazı açıklamalar vardı. Rastgele ortaya çıkması ve daha da rastgele ortadan kaybolmasıyla uğraşmayacaktım.

Çok geç olmadan ona yetişmem gerekiyordu. Nereye gittiğini tahmin etmek zorunda değildim. o kadar da zor değildi.

Yine de, barla çok meşgul olduğum için ondan cevap alma konusunda pek bir şey yapamazdım.

Bobby az önce kapıdan içeri girmişti ve ben de doğruca ona yöneldim. Ona yaklaştığımda bana soru sorar gibi baktı.

"Gecenin geri kalanında bununla başa çıkabilir misin?" diye sordum.

Etrafına bakındı ve omuz silkti. "Eğer kalırsam... oluyor?"

Başımı salladım. "Gidip bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

"Cindy, hadi ama. Bunu daha yeni konuştuk. Seni bundan daha iyi tanıyorum. Bana bir şey vermelisin," dedi.

"Şu anda gerçekten verecek bir şeyim yok. Şu anda gitmem gerekiyor," dedim.

dolaşmama engel oldu. "En azından bunun ne hakkında olduğunu açıklar mısın?"

"Daha sonra. Söz veriyorum," dedim. "Gecenin geri kalanını sen mi idare edeceksin?"

İç çekti ve başını salladı.

Gülümsedim ve kolunu okşadım. "Teşekkürler, Bobby."

Etrafından dolandım ve kapıdan çıktım. Aklımda tek bir hedef vardı, o da pek de terk edilmemiş olan malikâneydi.

SIL AS

Ne yaparsam yapayım, Cindy'yi aklımdan çıkaramıyordum. Onu bir kez tatmıştım ve onu çok beğendim. O kadar ki, ona çoktan bağımlı olduğumdan korktum. Tek bir damlaydı. Bir tutku ve serbest bırakma gecesi ve ben . Onun için derinden acı çekiyordum. Onun vücudunun benimkine yaklaştığını düşündükçe aletim sertleşiyordu.

Gözlerimi kapattım ve birlikte geçirdiğimiz gecenin en sevdiğim anlarından bazılarını yeniden oynattım.

Ofisimin kapısı çalındı ve beni tatlı, tatlı hayallerimden uzaklaştırdı. Zonklayan ovalama isteğimi bastırdım ve kapı aralığında duran Xavier'e döndüm.

"Evet?" Homurdandım. Sözcük dudaklarımdan çıktığı anda ses tonumdan pişmanlık duydum.

Yüz hatlarında endişeyle bana baktı. Normalde onun kafasını bu şekilde ısırmazdım, bu yüzden tepkisini görmek anlaşılabilirdi. Endişe ve incinmişliğin bir karışımıydı. Ses tonum sahiplenici bir yerden gelmiş olmalıydı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi.

Boğazımı temizledim. "Saçmalık. Sanırım artık uyandı?"

Başını salladı. "O işe gidene kadar buralarda takıldım. O gider gitmez buraya geri geldim."

Başımı salladım. "Mükemmel. İyi iş çıkardın."

Hemen gidip onu görmek istedim.

"Başka bir şey olacak mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Şu anda olmaz. Teşekkür , Xavier."

Arkasını dönüp gitmeden önce sözlerimin ardındaki gizli anlamı anlamaya çalışıyormuş gibi kısa bir süre bana baktı ve dönüp giderken gözlerinde kısa bir parıltı oldu.

Bana bir şey hatırlattı. Bana yakın olan birinin suratıma attığı bir tokadı. Brock'tan, daha az değil. Beni uyarmıştı ve ben dinlememiştim. Şimdi bakan gerçeklerle yüzleşmek zorundaydım.

Hepimiz Cindy'i istiyorduk.

Ama hepimiz ona sahip olamadık. Yine de, konumum nedeniyle, otomatik olarak ona sahip oldum. Sanırım bu, onun benim olduğu anlamına . Ve normalde bu düşünce beni heyecanlandırırdı. Bunun yerine, beni şaşırttı.

Eğer Cindy'nin tamamen bana ait olması gerçekten istediğim şeyse, o zaman neden birden kendimi bu kadar ucuz hissettim?

Onu istemenin hepimiz için ne anlama geleceğini düşünmek zordu. Cindy'nin peşinden gitmeye devam edersem sağdıcım ve oğlumla olan ilişkilerimi nasıl sürdürebilirdim?

Her ne kadar bu seçenekten kaçınmaya çalışsam da, Cindy'ye sahip olmanın ve ailemi bir arada tutmanın tek bir yolu vardı. Ama bu küçük çözümümde bir aksaklık vardı. O da Cindy'ydi. Anahtar bileşen oydu. Hepimizi isteyip istemediğine karar verebilecek tek kişi oydu.

Ben onu gün ışığında becerirken şikayet etmiyordu. Bu kadarı kesindi. Onu büyülediğimi boş verin.

Ama sorularıma cevap almamın tek bir yolu vardı, o da onun yanında olmak... daha doğrusu onu benimle konuşturmak.

Yine de kendim gibi görünerek gelmeyecektim. Bu bir hata olurdu. Bunun yerine sıradan bir insan, bir Joe Shmoe kılığına girdim. Oraya vardığımda, yavaşça bara doğru ilerlerken insan kalabalığının arasına karıştım. Beni ondan ayıran tek şeye vardığımda, bir yere oturdum ve beklemeye başladım. Uzun bir süre boyunca müşterileriyle etkileşimini izlemekle yetindim. Onlara gülümseme şeklini. İçkileri hazırlarken yüzündeki zevk.

İlahi. Bu, onun ne yaklaşan tek kelimeydi.

Bana gelmesi çok uzun sürmedi. Gözlerini benimkilere dikti ve gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı belirdi. Yüzündeki şaşkın ifadeyi izledim. Dış görünüşümle ilgili bir şeylerin doğru olmadığını biliyordu.

Kim olduğumu anlaması ve bana ters ters bakmaya başlaması çok uzun sürmedi. İşte o zaman onu daha da eğlenceli buldum.

Ama beni en çok şaşırtan şey benim için ayağa kalkması oldu. Elbette bunu benim için yapmadığını söylemişti ama yerimi kapmak için yarışan adama çekip gitmesini söylerkenki amacının arkasında başka bir şey vardı. Şüphelerimi anlamak için başka bir zamanı beklemek zorunda kalacaktım. Açlık boğazımı yakmaya başlamıştı. Gitmem gerekiyordu. Yakında.

Böylece, kavgaya patlak verdiğinde ve herkesin dikkati durumu yatıştırmaya odaklandığında, fırsatımı değerlendirdim ve fark edilmeden oradan ayrıldım. Ya da ben öyle düşünmüştüm. Yine de evime dönmek için acele etmiyordum. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde yürümeye karar vermiştim.

Elbette onu görmeye gittiğimde ne düşündüğümünden emin değildim. Sanırım cezalandırılmaya aç biriydim. Belki de ona doyamıyordum. Sebebini bilmek istediğimden bile emin değildim. Hayatıma kattığı heyecan hoşuma gidiyordu.

Kim olduğumu anlamasını zorlaştırmak için kendimi bile gizledim. Ama o yine de beni . Buna şaşırmalı mıydım yoksa şaşırmamalı mıydım emin . Şimdiye kadar onunla ilgili her şey beni şaşırtmıştı. Çok büyüleyici bir yaratıktı. Daha önce tanıştığım herkesten çok daha ilgi çekiciydi. Dikkatim onun tarafından tüketilmişti. Aklım başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Onu düşündükçe aletim zonkluyordu.

Ah, seks! Keyifli, enfes, fevkalade, olağanüstü ve aradaki her şey. Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisiydi. Ve kırılabilir, kırılabilir bir insan olduğu düşünülendiğinde bu bir şey söylüyordu.

Soğuk hava bacaklarımın arasında büyüyen ağrıyı hafifletmek için çok az şey yaptı ve beni sadece onun tatmin edebileceğini bilmeme rağmen, bunu yapmak zorunda kalacaktım.

Elimi tutmaya razı oldu ve döner dönmez bunu yapacaktı.

Bardan ayrıldıktan dakikalar sonra onu yakınımnda hissettim. Beni takip ediyordu. Ve adımlarının hızında ne kadar kararlı olduğuna ... bana yetişmesi uzun sürmeyecekti.

Kendi kendime sııttım ve onu görüp göremeyeceğimi anlamak için omzumun üzerinden baktım. Birkaç blok arkamdaydı ve bir amaç uğruna yürüyordu. Beni görebildiğinden şüpheliydim. İnsanların biz vampirler gibi uzak mesafeleri görme yeteneği yoktu. Ama o kadar yakındı ki, eğer dikkatli olmazsam bana hemen fark ettim.

Onun dikkatinden kaçmanın heyecanı ve onu izleme fikriyle, yakındaki bir sokağın gölgelerine daldım ve bekledim. Benden şüphelenip şüphelenmeyeceğini merak ediyordum. Şimdiye kadar beni şaşırtmıştı... Şimdi duracağına inanmak için hiçbir nedenim yoktu.

Aletim beklentiyle zonkluyordu. Eve dönene kadar beklemek neredeyse imkânsız olacaktı. Pantolonum tarafından boğulan sikimi sıkıca kavradım. Gözlerim başımın arkasına yuvarlandı. Alçak bir hırıltı boğazımda titreşti. Bu kadın beni, onun için cenneti ve cehennemi yerle bir etmeye hazır hale getirmişti.

Bileğimi hafifçe vurarak düğmeyi açtım ve pantolonumun fermuarını indirdim. Yüzümü duvara döndüm, kendimi binaya yaslayarak onun geçip gitmesini bekledim. Boşta kalan elim işe koyuldu, onu düşünürken ereksiyonum boyunca kaymaya başladı.

Kendimi unutana kadar okşarken aletim inanılmaz derecede sertleşti. Ağzının sikimin etrafında olmasını istiyordum. Dudaklarını istedim. Onun seksini istedim.

Saniyeler sonra adımları kaldırıma çarparak yaklaştı. Kalbi durmadan çarpıyor, nefesleri ciğerlerine dolup boşalıyordu. Tüm bu sesler yanımdan geçip gitmeden birkaç dakika önce oldu. Ve geçtiğinde, saklandığım ara sokağın ağzında durdu. Gölgeleeri inceledi, ara sokağın en karanlık kısımlarına derin derin baktı, neredeyse benim bakışlarımla birleşiyordu.

Gülümsedim ve nefesimi tuttum, o benim yanımda durup gölgelere bakarak beni ararken vuruşlarımı yavaşlattım.

İnsanların çoğu tehlikeli olmasa bile rahatsız edici bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu. Ama çoğu sadece şunu hissedebiliyordu

temel düzeyde böyle şeyler. Cindy mi? Onun daha derin bir hissi vardı. Yakında olduğumu biliyordu. Beni göremiyordu ama umutsuzca beni ararken gölgelerin arasında durup onu izlediğimin farkındaydı. Ben de bunu göğsümün derinliklerinde hissettim. Kalbinin atış şekli de bunu söylüyordu.

Nefes nefese kaldı. Havayı kokladım, onun uyarılmışlığını derin derin içime çektim. İleri doğru bir adım attım ve durdum. Orgazmım ruhumu sıktı. Kendimi okşarken aletimin ucundan sıvı fışkırdı, iç çektim, onun uyarılma kokusu etrafımda dans ederken beni tutanın o olmasını diledim.

Orgazmım azalırken bakışlarımı tekrar Cindy'ye diktim. Üzerinden geçen hissi silkti ve ara sokaktan geçmeye devam etti.

Kendi kendime sırtırken elimden geldiğince temizlendim, ara sokağın girişine baktım ve Cindy'nin hareketlerini takip ettim.

Kendimi gizledikten sonra, onu takip etmeden önce birkaç saniye daha zaman tanıdım. Gölgelelerden çıkarken dikkatliydim ve o evime doğru yönelirken kendimi gözden uzak tuttum.

CINDY

Silas gitmiş kadar iyiydi, giderek artan kızgınlığıma rağmen. Kararını vermesini gerçekten çok isterdim. İleri geri konuşması sinir bozucuydu.

Malikâneye giderken beni neredeyse etkisi altına alan garip bir his dışında, ona dair tek bir ipucu bile görmemiştim. Bu his bir ara sokağa geldiğimde gerçekleşti. Tam ortada durmuş ve gözümü karanlığa dikmiştim. Birdenbire içimden aşağıya doğru koşma isteği geldi. Anında tüm inançların ötesinde tahrik oldum. Sonra his sona erdi ve nefes alabildim.

Silas olduğundan emin olamazdım ama onu görmedim. Hayal kırıklığına uğradığımdan değil. Onun tarafından rahatsız edilmemek benim için gayet iyiydi. Ama arkamı döndüğüm anda ortadan kaybolması beni hiç kadar kızdırmıştı.

En azından hoşça kal diyebilirdi. Vay be.

Elbette benim yolda olduğumu biliyor ve oraya benden önce varmak için çaba sarf ediyor olabilirdi. Ama bu bir spekülasyondur ve böyle şeyler yapmaktan nadiren hoşlanırım. Planlarımı bilmesinin mantıklı olmayacağını boş verin. Planlarımdan kimseye bahsetmemiştim.

Tesadüfe bakın ki, sokakta yaşadığım o tuhaf karşılaşmadan kısa bir süre sonra malikâneye ulaştım ve içeri girdim. Bu sefer ne olsun pes etmeyecektim. Dikkatim dağılmayacaktı. Bu sefer hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin yoluma izin vermeyecektim. O adamı dek bulacaktım.

Bodrum katını, sarışın Brock'u koridorda karşılaştığım ilk geceden beri dönerken bulduğum koridordan aşağı inerek bulmuştum. Arkasında bir şey sakladığını ve varlığıyla dikkatimi dağıtmaya çalışırken bodrumun yerini gizli tutmaya çalıştığını düşündüm.

Aşağı doğru kıvrılan bir merdivene geldiğimde haklı olduğumu anladım. Dolambaçlı merdivenin yarısına kendi kendime gülümsüyordum. Bu geldiğim en uzak noktaydı. O adamın nerede olduğunu öğrenmeye ve vicdanımı rahatlatmaya çok yaklaştım. Ama ayağım yere bastığı anda gülümsemem kayboldu.

Her yer gecenin karanlığıyla kaplıydı. Nereye baksam gözlerim karanlıkla doluyordu. Hava nemliydi, etraf rutubetliydi ve güçlü bir küf kokusu vardı. Eğer çok derin nefes alırsam, neme karışan bir çürüme kokusu da vardı ve boğazımın arkasına yapışarak öğürmemi neden oluyordu.

Çok derin nefes almamaya çalıştım.

Bodrum katı, üst kattaki durumun tam tersiydi. Aradaki fark gece ve gündüz gibiydi. Konağın en alt katı, terk edilmiş bir yer düşündüğümde hayal ettiğim her şeye sahipti. Özellikle de bu yerin beraberinde getirdiği hikâyelerle. Bakımsız ve ıssızdı ve ışık var olan bir şey değildi. Benim olduğum yerde değil. Bu tanrının unuttuğu malikâneye ilk geldiğimde bulmayı beklediğim görünüm tam da buydu.

Gerçeğe çok daha yakın olan hikâyelerle eşleşecek gerçeklik beni rahatlatıyordu. Yine de bunu düşünmemeye çalıştım. Adam farkında olsun ya da olmasın, bana ihtiyacı ve kaçabilmek için onu bulmama güveniyordu.

Dişlerimi sıkarak, attığım her adımda gözlerimi devirerek ilerlemeye devam ettim. Hareketlerim gürültülüydü ve malikânenin ıssız derinliklerinde kulağa boş geliyordu. Varlığımı ele vermelerinden bahsetmiyorum bile ve o aşağılık vampirlerin ensemde zaten olduğundan daha fazla nefes izin veremezdim. Özellikle de burada.

Kalp atışlarım, havada sürekli uğuldayan tuhaf bir elektrik sesiyle birlikte kulaklarımda çınliyordu. Her nefes alışım bir rüzgâr gibi geliyordu. Saniyeler sanki yavaş geçiyormuş gibi hissediyordum. Normalden çok, çok daha yavaş.

Ama bodrumda dikkatli adımlarla ilerlerken gözlerim karanlığa alıştı ve kapıların şeklini seçebildim. Onlardan düzinelerce vardı. Birine doğru yürüdüm ve küçük odalara açıldıklarını gördüm. Daha çok hapisane ya da hapisane hücrelerine benziyorlardı.

"Barbarlar," diye fısıldadım. Odaların ne amaçla kullanıldığını ancak hayal edebiliyordum ve görüş alanımdaki her şeyin şüphelerimle örtüşmesi beni dehşete düşürdü. Bütün bu fikir beni ürpertti. Kabus gibi düşünceleri zihnimin gerisine ittim ve o adamı aramaya devam ederek ilerlemeye devam ettim.

Başka bir hücreye yaklaştım ve kapıdaki açıklıktan içeri baktım. Hiçbir şey göremiyordum. Ama bir fikir her geçen saniye daha da netleşiyordu ve bu, görmezden gelmeye devam edemeyeceğim bir gerçektir... Burası bir bodrum değildi. Burası bir zindandı.

Bir öksürük bana doğru yankılandı. Sesi derin ve kuru geliyordu ve bir adamdan geliyordu. Aradığım kişiye hiç benzemiyordu ama onun öksürüğünün nasıl bir ses olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her şeye rağmen nefesimi içime çektim ve dikkatimi sesin geldiği yöne .

Burada biri vardı. Bir adam. Ve onun aradığım adam olduğuna bahse girmeye hazırdım.

Sesi çıkaran kişiyi aramaya başladım. Hücrelerin her birine koşmaya başladım, umutsuzca her birinin içine baktım, ona dair bir ipucu bulmaya çalıştım. İçimdeki her şey umut etmek için bir neden olmadığına inanmak için sebeplere sahip olsa da, sistemimden akan umut dalgasını hissetmeye başladım. Onu bulsam bile, ki bulacaktım, ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmayacaktı.

Doktor değildim ve aldığım tıbbi eğitime en yakın şey, işletme lisansım için almam gereken CPR dersiydi.

Her kim olsun, onları kurtarmak istedim. Buraya nasıl ve neden geldiklerine bakılmaksızın. Kimse bir mahkum gibi kilit altında tutulmayı hak etmiyordu.

Hayvan. Hayvanlar bile böyle bir yere kapatılmayı hak etmiyordu. Burası dünyadaki cehennemdi. Kabuslarla dolu bir yer. Böyle bir yerde sadece kötü, karanlık şeyler hayatta kalabilirdi. Böyle bir yerde sadece karanlık işler yapılabilirdi.

O iğrenç vampirler umarım yoluma çıkmazlar. Yoksa aklımdan bir parça alacaklardı.

Geldiğim beşinci ya da altıncı odadan sonra nihayet onu buldum. Bir duvara zincirlenmişti, gölgelerin arasında saklanmıştı. Onu zar zor gördüm. Hücreye baktığımda hareket etmemiş olsaydı, onu bulamazdım. Odaya girdim ve iyi olduğundan emin olmak için ona doğru koştum.

Odanın köşesinde pas ve kanla kaplı bir sandalye duruyordu. Ona işkence ettiklerini bilmek için tahmin etmeme gerek yoktu.

Pislikler.

Ona yaklaştığımda inledi. Bana zar zor baktı. "Sana yardım getireceğim," dedim ve koluna dokundum.

Benden uzaklaştı. Sanki dokunuşumdan tiksiniş gibiydi. Ya da belki de işkence görmüştü ve başka bir insanın ona nazikçe dokunması fikri onun için anlaşılmazdı.

Kaşlarımı çattım. Bu adam her ne kadar benim için bir baş belası olsa da, kalbim onun için kırılıyordu.

"Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Belki sana yiyecek ve içecek bir şeyler de bulabilirim..." Dedim ve prangalarını açacak bir anahtar bulabilmek için bakışlarımı odanın içinde gezdirdim ama bulamadım.

Odanın kilidinin anahtarının odada olduğundan değil. Bu sadece aptalca olmakla kalmaz, aynı zamanda çok da kolay olurdu.

"Anahtarların nerede olduğunu biliyor musun?" Ben sordum.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece kocaman gözlerle bana baktı. Birkaç saniye sonra gözleri arkamdaki kapıya kaydı.

Ona nazikçe gülümsedim. "Hemen döneceğim. Anahtarları bulmaya gidiyorum."

Adamdan tek kelime duymadan odadan çıktım ve anahtarları nerede bulabileceğimi düşünmeye başladım. Sorumlu kişi ben olsaydım, muhtemelen onları güvenli bir yere saklardım. Odanın içinde bir masa vardı.

Silas bana hayatımın en iyi seksini yaşatmıştı. Anahtarın saklanabileceği tek yerin orası olduğuna emindim. Ama eğer sorumlu kişi o değilse, o zaman Brock'u bulmam gerekecekti. İşkence etmekten ve sakatlamaktan zevk alacağım kişi kesinlikle o olurdu.

Odaya nasıl döneceğimden emin değildim ama bu bir başlangıçtı ve şansımı denemeye değerdi.

Hareket ederken gölgelerde kaldım ve bulunmamak için nefesimi tuttum. Hatta ofisin nerede olduğunu hatırlamaya çalışırken karşıma çıkan herkesten eğilip kaçtım.

Vazgeçmem için bir saat geçmesi gerekti. Anahtarları bulmanın bir anlamı yoktu. Samanlıkta iğne arıyordum ve o adamı kurtarmak için yapabileceğim başka şeyler vardı.

Kısa bir süre önce önünden geçtiğim bir mutfak vardı. Kilidi açmak için gereken aletleri bulabilirim. Daha az zaman alabilir ve ona götürmek için bulabildiğim yiyecek ve suyu toplayabilirim.

Dakikalar sonra mutfağa giden yolu bulmayı başardım. Oradan tüm çekmeceleri ve dolapları karıştırdım. Kilidi açmak için gerekli aletleri buldum ve sonra yiyecek ve su aramaya başladım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, fazla bir şey bulamadım. Sadece birkaç parça ekmek ve bir şişe su. İdare ederdi.

Eşyalarımı topladım ve gizlice bodruma ve hücreye geri döndüm. Takip edilmediğimden ya da yolda kazara Brock'a veya diğer ikisine çarpmadığımdan emin olmak için dikkatliydim. Hücreye ulaşmayı başardığımda içimi bir rahatlama duygusu kapladı. Ekmek ve suyu Collin'in yanına koydum ve kilidi açmak için aletleri kullandım.

Birkaç dakika sonra kilit açıldı ve adam beni kendisinden uzaklaştırdı. Ellerimi sert zemine sürttüm ve üzerimde dururken ona bakmak için döndüm. Havayı kokladı ve sonra hırladı. Birkaç saniye bile geçmeden hücreden çıkıp gitti.

Nefesimi tutmak için soluklandım. Çok hızlı hareket etmişti. Bir hata yaptığımı fark ettim ve yaptığım şeyin ağırlığı omuzlarıma çökerken nefesimi toparlamaya çalıştım.

Sadece o adamı ölüme götürmekle kalmadım, aynı zamanda bir canavara dönüşmesinden de kısmen sorumluydum.

BROCK

İşlerin çok kolay gittiğini bilmeliydim.

İşte oradaydım, bağışçılarımın biriyle yaptığım tatmin edici bir ziyaretin ardından üçüncü kattaki koridorlarda dolaşıyordum. İşime bakıyor, Collin'i kontrol etmeden önce zamanımı bekliyordum ki Xavier aniden ortaya çıktı ve beni duvara yapıştırdı.

Bana bir ültimatom verdi. Ve sonra beni kendi pisliğimin içinde bıraktı. O sırada düşünebildiğim tek şey peşinden gidip dişlerini dökmektir. Beni tehdit etmeye nasıl cüret ederdi. Bana karşı hep bir garezi vardı. O pislik, Silas'ı için yeterince iyi olduğumu hiç düşünmemişti.

Ellerimi saçlarımda gezdirdim. Zamanım tükenmişti. Bu olaya nasıl yaklaşmayı planlamış olursam olayım, Xavier tüm seçeneklerimi elimden almıştı. Ve onun boş tehditlerle uğraştığını düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Düşünebildiğim tek şey "Siktir!" oldu.

O kelimeyi kafamın içinde tekrar tekrar haykırmaya devam ettim. Pek işe yaramasa da, kelimenin ağızımdan kaçmasını engellemekten başka çarem yoktu. Kelimenin duvarlardan sekip gitmesini ne kadar çok istesem de. Ama öyle yapsaydım, bağırışım Silas'ı hatamdan haberdar edecekti. Ve buna izin veremezdim.

Henüz değil.

Xavier'in bilmesi yeterince kötüydü. O ve onun yüce benliği. Kim olduğunu sanıyordu ki? Vampirlerin kralı mı? O diledi. Ve ben ona cevap vermekten yorulmuştum.

İtiraf etmeliyim ki, yaptığım şey konusunda aşırı tepki gösterdim ve aceleci davrandım. Benim ihlalom. Benim günahım. Xavier ve Silas'ın ona atıfta bulunduğu gibi "evcil hayvanım". Ama başka seçeneğim yoktu. Hepsi onların suçuydu. Karar vermeye zorlandım.

Öyle ya da böyle, dokunamayacakları ya da alamayacakları bir şeye sahip olabileceğimi kabul edeceklerdi.

Silas'ı zorlamakla ilgili tüm o konuşmalar... Ne zaman birileri beni ve ne istediğimi umursamayı bıraktı? Cevap hiçbir zaman değildi. Ve bu da asla değişmeyeceği için, meseleyi kendi ellerime aldım.

Xavier beni bulduğu yerde bırakmıştı... malikânenin üçüncü katında, koridorlarda amaçsızca volta atarken... benden yapmamı istediği şeyle ilgili her yolu düşünmeye çalışıp hiçbir şey bulamazken, diğer herkesle arama mümkün olduğunca mesafe koymuştu. Çok geç olmadan Collin'i öldürmemi bekliyordu. Hatam kalıcı hale gelmeden önce.

Xavier genellikle paranoyaktı. Herhangi bir şekilde ya da biçimde farklı olan her şeye karşı önyargılıydı. Özellikle Silas söz konusu olduğunda bana karşı hâlâ şüpheleri var. Onu, yöntemlerini ya da yaptıklarının nedenlerini asla anlayamayacağım. Bu yüzden Silas'ın beni cezalandırmak zorunda kalabileceğini duymak yeni bir şey değildi ve bana sık sık söylediği bir şeydi.

Belki de sadece tek bir boş tehditle uğraşmıştır. O da tüm vampirlerin prensi olan vampir babam tarafından cezalandırılmaktı.

Ama bu, öylece durup Xavier'in beni bininci kez Silas'a gammazlamasını izleyeceğim anlamına gelmiyordu. Bir daha olmaz. Bu ikisi tarafından bastırılmaktan bıkmıştım. Beni dinlemelerinin tam zamanıydı, yoksa . Sonsuza kadar.

Sadece onların yardımı olmadan ne kadar çok şey yapabileceğimi yüzlerine vurmadan önce değil.

İnledim, yumruklarımı iki yanımda sıktım, duvarların taşına büyükçe bir delik açmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama yapamazdım. Collin'i öldürmeye zorlanmayacaktım. Bu adil olmazdı. Onun icabına bakabilirdim.

Bu düşünceyle bodruma yöneldim. Collin'in en başta istemediği bir değişimin ortasında olduğu yere. Geçen gece öfkeliydim. Silas'a ve sürekli benden bir şeyler almasına kızgındım.

Henüz bilmese de Collin'e tam olarak istediği şeyi vermek için bodruma gittim. Bir canavara dönüşmek istemediğini iddia etse de. Sadece insanlar vampirlere canavar gözüyle bakardı. Neredeyse Xavier'den daha önyargılıydılar. Ne olursa Collin'i ya da bir başkasını dinlemedim. Hücreye girdim, önünde diz çöktüm ve sııttım.

"Sana tam olarak istediğini vereceğim ve karşılığında tam olarak istediğimi alacağım," dedim. "Bir taşla iki kuş."

Ben atılmadan önce cevap verme şansı olmadı.

Birkaç saat sonra, kaydettiği ilerlemeyi görmek için onu kontrol gitmiştim. Hücreye girdiğimde, titreyerek hırıltılı bir nefes verene kadar yolu yarılamıştım.

"Lütfen... Öldür beni..." diye mırıldandı damarlarında dolaşan acının içinden.

Ona sııttım. "Sona... yeni başlangıcına bu kadar yakinken seni öldürmenin ne faydası olacak?"

"Bir canavar olmak istemiyorum," dedi yalvarırcasına. Sesi neredeyse annesi için ağlayan bir çocuk gibiydi.

Ona kaşlarını çattım. "Davanız için hayatlarımızı ortaya koymamızı istediğinizde sizin için yeterince iyiydik."

"Bu... bir amaç için bir araçtı," dedi nefes nefese kalarak.

Başımı salladım. "Korkarım geri dönmek için çok geç. Bana her şeyi anlattın."

Arkamı döndüm ve onu hücrede, duvara zincirlenmiş, acı içinde kıvranırken bıraktım.

Değişmek istemedi. Ama ben onu buna zorladım. Diğer tarafa, yani benim tarafıma geçtiğinde neyi kaçırdığını ve bunun neden daha iyi bir seçenek olduğunu görecekti.

Bu saatler önceydi. Bodruma geri döndüm ve hücrelerini boş buldum. Gözlerime inanamayarak karanlığa baktım. Her ne kadar Xavier'in bir daha

Bu seviyeye indiğimde, yüzüme bakan kanıtları görmezden gelmek zordu.

Bırakın açıklamayı, kendimi savunmam için bana bir şans bile vermedi. Şimdi onu nasıl durdurabilirdim ki? Güç gösterisiyle kastettiği bu muydu? Yoksa tüm bunlar onun için hastalıklı bir şaka mıydı?

Xavier, Collin'i kaçırdığını yüzüme vurmak için beni buraya çekti. O olduğunu bilmemi istedi. Ama Xavier'e haberlerim var, beni Collin'den uzak tutmak için ondan çok daha fazlası gerekecekti. Ben onun efendisiydim ve onu dünyanın her yerinde bulabilirdim.

Xavier son kez benimle uğraştı.

Havayı kokladım, Collin'in ne kadar zaman önce gittiğine dair işaretler aradım. Beklemediğim şey, bu fiyaskoya karışmış başka birinin kokusunu keşfetmektir. Burnuma inanamayarak bu şok edici kokuyu içime . Hiç mantıklı olmayan bir kokuydu.

Havayı tekrar kokladım, bir kez daha tanıdık bir şeyin kokusunu almıştım ve burnumun bana söylediklerine hâlâ inanamıyordum. Bu ona ait bir kokuydu.

O buradaydı ve bu iyiye işaret değildi.

Yine de şaşırmamam gerekirdi. Başından beri niyetini açık açık söylemişti. Collin'in peşindeydi. Adını bilmediğini iddia ediyordu ama bu hiç mantıklı değildi. İnsanlar yabancılar için kendilerini tehlikeye atmazlar... Collin gibi olanlar için bile.

Bilmem gerekirdi.

Vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum. Öfke kanımı kaynattı ve gözlerim kıpkırmızı oldu. Bana en yakın duvara doğru döndüm ve yumruğumu duvara indirdim. Çimento ve taş parçaları yere düştü. Toz parçacıkları havayı doldurdu.

Döndüm ve Collin'in nereye gittiğine dair bir işaret aramaya devam ettim. Ve şimdi de Cindy ve Xavier'in nerede olduğunu.

Collin'i yakında bulamazsam Silas beni kesinlikle öldürecekti. Başta insanı değiştirerek bir risk almıştım. Ama Silas'a kendi ayaklarımın üzerinde durabilecek kadar yetenekli olduğumu başka nasıl kanıtlayabilirdim ki? Ben önemsiz, zayıf bir insan değildim.

Xavier ve Cindy sayesinde cevabı asla bilemeyecektim.

Collin'e ait izleri takip ederek odadan çıktım ve hızla kaybolan kokusu kadınıninkiyle birlikte tamamen yok olmadan önce ona yetişebileceğimi umdum.

CINDY

Bakışlarımı karanlıkla kaplı duvar ve zeminin her santimetresinde gezdirirken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Hayatımın en korkunç hatasını yaptığımı odanın boşluğu gözümün içine bakıyordu.

O adam için doğru olanı yapmaya çalışırken, aslında neler olup bittiğini göremedim. Gerçi ilk ipucuna sahip olmam imkansızdı. Vampirlerle takılmaya yatkın değildim ve onlar hakkında çok az şey biliyordum. Sadece muhteşem ötesi olduklarını ve besin kaynağı olarak kana ihtiyaç duyduklarını biliyordum.

Oh... ve en azından bir tanesi yatakta olağanüstü idi.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Çünkü odanın katıksız boşluğu üzerime çökmüştü ve ciğerlerim iyi çalışmak istemiyor gibiydi.

"Ben ne yaptım?" Odadaki havaya sormayı başardım.

Gerçi kelimelerim ancak fısıltı halinde çıkıyordu.

Ne yapacağıma dair bir ipucu bulmak için gölgelerle dolu her kuytu köşeyi aramaya devam ederken kalbim biraz daha yumuşak atmaya başladı. Nabzını kontrol etmeliydim. Vampirlerin nabızı var mıydı? Onlar söz konusu olduğunda işler gerçekten böyle mi yürüyordu? Hikâyeler bir miktar gerçeğe dayanıyor olmalıydı, değil mi?

Gerçek şu ki, nabzını kontrol etmedim. Çünkü nefes alıyor ve öksürüyordu. Kalp atışı olmadan bunları yapabildiğini nereden bilebilirdim ki? Eğer vampirlerin kalp atışı yoksa.

Ve sonra başka bir korkunç gerçeği fark ettim.

Kurtarmaya çalıştığım adamın, yeni vampire dönüşmüş bir adamın bodrumdan koşarak çıkışını izlemiştim. Duvara zincirlenmişti ve aklıma bir nedenden dolayı olması gerektiği geldi.

Yeni vampirler tehlikeli miydi? Dengesiz mi? Genellikle başlangıçta bir tür kana susamışlık yaşarlar mı? Adamın gitmesine izin vererek masum bir seyirciyi mi öldürdüm?

İşler kötüden çok daha kötüye gitmişti.

Etrafımdaki hava aniden buza dönuştü ve oturduğum yerden kıpırdayamaz hale geldim.

Nabzını kontrol etmeyi düşünseydim, bu kadar aceleci davranıp zavallı adamın, daha doğrusu yarattığın zincirlerini çözmenin bir yolunu bulmadan önce neler olup bittiğini anlayabilirdim. Şimdi, sadece onun korkunç kaderine düşmesinden sorumlu değildim, aynı zamanda onu bütün bir insan şehrinin üzerine salmaktan da sorumluydum.

Ve bundan ben sorumluydum. Çünkü ilk karşılaşmamızdaki kabalığının intikamını almak için ona bu yerden bahsetmemiş olsaydım, en bodrumda zincirlenmiş olmayacaktı. En azından ben her şeyi bu şekilde rasyonalize ediyordum.

Ve şimdi, daha fazla hayat risk altındaydı.

Biri beni etrafta dolanırken bulmadan önce bodrumdan çıkmalıydım. Ayrıca o adamı bulup zarar vermesini ve dikkatleri üzerine çekmesini engellemenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Özellikle de vampirlerin varlığının efsane ve masallarda bir nedenden dolayı gizlendiğinden ve bunun açığa çıkmaları için olmadığından oldukça emindim.

Ayağa kalkıp üzerimin tozunu aldıktan sonra hücreden çıkıp bodrumdan geçerek dolambaçlı merdivenlerden yukarı koştum. Basamakları uçararak çıkarken ciğerlerim hava almak için yanıyor ve kaslarım aşırı efordan ağrıyordu. Boğazım ateşle dolarken gözyaşlarım gözlerime saplandı.

Hayatımın ve diğer insanların hayatlarının mücadelesini veriyordum ve şimdiden çok geride kalmıştım.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda koridora döndüm ve sert bir duvara çarptım. Geriye doğru düştüm, yere indim ve başımı taşa çarptım. Zonklayan bir his

Yıldız patlamaları görüşümde patlarken kafatasımın içinden geçti ve az önce ne anlamaya çalıştım.

"Burada ne halt ediyorsun?" dedi bir erkek sesi.

Düzgün görebilmem için çarptığım şeyin bir duvar değil de Xavier olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Vampir pisliklerden biri. Ateşli, seksi bir vampir.

Ona ters ters baktım ve sonra iç çektim. Yakalanmıştım. Bunu dayandırabileceğim hiçbir şey olmamasına rağmen, yaptığım şeyi kabul etmek çünkü birinin yalan söylediğini anlayabileceklerinden oldukça emindim.

"Ee?" diye sordu sabırsızlanarak.

İnledim. "Bana bağırmayı kes."

"Zorla bağırıyorum," dedi.

Bakışlarımı ona diktim. "Başımı vurdum. konuşmak şu anki ses tonundan çok daha iyi hissettirirdi."

"Soruma cevap ver," dedi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana bir solucandan başka bir şey değilmişim gibi baktı.

Titredim. Bir yanım inatçı olmak istese de şansımı yeterince zorladığımı fark ettim. Tüm kartlar vampirlerin elindeydi ve benim şansım kalmamıştı. "Dün de söylediğim gibi, bu tarafa gelen bir adamı arıyordum. Neden bodrumu aramıyoruz diye düşündüm."

"Geri gelmemen gerekiyordu," diye tersledi.

"Şey, ben yaptım. Çünkü ben inatçıyım ve bir şeyi kafama koyduğumda, beni o şeyden alıkoymak oldukça zor oluyor."

Kaşlarını çattı.

"Her neyse... Terk edilmiş gibi görünen ürkütücü bir malikanede yaşayan bir vampir olsaydım, bodrumun birini esir tutacağım yer olduğunu düşündüm."

Karşı koymaya çalışsa da kıkırdadı. "et."

Omuz silktim. "Dün bodrumu bulamadım çünkü sarışın tarafından durduruldum."

"Sarışın mı?" diye sordu.

Bacaklarımın arasındaki boşluğu bir sıcaklık dalgası doldururken dudağımı ısırdım. Yaramaz düşünceler zihnimi doldurdu. Kendimi fazla önce başımı salladım ve boğazımı temizledim. "Evet. Sarışın. bu şekilde bir arada tutabiliyorum."

Xavier, "Adı Brock," diye önerdi.

"Biliyorum," dedim, sesim düz çıkıyordu. "Her neyse... Bu gece tekrar deneyeyim dedim."

"Ve?" diye sordu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bana bir böcekmişim gibi bakıyordu.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Onu buldum... Ve sonra.... Bir nevi.... gitmesine izin verdim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptın?"

"Kendimi savunmam gerekirse, onun... şey... artık sizden biri olduğumu bilmiyordum. Yani, işaret arıyor değilim. İlk şeyi bileceğimden değilKalp atışların var mı?"

"Şu anda senin meraklarını gidermekten daha büyük sorunlarım olduğunun farkında mısın?" diye sordu.

"Bu konuda götlük yapmana gerek yok," dedim.

"Kendini rahat bırakabilir ve buradan durabilirdin," diye tersledi.

Alay ettim. "Bunu memnuniyetle yapardım. Ancak, hatırladığım kadarıyla arkadaşın benimle çalışmak yerine beni baştan çıkarmaya ve evime geri bırakmaya karar verdi, ki nerede yaşadığımı bilmesi bile garip görünüyor ve eminim ki tüm bunlar küçük arayışından vazgeçeceğim varsayımıyla yapıldı. Ama artık çok geç. Öyle değil mi?"

Sessizleşti ve ne düşündüğünden emin değildim. Havanın ağırlığı arttı ve omuzlarımın arasında bir sıkışma oldu. Gözlerini üzerime dikti ve yutkundum.

Garip bir duyguydu... Korkuyla karışık bir uyarılma. Onu becermeli miydim yoksa ondan kaçmalı mıydım bilmiyordum. Ama bunu öğrenmek üzere olduğuma dair bir kuşku vardı.

XAVIER

Kadının açıklamalarını dinlerken bir yandan da içimden Brock ve Silas'a küfrediyordum. Eğer Silas en beni dinlemiş olsaydı, Collin şu anda bu kadar büyük bir sorun olmazdı. Ve eğer Brock'ta zerre kadar saygı olsaydı, bizim ve insanların korunması için konulmuş en kutsal kurallarımızdan birini çiğnemezdi.

Cindy'nin bana anlattıkları neredeyse inanılmazdı. Kadın ne yaptığıнын ya da kendi başına açtığı cehennemin büyüklüğünün farkında değildi. İnsanlardan bahsetmiyorum bile. Eğer bir an önce bu işin önüne geçemezsem, daha büyük sorunlarımız olacaktı.

Ama şu an için elimde birkaç acil sorun vardı. Ve bunlar ilgilenmek istediklerim değildi. Bununla birlikte, yüzüme bakan bir sorunun önce halledilmesi gerekiyordu. Diğerini daha sonra düşünebilirdim.

Ona doğru bir el uzattım. "Hadi gel."

Sanki onu ısıracakmış gibi elime baktı.

Gözlerimi devirdim. "Seni yerden kaldırmaya çalışıyorum. Tabii bütün gece orada yatmak istemiyorsan."

"Bunu düşündüm aslında," dedi. "Oldukça rahatım." "Sadece elimi tut, mu?" Sabırsızlanarak sordum. "Tamam." Elimi tuttu ve ben de onu yerden kaldırdım.

Artık ayağa kalkmıştı, elini tuttum ve onu donörlerimi sakladığım kanada götürdüm. Boş bir odam vardı.

ve olaylar kadar onu içeriye kilitleyebilirdim. Saçımdan, tehlikeden ve yoldan çekilmiş olacaktı.

Kapıyı bulup odanın içine doğru açtım ve içeri girmesi için işaret ettim.

"Burası neresi?" diye sordu bakışlarını duvardan duvara gezdirerek.

"Soru sormayı , değil mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "İnsanlar soru sorarak öğrenir." "Burası bir oda," dedim. "İçeri gir."

"Neden?" diye sordu.

"Her şey senin için bir meydan okuma olmak zorunda mı? Ortalıkta bir vampir var. Yeni doğmuş bir tane. Kontrol edilemeyen susuzluğu olan bir vampir. Seni kurutmadığı için şanslısın. Ama o dışarıda ve kaçıyor ve izini bulmak imkansız. Güvende kalmanı sağlamanın tek yolu bu. Şimdi, oraya girecek misin yoksa seni zorlayacak mıyım?"

"Beni zorlamaya cüret edemezsin. O odaya girmeyeceğim. Bilmiyorum-"

Hırladım ve onu içeri girmeye zorladım, sonra kapıyı kapattım ve kilitledim. Kapıya vurdu. "Bu hiç adil değildi!"

Başımı salladım ve oradan uzaklaştım. Bir sonraki adımım Silas'ı bulmak ve ona olduğunu anlatmaktı. Eğer son birkaç geceye bakılırsa, malikânenen bara gitmek üzereydi. Cindy'nin burada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Onu hissetse ya da koklasa bile çoktan yanında olurdu.

Silas'ı kapıdan çıkarken buldum. "Bekle..."

Seslendim.

Durdu ve şaşkınlık dolu bakışlarını bana çevirdi. "Neler oluyor?"

Birkaç metre önünde durdum ve "Bu gece gitmeyi tekrar düşünmek isteyebilirsin" dedim.

"Neden?" diye sordu.

"Kız burada," dedim. "Yine de güvende."

"Yine mi?" diye sordu, gözleri daha da büyümüştü. Bana doğru birkaç adım attı ve konağı dolduran karanlığa baktı. "Onu hissetmedim bile. Ne zaman içeri girdi?"

Onu durdurmak için bir elimi kaldırdım. "Söyleyeceklerimi duyduktan sonra bunların hiçbir önemi yok."

"Çabuk ol Xavier," dedi bakışlarını üzerime dikerek. Kızı bulma ihtiyacının içinden sızdığını hissedebiliyordum. Ses tonu biraz daha keskindi... ama bu sadece koruma dürtüsünün zorlamasıydı. Kadını sahiplendi.

Görevimi yerine getirebilmek için kıskançlığımı bir kenara bıraktım.

"Brock insanı dönüştürdü," dedim. "İnsanı etrafta tutmaman konusunda seni uyarmıştım."

"Ne?" sesi sanki beni gerçekten duymamış gibi düz çıkmıştı. Ama inanamadığını biliyordum. Collin'in durumunu ilk öğrendiğimde hissettiklerimin aynısını.

Sesinde hayal kırıklığıyla karışık bir incinmişlik vardı. Brock'a çok güveniyordu. Silas'ın halefi olarak yetiştiriliyordu. Ama bu gecedен sonra her şey değişecekti.

İçimi çektim. "Özür dilerim Silas. Seni onun asabi olduğu konusunda uyarmıştım. Keşke daha önce fark . Muhtemelen onu durdurabilirdim."

"Şimdi 'Ben demiştim' demenin sırası değil. Bana ne anlat. Şimdi," diye talep etti Silas.

Ses tonunun keskinliği karşısında irkildim. Bu kez sözlerini öfke dolduruyordu. Sadece hayal kırıklığına uğramış ve incinmiş değildi, aynı zamanda Cindy'nin yanında olma ihtiyacı ve tehlikeli bir sorunla uğraşmak zorunda kalmanın verdiği sıkıntı da onu yıpratıyordu.

"Brock Collin'i dönüştürdü. Zavallı yaratığı bodrumda zincirlenmiş ve değişimin ortasında buldum. Başaracağını sanmıyordum."

"Ne zaman?" Silas sordu.

"Bugün erken saatlerde," dedim.

"Ne kadar erken?" diye sordu, sözlerini vurgulayarak. "Bunun bir önemi var mı?" Ben sordum.

"Eğer bunu benden bilerek saklıyorsan öyle." Gözleri benimkilere odaklandı.

". Ancak, Brock'la yüzleştirdim ve ona işleri düzeltmesini ve size kendisinin haber vermesini söyledim, aksi takdirde sizi bilgilendirmek zorunda kalacaktım.

sen."

"Şimdi nerede?" diye sordu. "Brock mu Collin mi?" Ben sordum.

Silas bana soğuk soğuk baktı. "Lütfen bana gerçekten Collin'den bahsettiğimi düşünmediğini söyle."

İçimi çektim. "Brock'u üçüncü katta bıraktım. Collin'i bodrumda bıraktım... Ancak başka bir sorun daha var. Bodrumdan yukarı çıkarken Cindy'ye rastladım. Collin'in gitmesine izin vermişti."

Silas ana dilinde küfretti ve koridorda hışımla ilerledi. "Collin'i bulana kadar ikisinin de kilit altında tutulmasını istiyorum."

"Evet, efendim," dedim.

"Cindy'nin şimdiye kadar ne öğrendiğini öğrenin. Rahat olduğundan emin olun. Brock'la ben ilgileneneğim" diye ekledi.

"Nasıl isterseniz," dedim ve kadın için yiyecek ve içecek almak üzere yola çıktım. Gece geç olmuştu ve kadının en son ne zaman doğru dürüst bir şeyler belli değildi. Eğer kıvrımlarını uzun süre ihmal etmiş ve yuvarlaklığının azalması riskini çok yazık olurdu.

Mutfağa vardığımda bir tepsi topladım ve meyve, et, sebze ve peynir çeşitlerinin yanı sıra biraz kek ve su almaya başladım. Bu tür şeyler bağışçılarımıza getirdiğimiz tipik şeylerdi, ancak Cindy gibi biri tarafından da takdir edileceğini düşündüm.

Yemeği için muhtemelen gerekenden çok daha fazla düşündüm ve çaba harcadım. Onun ve benim için hiç umut yoktu. Silas'la çoktan çiftleşmişti ve Silas onu sahiplenmişti. Onu işaretlemişti. Bu da onun bana yasak olduğu anlamına geliyordu ama onu her düşündüğümde aletim beklentiyle zonkluyordu.

Silas'ın beni Cindy'ye bakmam için göndererek benden ne istediğinin farkında olup olmadığını merak ettim. Benim de onu ne kadar çok istediğimi anlıyor muydu? Dürtülerim kontrolü ele geçirip onu da becerirsem bunu anlayacak mıydı?

Muhtemelen öğrenmemem en iyisiydi. Zaten başa çıkması gereken bir ihaneti vardı. Bir gecede ikinci bir ihanet ona hiç iyi gelmeyecekti.

Koridorlarda Cindy'nin beklediği yere doğru ilerlerken -Her ne kadar sabırsızca da olsa, Silas'ın bazen benden ne istediğinin farkında olup olmadığını tekrar düşündüm. Kendimi ancak bu kadar kontrol edebiliyordum. Özellikle de konu kadın olduğunda. O, Brock ve ben... hepimiz onu istiyorduk. Elbette bunu göremeyecek kadar kör değildi.

Yine de, değerli oğlu için yaptığım her uyarıyı görmezden gelmeye devam etti. Belki şimdi sözlerimi biraz daha dikkate alırdı.

Kapıya vardım ve kolun kilidini açtım. Cindy kapıyı açtı ve yanan mavi gözlerini yiyecek tepsisine bırakmadan önce bana dikti.

Gülümsedi. "Beni bir açıklama yapmadan buraya kilitlemenizi telafi etmek için bana yemekle yağ çekmekten daha iyisini yapmanız gerekecek."

Başımı salladım. ". İçeri girebilir miyim?"

Tepsiyi getirip yatağın ayak ucuna koyduktan sonra dönüp yatağa kendim oturduğumda kenarda durup bana şüpheyile baktı. Yanımdaki şilteyi . Bakışlarını tekrar benimkilere dikmeden önce o noktaya baktı. Derin düşüncelere dalmıştı. Ben sııttım, o da bakışlarını yere dikti ve seçeneklerini değerlendirdiğini anladım. Kaderi kışkırtıp kışkırtmayacağına ve özgürlüğe kaçıp kaçmayacağına karar veriyordu.

Sııttım. "Bana çok yakın oturursan seni ısırarak değilim. Ve eğer kaçarsan, seni yakalar ve geri getiririm. Enerjini saklayıp olduğun yerde kalman çok daha iyi olur."

İnledi, kapıyı kapattı ve sonra bana doğru yürüdü. Onun için belirlediğim yere oturdu ve sırtını duvara yasladı.

"Konuş," dedi. "Yemek ne için?"

"Rahat etmeniz için. Muhtemelen bir süre burada kalacaksınız," dedim. ". Yemek zehirli değil."

"Bunu nasıl bilebilirim?" diye sordu.

"Seni öldürecek olsaydım, bunu çok daha önce ve dişlerimle yapardım," dedim. "Kesinlikle zehirle değil."

Başını yana eğdi. "Huh. Sanırım bu mantıklı."

"Ye," dedim.

Tepsiadaki yiyeceklere daldı, kek hariç her bir ürün arasında gidip geldi.

"Kek sevmez misin?" Merakla sordum.

Ağızına bir üzüm atarken omuz silkti. "Pek sayılmaz. Peki, bana şu bir süre burada kalma meselesinden biraz daha bahset. Birkaç saatten bahsediyoruz, değil mi?"

"Hayır," dedim.

Çiğnemeyi bıraktı ve bakışlarını benimkilere dikti. "Ne demek 'hayır'?"

"Yani burada çok daha uzun süre kalabilirsin. Bütün gün. Bütün hafta. Sürenin uzunluğu çok da önemli değil, değil mi?" diye sordum.

Alay etti. "Kesinlikle söz konusu bile olamaz."

Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi ama kolu açamadı. Kolu salladı ve yüzeye vurdu. "beni buradan. Ben eve gidiyorum."

kalktım. "Korkarım bu artık senin için bir seçenek değil."

"gibi, değil," dedi.

Sırıttım ve kapı aralığına yaslandım. "Söylesene, ayrılmak nasıl söz konusu olmaz?"

"Başlangıç olarak," dedi. "Korumam nerede olduğumu biliyor. Ona buraya geleceğimi söyledim ve birkaç saat içinde ona haber vermezsem beni aramaya gelecek."

Daha da geniş gülümsedim, onun cesareti için söylenecek bir şey vardı. Hoşuma gitmişti. Ona bir adım daha yaklaşarak aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattım. Elbette yalan söylediğinin farkındaydım ama bu benim için önemli değildi. Cesareti ve mücadelesi vardı. Bunlar onun kıvrımlarına eklenmişti ve onun varlığında geçirdiğim her saniye kararlılığımı yiyip bitiriyordu.

"Eğer durum buysa, neden şu anda seninle birlikte değil?" diye sordum. Kekeledi. "Bu seni ilgilendirmez."

Yine sıırıttım. "Kızgın olduğunda inanılmaz tatlı oluyorsun." Alay etti. "Sen bir aptalsın."

"Ve bana ne yaptığınızı gerçekten bilmiyorsunuz," dedim.

Artık kendimi kontrol edemiyordum. Bedenim kazanmıştı. O çok çekiciydi. Çok sarhoş edici. Beni durdurmaya çalıştı, ama

sözleri kayıtlara geçmedi. Aramızdaki boşluğu kapattım, onu duvara doğru ittim ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Önce sertleşti, sonra ağzını benimkiyle istekli bir şekilde hareket ettirirken inledi.

CINDY

Penceresi olmayan küçük bir odada sıkışıp kalmıştım ve kapısı dışarıdan kilitleniyor, beni içeride tutuyordu. Ve beni kapana kısıtıyordu. Tüm bunlara rağmen, yumuşak ışık odayı dolduruyordu ve renk düzeni oldukça sakinleştiriciydi. Yine de penceresiz ve çıkış yolu olmayan küçük bir odada sıkışıp kaldığımı unutmam için yeterli değildi.

Yatak duvarın en ucunu kaplıyor ve odayı boydan boya kaplıyordu. Pelüş, davetkâr ve büyük bir fırtına bulutu gibi koyu gri renkteydi. Üzerine uzanma isteğime direndim ve odayı incelemeye devam ettim.

Arka duvar koyu gri ve biraz adaçayı tonundaydı. Duvarların geri kalanı serin ve yumuşak bir griydi. Havanın sıcaklığı da daha serindi... çok soğuk değil, ancak rahat kalmaya yetecek kadar.

Her şey çok rahatlatıcıydı. Ama ben rahatlamak istemiyordum. Odadan çıkmak için bir yol arıyordum. Böyle odaların kullanıldığı çok az şey aklıma geliyordu ve de hoşuma gitmiyordu.

Sonra Xavier geri geldi. Ve odadaki her şey değişti. Hava parazite dönüştü ve elektrik hissi tenimi zevkle ısırdı. Uyarılmışlığım arttı.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde sinirlerimi bozuyordu. Silas'tan çok daha fazla, ama her ne kadar ona çekilsem de, Collin'i birini öldürmeden önce bulmalıydım. Çok geç olmadan ve daha fazla zarar görmeden önce.

Sonra beni öptü.

Öpücüğünün içine düştüm. Sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibiydi. Ben de öyle kalmaktan memnundum. Ama sonra ve gerçeklik üzerime çöktü. Birden üşüdüm ve titredim. Sanki bir sonraki hamleyi yapmamı bekliyormuş gibi bana gülümsedi.

Yapamadım. Collin durdurulmalıydı. Tedbiri elden bırakmanın ve insanlar canavarların gerçekten var olduğunu öğrenirse her an patlak verebilecek savaşı görmezden gelmenin zamanı değildi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Collin. bir yerde. Şimdiye kadar kaç kişiyi öldürdüğü belli değil," dedim.

"Hallediliyor," dedi. "Bana sizi güvende ve rahat tutmam talimatı verildi ve ben de tam olarak bunu yapıyorum."

"Bir vampirle küçücük bir odada kilitli kalmak rahat olmaktan çok uzak," dedim. Bu bir çeşit yalandı. Xavier ile yakın ve kişisel olmak gerçekten umurumda değildi. O ve onun tanrı gibi bakışları.

Ama mantık yürütmeye çalışıyordum ve onun arkadaşlığından hoşlanmıyordum gibi gerekiyordu.

İçinden kıkırdadı ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Yalan söylediğinde bile çok tatlı oluyorsun."

Lanet olsun. Blöfümü gördü.

Gözlerimi devirdim ve elde edilmesi zoru oynamaya devam ettim, ancak birkaç kez daha reddedilen girişimlerden sonra, yıpranıyordum. Beni etkilemeye başlamıştı ve o da bunu biliyordu.

Beni duvara yasladı ve tekrar öptü. Parmakları tenimde dans ediyor, sinirlerimi çılgına çeviriyordu. Hormonlarıma teslim olmamam gerektiğini biliyordum ama bu adamda tedbiri elden bırakmama neden olan bir şey vardı ve bunu yapmamak için nedenlerim tükeniyordu. Mantığıma delik üstüne delik açmaya devam ediyordu.

Beni tekrar öptüğünde pes ettim. Ben de onu öptüm ve soyunmaya başladım.

Ağızma karşı kıkırdadı. "İşte böyle."

Gömleğini bedeninden sıyrırken gülümsedim, sonra kot pantolonunun düğmelerine doğru ilerledim. Fermuarını açtım ve şişkin ereksiyonunun üzerinden aşağı çektim. Sonra Xavier açgözlü ellerimi tokatladı.

beni almak için uzaklaştı. Ağzı tekrar benimkiyle buluştuğunda bacaklarımı ona doladım.

Xavier dilini ustalıkla benimkinin üzerinde gezdirip ağzımın içinde kışkırtıcı şekillerde dans ettirirken, hareket hissi baş döndürücü bir duygu olarak üzerimden geçti. Bedenim bulut gibi yatağa düşmeden bir nefes önce yemek tepsiye yere düştü.

Xavier ayağa kalktı ve iki eliyle gömleğimi avuçladı. Hemen onları kavradım ve "Dur" dedim.

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Kıyafetlerimin lime lime olmasını istemiyorum. Onları tek parça halinde tutmak istiyorum" dedim.

Gülümseyip ellerini gömleğimin eteklerine götürmeden önce birkaç saniye daha bana baktı. Gömleğim vücudumun üzerinde yuvarlanırken parmaklarını tenimde gezdirdi. Santim santim. Çok dikkatli bir şekilde gömleğimi başımın üzerinden çekip yatağın kenarından yere fırlattı. Gözleri, giydiğim sütyen türü sayesinde geniş ve dolgun göğüs dekolteme takıldı. Başlangıçta D beden olmama rağmen bir inilti çıkardı.

Kıkırdadım. "Ben de onları seviyorum."

"Oh, onları seviyorum," dedi ve yüzünü onlara gömdü, her birini yalarken, kemirirken ve gagalarken ellerini tümseklerimin üzerinde kaydırды.

Arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım, Xavier gibi tanrı benzeri bir yaratık tarafından tapınma hissinin tadını . Dudağımı ısırdım ve zevk üzerimde dalgalanırken, beni sıcaklıkla doldururken ve uyarılmamı daha da artırırken iç çektim.

Xavier kendini vücudumdan aşağı indirdi, bel kemerime ulaşana kadar tenime öpücükler kondurdu ve küçük ısırıklar attı. Yukarı çekti, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardı, sonra kot pantolonumun düğmesine geri döndü.

Saniyeler içinde pantolonum üzerimden çekildi ve beni dantelli iç çamaşırlarım ve muhteşem sütyenimle bıraktı.

"Artık bunlara sahip olamayacak olman ne yazık?" Xavier bir parmağını iç çamaşırlarımın etek ucunun altından geçirip yukarı çekerek lastiğin tenime yapışmasına izin verdi.

"Nedenmiş o?" Ben sordum.

"Çünkü bu geceden sonra onlardan geriye hiçbir şey kalmayacak," dedi.

Islaklık beklentiyle girişime doğru çekildi.

Nefes aldı ve yüzünü seksime doğru indirdi. Onları kavradı ve çekiştirdi, kumaşı parçaladı ve seksimi ona gösterdi. Önündeki ziyafete hayranlıkla bakarken zevkle inledi.

"Çok muhteşem," diye mırıldandı ve ağzını şişmiş, hassas tümseğime bastırdı.

Nefesimi içime çektim. Bacaklarım kendiliğinden kapanmakla tehdit ediyordu. Xavier kollarını kalçalarımın doladı ve dilini seksimin uzunluğu boyunca kaydırırken onları açık tuttu.

Titredim.

Tekrar yaladı ve ben neredeyse .

"Dilin çok kötü," dedim titreyen bir fısıltıyla.

"Sadece bekle. Henüz hiçbir şey hissetmedin," dedi seksime karşı ve uyarılmamı neredeyse orgazma gönderdi.

Bir kez daha yaladı ve iki parmağını içime kaydırды, elini içime sokup çıkarırken parmaklarını kıvırdı. Dilini seksimin üzerinde gezdirmeye devam ederek vücudumu seğirmeye ve kıvranmaya zorladı. Battaniyeyi avuçladım ve kendimi çok çabuk orgazm olmaktan korumak için dudağımı ısırdım, ama faydası olmadı.

Kalçalarımın arasında oluşan basınç beni sıcaklıkla doldurdu ve patlayana kadar tenimi karıncalandırdı.

Xavier tüm meyve sularımı emerek ve orgazmımdan temizlenen seksimin her parçasını yalayarak şehre giderken zevkimi haykırdım. Dalga dalga gelen zevkim gülünç derecede uzun sürüyor gibiydi. Her tadını çıkararak gülümsedim.

Onunla yaşadığım kadar büyük bir coşkunun üzerimden akıp gittiğini hiç hissetmemiştim.

Ve orgazmım azalmaya başladığında, Xavier kot pantolonunu kalçalarından sıyırdı ve aletini içime soktu.

Şok içinde bir nefes çektim. Beni kolanından koparıırken keskin bir acı seksimi parçaladı. Hızlı bir hareketle beni ağzına kadar doldurdu ve sonra biraz daha doldurdu. İçine girerken göğsünü pençeledim.

Hareketleriyle homurdanıyor, içimi lapaya çeviriyordu.

Bayıldım.

İlk acı azaldığında, yerini hızla yoğun bir zevke bıraktı.

Tam bir kez daha orgazm olmak üzereyken durdu. "Ne yapıyorsun?" Bakışlarıyla buluşarak sordum.

Basitçe, "Sana kur yapıyorum," dedi.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

Sırıttı. "Orgazm olmak üzere olduğun saniyeyi anlayabiliyorum. Sen başlamadan hemen önce duruyorum ve hissin biraz azalmasına izin veriyorum."

İçimde hareket etmeye başladı ve hala orgazmıma yakın olduğumu görünce şaşırdım, yine de daha fazla zevk vardı. Bu hissin içine eğildim ve gülümsedim.

"Güzel," dedim.

Kıkırdadı. "Gerçekten."

Bu numarayı birkaç kez daha yaptı. Son seferinde zamanında durmadı.

"Artık çok geç, ben çoktan başladım," dedim.

Homurdandı ve içime doğru itti, içimde daha derin ve daha derin hareket ederek orgazmın daha güçlü hale gelmesini sağladı.

Bir başka zevk dalgasıyla ağlarken, Xavier'e yapıştım, tırnaklarımı omuzlarının arkasını kaplayan deriye geçirdim. Son dalga da üzerimden geçerken, beni çekip karnıma doğru yuvarladı ve yatağın kenarına doğru çekti.

Parmaklar tenime saplandı, sırtımdan aşağıya doğru inerek vücudumu ürpertti. Titriyordum. Xavier üzerime eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Becerilmenin ne demek olduğunu anlayacaksın. Seni kullanılmış ve yıpranmış hissettirmemi isteyeceksin. Asla durmamı istemeyeceksin."

İç çektim. Sözlerindeki vaatle bacaklarımın arasındaki boşluk ıslaklıkla doldu. Karşılığında söyleyecek bir şey bulmakta zorlandım ama hiçbir şey gelmedi. En azından, doğru hissettiren hiçbir şey.

"Anladığım kadarıyla nutku tutulmuş," dedi.

Sırıttım ve aklıma mükemmel yanıt geldi. "Hayır. Sadece bana söylemeni değil göstermeni bekliyorum."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Oh, sevgilim, bir gezintiye çıkacaksın."

Aleti tekrar içime girdi ve bileklerimi kavradı, kollarımı arkamdan çekti ve dayanabildiğim kadar kuvvetle içime girerken onları yerinde tuttu. Sonra bir elini klitorisime bastırdı ve hareket ettikçe tümseğim boyunca daireler çizerek masaj yapmaya başladı.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlandı ve yüzümü bulut gibi yatağın üst kısmına gömdüm.

"Benim için çığlık at, küçük kızım," diye

Xavier. Hırladım. "Küçük bir kız değil."

Kıkırdadı. "Hala benim için çığlık at."

"Hayır," dedim, yıldızların ve yoğun seksin verdiği cesaretle.

Hareketlerine daha fazla güç kattı. İçimi mahvederken yatağa tutunarak inledim. Çığlık atma dürtüsünü görmezden gelmek zorlaştı.

"Benim için çığlık at," diye mırıldandı kulağıma. Diğer eli bileklerimi bıraktı ve saçlarımı kavrayarak başımı geriye çekti. Vücudumdan yılan gibi zevk dalgaları geçti. Ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Beni yapmak zorundasın," diye nefes

nefese kaldım. Mırıldandı.

"Yaklaşmışsın gibi görünüyor."

Parmakları seksim boyunca dans etti. Orgazmım vurdu ve kalçalarımın fışkıran zevk dalgaları arasında inledim. Xavier'in parmakları klitorisim boyunca hareket etmeye devam ederken bacaklarım sıkıca kapandı, beni her biri bir biraz daha güçlü ve çok daha tatlı olan orgazm dalgaları boyunca zorladı.

Kolları beni sararken dudakları omzuma değdi ve beni kendine doğru çekti. Hareketleri sendelemeye başladı ve bir tür vahşi hayvan gibi kulağımın dibinde homurdanıp inledi. Sıcak sıvı içime dökülürken, bu his beni başka bir son zevk dalgasına zorladı.

Ve orgazmı azaldığında durmak yerine, ben yatağa yerleşene, tükenene ve hayatımda hiç olmadığım kadar iyi hissedene kadar beni itmeye devam etti. Benden çekildi ve beni yatağa yerleştirdi ve ben de seks sonrası mutluluk içinde orada yattım.

SIL AS

Xavier'den uzaklaşır uzaklaşmaz üçüncü kata yöneldim. Brock aklımdan bir parça alacaktı ve sonra Collin'i birlikte avlayacaktık. Hatasını düzeltmek için çaba sarf ettiğini görecektim. Ve bir daha asla böyle küstahça bir şey yapma fırsatı bulamayacağından emin olacaktım.

Lanet olsun ona ve inatçılığına. Bu hem hayranlık duyduğum hem de ona bir şey olduğunda nefret ettiğim bir özellikti. Keşke inatçılığını iyilik için kullanmayı öğrenebilseydi.

Üçüncü kata vardığımda koridorlarda ve odalarda aceleyle Brock'u aradım ve elim boş döndüm. Üçüncü katta değildi ve Brock'un evde olmadığından emin olmadan önce on beş dakikamı malikânenin geri kalanını arayarak geçirdim. Gitmişti ve bunu ne kadar zaman önce yaptığını söylemek mümkün değildi.

Hatasını bulmak için gittiğini düşündüm. Yanlışını kendi başına düzeltmek için. Ve Xavier'in bana anlattıklarından sonra, kendi başına gitmek mantıklı gelmişti. Ama oğluma olan ilk inancımı sorgulayan küçük parçamı görmezden gelemedim. Onun eksikliklerine karşı kördüm ve bunun artık göze alamayacağım bir şey olduğunu fark ettim.

Xavier'e büyük bir özür borçluydum. Her şey bittiğinde, bir tane aldığından emin olacaktım.

Ama önce vermem gereken bir karar vardı. Bekleyebilirdim... Brock'un Collin'i tek başına alt edip edemeyeceğini görebilirdim. Ya da... Peşinden gidebilir ve zor durumda kalırsam yardıma koşabilirdim. Tabii ki, bu

Brock'un başka gizli gündemleri olmadığı varsayımından yola çıkıyordum.

İşleri kendi başına halletmesine izin vermek muhtemelen çok fazla şey istemek demektir. Bu aynı zamanda Collin'i de aramam gerektiği anlamına geliyordu, çünkü muhtemelen tek yol buydu, Brock'u bulacak ve Collin sorununun çözüldüğünden emin olacaktım.

Bir saniye bile kaybetmeden, beni daireler çizdiren belli belirsiz izleri takip ederek malikaneden dışarı fırladım. Malikânenin içinde Brock'un kokusu her yeri kaplamıştı. Dışarıda ise, eğer iyi bir iz bulabilirsem, onu takip ederek ona ulaşabilirdim. Çıkmaz sokaklara giden birkaç izi takip ettikten sonra, sonunda bir şehir parkına giden bir izi takip ettim. Koku en çok burada güçlüydü. İnsan olmadığından emin olmak için gözlerimi parkı çevreleyen alanın her santimetrekaresinde gezdirdim. Saat sabahın üçünü geçtiği için etrafta kimsenin olacağından şüpheliydim. Ama zaman zaman, orada burada birkaç genç görmüştüm, öpüşmek ya da başka bir şey yapmak için parka gizlice giriyorlardı. Ayrıca en ufak bir kan izi yoktu, bunu bir olarak saydım.

Bu Collin'in henüz kimseyi öldürmediği anlamına geliyordu.

Brock ve Collin'e göz kulak olarak parkta ilerledim. Çok geçmeden onu bir ağaca yaslanmış, yere bakarken buldum. Ona doğru yöneldim. Birkaç adım geçtiğimde, "Gitmiyorum," dedi.

"Hayır, ama bana hesap vereceksin," dedim. "Açıkla kendini. Şimdi." Başı aşağı sarktı saniye önce salladı .
"İnanılmaz."

"Affedersiniz?" Kafasının arkasına bakarak sordum. "Arkanı dön ve yüzünü bana dön."

Brock yavaşça bana doğru döndü. Nefret dolu kara gözlerini bana diktir. Bu beni ürküttü. "Beni duydun."

"Beni dinle," dedim parmağımla onu işaret ederek.

"Hayır, sen beni dinle," dedi bana birkaç adım daha yaklaşarak. Bir parmağını göğsüme doğru itti. Ucuyla beni bıçaklamaktan daha iyisini biliyordu. En azından ben öyle umuyordum.

Herhangi bir tanrıya dua etmeyeli yıllar ve yıllar geçmesine rağmen, bunu oğlumun önünde dururken yaptım. Brock'a gerçekten bir son vermek istemiyordum ama eğer

ve Brock'un davranışları çok üzücü bir yöne işaret ediyordu.

Sonra tam olarak ne olduğunu anladım. Sinir krizi geçiriyordu. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi. Bu düşünce beni rahatlattı. Ben de sabırla durdum ve içini dökmek için ne kadar zamana ihtiyacı varsa ona izin verdim.

"Yüzyıllar boyunca her bir kurala ve yasaya uymak için kıcımlı yırttım ama bir hiç uğruna," dedi. "Senin bile elimden alamayacağın bir şeyi hak ettim."

"İtaatin boşuna değilmiş," dedim ve gözlerimi devirdim. "Ama lütfen bana her şeyin nasıl seninle ilgili olduğunu anlatmaya devam et. Alınan her kararın nasıl da sana rağmen alındığını. Yasaları ve gelenekleri korumanın senin için ne kadar ağır olduğunu."

Brock'un gözleri sertleşti. "En azından ben kör ve bencil değilim!"

"Hayır. Sen sadece bağnazsın... ve bencilsin," dedim. "Bu kadar öfke nöbeti yeter. Birini öldürmeden önce Collin'i bulmalıyız."

Arkamı dönmeye başladım. Brock hırladı. Bana doğru saldırdığını görmek için gerildim ve döndüm. Çarpışmaya hazırlandım. Vücudu benimkine çarptığında, sert bir şeye doğru itildim. Gök gürültüsü gibi bir sesle çatladı ve her yöne parça parça enkaz saçıldı.

Sağ tarafıma bir dal düştü ve çarptığım şeyin bir ağaç olduğunu fark ettim.

Bu öfke nöbeti açık ara en kötüsüydü. Beni asla unutamayacağı bir ders vermeye zorlayacaktı. Tüm bunlar bir kız yüzünden mi? Cidden mi?

Bir noktada kendimi kıcımlının üstünde buldum, Brock'a bakıyordum ve meydan okumayı onun kazandığını düşünüyordum.

Ah, bir bilse...

"Gitmek istediğin yolun bu olduğuna emin misin?" diye sordum.

Brock bana tükürdü. "Beni eşitiniz olarak kabul etmeniz için ne gerekiyorsa yapın."

Bir kaşımı çattım ve nefesimin altında kıkırdadım, bakışlarından sadece bir anlığına koptum. Dikkatim yeniden toplandığında

kendimi ona doğru fırlattım, bir yumruk oluşturdum ve kafasının yan tarafına vurdum. Döndü ve yüzünü tuttu.

Daha uzun durdum, ellerimi yumruk yaptım ve kendini toplamasını bekledim. Toparlandığında, savaş başlamıştı.

İnsanların tuvalet olarak kullandığı binalar gibi binalar... ağaçlar... yolumuza çıkan her şey yıkılmış, moloz yığınınına dönmüştü. Park bir savaş alanına dönüşüyordu. Ve gürültülü bir savaş. Dikkatleri üzerimize çok fazla çekecektik. Çıkardığımız gürültüyü örtbas edecek tek bir iyi mazeret bile düşünemiyordum. İnsanlar gelmeye başlamadan önce savaşın bitmesi gerekiyordu.

Brock'un yüzüne yumruk attım, sağı yumruğumu yanağına indirerek onu benden uzaklaştırdım. Beni yere fırlatmayı başardı ve yumruklarını yüzüme indirdi. Uzaktan siren sesleri yükselmeye başlamıştı. Köpekler havlayarak sahiplerini belaya karşı uyarıyordu. Buna bir son vermeliydik. şimdi.

Ben ne kadar yumruk atarsam Brock da bir o kadarını indirmeyi başarıyordu. Onun vücuduna attığım tekmelerin aynısını o da benimkilere atıyordu. Hızla bir yere varamıyorduk. Ve parkta yok edilecek pek bir şey kalmamıştı. Dikkatleri üzerimize çekmemizden bahsetmiyorum bile. Komşu evlerden gelen gözlerin üzerimizde olduğunu neredeyse hissedebiliyordum.

Sonunda, birbirimize bakarak öylece durduk. Brock bir sonraki hamleyi benim yapmamı bekledi.

Ben de onun bir sonraki hamleyi yapmasını bekledim.

İkimiz de bunu kazanamayacaktık. Ve görünüşe göre ikimiz de pes etmeye niyetli değildik. Ama zamanımız tükenmişti ve benim daha büyük, daha iyi bir vampir olmam gerekiyordu.

"Belki de çabalarımızı Collin'i bulmak için harcasak daha iyi olur. Anlaşmazlığımızla daha sonra ilgilenebiliriz," diye önerdim.

Brock omuz silkti. "Haklı olabilirsin. Ama bunun bir önemi yok. Collin gitti. İzi burada kayboldu. Onu bulamıyorum. Sanırım diğerk tarafa gitti."

Dik durdum ve burun kemiğimi sıktım. şansım varken onu öldürmeliydim. Brock'a onu öldürtmeliydim. Geriyi görmekle ilgili deyişi hatırladım. Olaydan sonra çok işime yaradı.

"Ne olursa olsun, onu durdurmalıyız. Bizim yöntemlerimiz konusunda çok yeni ve cahil ve kanlı bir öfkeye kapılmaya meyilli. En başta umutsuzca istediği savaşı istemeden de olsa başlatabilir. Senin sayende değil."

"Suçlamaları daha sonra yapabiliriz," dedi Brock. "O kadar ileri gitmeden önce onu durdurmalıyız. Dediğin gibi, ikimizin de gerçekten istemediği bir savaş riski var."

Vampir oğluma biraz daha sert baktım ve sonra başımı salladım. "Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?"

"Gerçekten benim fikrimi mi soruyorsunuz?" diye sordu.

"Kendini kanıtlamak için bir şans istiyorsan, işte fırsat. Boşa harcama," diye uyardım.

Brock başıyla onayladı. "Malikaneye geri dönün ve toplayın. Sonra da onu diğer tarafa kadar takip ederiz."

"Peki ya diğer tarafta değilse?" diye sordum. "O zaman ne yapmamızı önerirsin?"

"Orada olacak. İzinin aniden burada durmasının tek açıklaması bu," dedi Brock.

Ona bu kadar kızgın olmasaydım, gurur duyabilirdim. Her şeyi enine boyuna düşünmüştü. Yani, çoğunlukla. Kuşkusuz, mantığında birkaç boşluk buldum, ancak yıllar boyunca derslerine başlangıçta beni inandırdığından daha fazla dikkat ettiği anlaşılıyordu.

"Pekâlâ. Hadi işe koyulalım. Belki şansımız yaver giderse savaşı başlamadan durdurabiliriz," dedim ve onu eve kadar takip ettim.

CINDY

Seksimizden kısa bir süre sonra çıldırmaya başlamıştım. Küçük bir alana sıkışıp kalmaktan nefret ediyordum. Kapana kısılmış hissetmekten hoşlanmıyordum. Son zamanlarda yaşadığım inanılmaz orgazmlara rağmen duvarların kapandığını düşünmekten kendimi alamıyordum.

Bu odadan bir an önce çıkmazsam kendimi kaybedecektim ve kimse bunu görmek istemezdi.

"Söyle Ben sen klostrofobik olmadan anlatmak Ben klostrofobiksin," dedi Xavier.

Gözlerimi devirdim ve başımı salladım. "Oh, şakaların var. Çok komik."

"Cidden, sorun nedir?" Xavier sordu.

Öfkelendim ve bakışlarımı ona diktim. "Ben uzun süre küçük yerlerde kalabilen bir kız değilim. Özellikle de kendimi kapana kısılmış hissetmeye başladığımda."

Dizimi zıplatmaya başladım. Nefeslerim hızlanıyordu. Panik başlamıştı.

Kıkırdadı. "duracağına söz veriyor musun?"

Gözlerimi devirdim ve başımı salladım. "Ben çocuk değilim." "Şimdi gel, öyle mi?" diye tekrar sordu.

Ona baktım ve . "Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?" "İyi davranacağına dair söz vermeden hiçbir yere gitmiyorsun."

dedi.

İnledim. "Bana patronluk taslama lütfen. Şu anda ihtiyacım olan son şey bu."

Tekrar kıkırdadı. "bile geçmezdi. Ama en iyi şekilde davranmanı istiyorum."

İçimi çektim. "Peki."

"Aferin kızıma," dedi ayağa kalkıp elini bana doğru uzatırken.

Ona ters ters baktım. Yaşadığımız inanılmaz seks olmasaydı, ona aklımın bir parçasını verebilir ve onu birkaç basamak aşağı indirebilirdim, ama içimde mücadele yoktu. Duvarların üzerime kapanması hissiyle çok ilgiliydim. Ve seks, en azından bir süreliğine onun seçmelerine katlanmaya değirdi.

Ne olsa şakalaşmak bir sevgi dilidir. Gerçi ben buna aşk demezdim.

Elimi onun elinin içine kaydırdım ve beni yataktan çekmesine izin verdim. Sonra beni kapıya götürdü, kilidini açıp koridora çıktı ve ona katılmamı işaret etti. Oradan tekrar elimi tuttu, koluna doladı ve koridorda bana rehberlik etti.

"Tam olarak ne yapıyoruz?" Ben sordum.

"Özellikle de buraya gelmekte ısrar ettiğin için sana büyük bir tur attırıyorum. Her şeyin nerede olduğunu bilsen iyi olur," dedi gözlerini ileriye dikerek. "Artık koridorlarda amaçsızca tökezlemek yok."

"Oh, ne kadar düşüncelisin," diye mırıldandım. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kıkırdarak.

Ama söylediklerini düşündüm ve aynı fikir birliğine vardım. Sonuçta haksız değildi. Yine de bu geceden sonra geri dönmeye pek niyetim yoktu.

Bu düşünceyle birlikte garip bir acı hissi kapladı içimi. Tuhaf.

İstenmeyen hissi çok çok aşağılara ittim ve nereye gittiğimize ihtimale karşı geri dönmem gerekebilirdi. Birkaç kilit noktayı bilmek bir noktada işime yarayabilirdi.

Üçüncü kattan başladık. Depoların çoğu ve onların üç odası buradaydı. Kendilerini evin geri kalanından ayrı tutuyorlardı ki bunu ilginç buldum. Ayrıca, inanılmaz derecede ilişkilendirilebilir. Yine de bu konsept bana

İlimleri karanlık, toprak ve ölüm olan vampirlerin en yüksek seviyeyi seçmesi garipti. Ama soracak kadar meraklı değildim.

İkinci katta donör odaları, misafir odaları ve bana söylenmeyen diğer odalar vardı. Bilmemeyi bir kenara bıraktım, çünkü odadan çıkmıştım ve odaya geri dönme fikrinden nefret ediyordum. Çok fazla gürültü çıkarırsam muhtemelen bu olacaktı.

Küçük alanlardan o kadar nefret ederdim ki.

Ana kata çıktığımızda Brock ve Silas bize çarptı. Xavier elimi bıraktı ve daha dik durdu.

"Bir sorunumuz var," dedi Silas, bakışlarını ikimizin arasında gezdirerek. Görüşünün içinden geçen karanlık bir gölge vardı. Suçlama ve ihanetle dolu bir gölge. "Şimdi benim ofisime."

Gözlerini üzerime dikti. Bir acı parıltısı. Yutkundum. Neden? Emin değildim. Sebebini öğrenmek istediğime de inanmıyordum.

"Sen de," dedi. "Başından beri bu karmaşanın içinde olmamızın nedenlerinden biri de sensin."

Alay ettim. "Bakın şimdi kim çaydanlığa siyah diyor."

Xavier, Silas ve Brock'u Silas'ın ofisine kadar takip etmeden önce bana kısa bir süre baktı. Diğer donör odalarıyla birlikte ikinci kattaydı. Turumuz sırasında kapının önünden hatırlıyordum ve Xavier'in bana göstermemesinin garip olduğunu düşündüm. Belki de odayı zaten hatırladığımı düşünmüştü ki bu kısmen doğruydum. Kapıyı ve içerideki yerleşimin büyük bir kısmını hatırlıyordum... sadece tam olarak nerede olduğunu değil.

Ayrıca, tur sırasında yanından geçerken vücudumda aynı anda hem sıcak hem de serin olan garip bir his oluştu.

Dakikalar sonra hepimiz Silas'ın masasının etrafında ya oturuyor ya da ayakta duruyorduk. Öne doğru eğildi ve dikkatini masanın üstüne verdi. "Bir sorunumuz var."

"Açıkçası," diye mırıldandım. "O kadarını zaten ." Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi, "Collin kayıp," diye devam etti. Yine de beni duyduğuna dair en ufak bir şüphem yoktu.

"Brock onun kokusunu yakınlardaki bir parka kadar takip etti ve orada kayboldu. Diğer tarafa geçtiğini düşünüyoruz."

. "Ölmek ve ışığa çıkmak gibi mi?"

"Hayır," dedi Brock sırtarak. "Daha çok bizimkini yansıtan paralel dünyaya bir geçit açtık."

"Oh," dedim ve birkaç dakika boyunca yeni bilgiyle oturdum. Etrafımda konuşulan kelimeler birbirine karışmış ve birbirine karışmıştı. İlk başta bu sözlerin Brock'un ukala şakalarından biri olduğunu düşündüm. Ama kelimeler zihnimde dönüp durdukça, doğruluk payları daha da arttı. Sonra diğer herkese yetiştim.

"Bekle. Ne?" Ben sordum. "Paralel bir dünya mı var? Meşru bir dünya mı?"

Ve oraya bir geçitten geçerek mi gidebiliyorsun?" Bütün gözler üzerimdeydi.

"Sanki büyü bir portal kullanarak seyahat edebileceğim gerçek bir dünya varmış gibi mi?"

"Çabuk kavriyor," dedi Brock gülümseyerek. "Düşünebiliyor musun?" Ona ters ters baktım. "Komik. Burada yeniyim, unuttun mu?"

"Ya karşıya geçip onu almak için çok geç kalırsak?" Xavier sordu. "Brock yanılıyorsa ve Collin saklanma konusunda son derece zekiye ne yapacaksınız?"

Brock, "Burada oturup bir şeylerin olmasını bekleyemeyiz," dedi. "Oraya gitmek savaşı durdurmak için elimizdeki en iyi şans."

"Gerçekleştirmeye kararlı görüldüğün savaşı mı kastediyorsun?" Xavier ekledi.

Brock, "Parmakla işaret etmek meseleye yardımcı olmayacaktır," diye ekledi.

"Her zaman burada kalıp olaylara göz kulak olabilirsin," dedi Silas.

"Beni her zaman yem olarak kullanabilirsin," dedim.

Gerilim. Tanık olmayı hiç istemediğim bir şey varsa o da üç vampirin önümde kapişmasıydı. Bir anda eskisinden çok daha küçük gelen bir odada.

Tüm gözler yine üzerimdeydi. Bu kez bakışlarında düşüncelerinin ağırlığını hissediyordum. Omuz silktim.

"Aklımıza başka parlak fikirler de gelmiyor değil," diye mırıldandım.

"Hayır," dedi Brock.

Silas elini kaldırdı. "Bir dakika bekle oğlum. Onu yem olarak kullanmak ihtiyacımız olan şey olabilir. Ama bunu yapmanıza sadece bir şartla izin verebiliriz."

"Bu ne durum?" Cevabı gerçekten bilmek istediğimden emin olmadan sordum.

Silas yoğun altın gözlerini bir kez daha üzerime dikti. "Üçümüz tarafından da işaretlenmelisin. Ancak bu şekilde hepimiz seni koruyabiliriz."

"Bu da ne demek oluyor?" Üçünün arasına bakarak sordum.

Brock, "Onu işaretlemek söz konusu bile olamaz," dedi. "Onu tehlikeye atmayacağız."

"Bu senin vereceğin bir karar değil," diye tersledim. "Bu benim hayatım ve benim bedenim. Bana ne olacağı konusunda tek söz sahibi benim."

Başını salladı. Ciddi bir yanı olduğunu görmek farklı olsa da görmezden geldim. En başta benim iyiliğimi neden bu kadar önemseydiği sorusunu düşünecek vaktim yoktu.

Xavier şöyle dedi: "İşaretleme, bizim sizin kanınızdan birkaç damla almamız ve sizin de bizim kanımızdan birkaç damla almanızdır. Bu bir tür sembol, nişan yüzüğünden farksız ve diğer tüm vampirlere yasak bölge olduğunuzu gösteren bir işaret olarak görülüyor."

"Seni çoktan işaretledim," dedi Silas.

Alay ettim. "Ne yaptın? Sana kim izin verdi?"

"Teknik olarak yaptın. Benimle yattığında," dedi sırtarak.

Başımı salladım. "Rızaya çok fazla anlam yüklemekten bahsediyorsun." "Onu da işaretledim," dedi Xavier.

"Ne zaman?" Bakışlarımı ona dikerek sordum. Dürüst olmak gerekirse, bu adamların cüreti.

"Coşkuluydun. Hatırlamayacaksın," dedi Xavier.

"Bu her şeyi yoluna koymaz," dedim. "Ne zamandan beri seks, lütfen kanımdan iç ve seninkini de bana zorla anlamına geliyor... seks benim onay damgam mıydı?"

"Dünyamız hakkında öğrenmen gereken çok şey var. Hayatımıza tesadüfen girdin, hatırladın mı? Evimize zorla girdiniz. Yaptığımız şey

Bu da başlangıçta düşündüğümüzden çok daha fazla şekilde lehimize işleyen bir sonun aracı oldu," diye tersledi Silas, masasının üzerine eğilmiş, alev alev yanan altın gözleriyle bana bakıyordu.

Brock, "Buraya geldiğinizde seçim şansınızı kaybettiniz," dedi. "Bazıları sadece buraya gelerek seçiminizi yaptığınızı iddia edebilir."

Ona ters ters baktım. Omuz silkti.

Daha da kötüsü, diğer ikisi de onunla aynı fikirdeydi.

"Vampirler," dedi Silas, "son derece bölgecidirler. Özellikle de işaretlediğimiz kişilere karşı. O yüzden daha kötü bir duruma düşmediğin için kendini şanslı saymalısın."

"Beni tehdit etmenin sana bir faydası olmayacak," dedim. "Yardım etmeye hazırım, unuttun mu?"

"Bir düşün," dedi Xavier, daha yakına eğilerek. "Bize teslim olmana ne sebep oldu?"

Başımın ortasında bir çimdik oluşurken ona göz kırptım. Nereye varmaya çalıştığından emin değildim ama hoşuma gitmiyordu. "Azmıştım... bu yüzden hormonlarım yaptı."

"Mesele şu ki, sizi zorlamadık. Bunun yerine, verdiğin sinyallerle oynadık," diye açıkladı Xavier. "Gerçekten ne istiyordun?"

"Doğrudan bir rıza talebi," diye tersledim. "Fikrimi değiştiremeden hayatımın geri kalanında vampirler tarafından takip edilmemek."

"Olaya tamamen yanlış bakıyorsun," dedi Brock. "Bu iyi bir şey olabilir."

Homurdandım. "Bunu iki dakika önce böyle bir şey yapmamı istemeyen adam söylüyor."

Omuz silkti. "Fikrimi değiştirdim. Seni işaretlememin ardındaki mantığı anlıyorum."

"Ne kadar ," diye mırıldandım.

Silas yerine oturdu ve arkasına yaslandı. "Tek istediğimizin seni korumak olduğunu kabul etmek senin için gerçekten bu kadar zor mu?"

Omuz silktim. Ama bu cümlemin beni silahsızlandırıldığını ben bile inkâr edemezdim. "Asıl soru neden?"

"Daha önce senin gibi bir kadınla hiç karşılaşmadık," dedi Silas ve gülümsedi. "Ve biz çok, çok uzun zamandır buralardayız."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Sanki düzinelerce insan yaşamındaki tüm anılarını hatırlıyor gibiydi. En azından olabilir. Emin değildim.

Bana gülümsedi. "Başka bir vampirin kurbanı olman senin için utanç verici olur."

"Ama neden ben? Benimle ilgili bu kadar özel olan ne? Beni neredeyse hiç tanıımıyorsun," dedim.

"Güneşin neden doğduğunu da sorabilirdiniz," dedi Brock. "Öyle işte."

Başımı salladım ve sandalyede arkama yaslandım. Tüm bu olanlarda çok fazla yanlış vardı. Tüm bunları anlamlandırmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Bunun yerine, vampirlerin Collin dediğini duyduğum adamı düşünmeye başladım ve bodrumda onunla ilk karşılaştığımda bana karşı duyduğu tiksintiyi düşündüm. İlk başta, barda ilk karşılaştığımızda benimle yaşadığı sorunun aynısı olduğunu düşünmüştüm ama işin içinde fark ettiğimden çok daha fazlası vardı.

"Huh," dedim, "Bu Collin'in neden geri ve benden kaçtığını açıklıyor."

"Açıkla," dedi Silas, ben bunun bir talep olduğunu çok iyi bildiğim halde, sanki bunu bir rica gibi göstermek istermiş gibi kelimeyi uzatarak.

Onlara Collin'in bodrumda bana verdiği tepkileri anlattım.

Silas başıyla onayladı. "Kesinlikle. Elbette benim kanım diğerlerinden güçlü. Ben Vampirlerin Prensiyim. Aslında sen diğer tüm vampirler için doğuştan gelen, görünmez bir 'dokunulmaz' işareti taşıyorsun. Yeni doğanlar da dahil."

Xavier, "Daha önce size geleneklerimiz konusunda açık değildik," dedi. "Bunun için sizden özür dilemek istiyorum."

Silas ekledi, "Ve eğer dövüşten sonra eski hayatına dönmek istersen, gitmene izin vereceğiz. İşaret birkaç ay içinde geçecektir. Ondan sonra seni bir daha rahatsız etmeyeceğiz ve varlığının geri kalanını uygun gördüğün şekilde yaşamakta özgür olacaksın."

Gülümsedim. "Beni bırakmaya istekli olduğun için minnettarım. Ben bir mülk değilim ve öyleymişim gibi davranılmasını reddediyorum. Sadece kendim için karar vermek istiyorum."

"Pekâlâ," dedi Silas.

Brock çenesi sıkılı bir şekilde durdu.

Xavier yanıma oturdu, her zamanki gibi rahattı.

"Seni acele bir karar vermeye zorlamak istemem," dedi Brock, "ama dünya kadar vaktimiz yok."

"Bir vampire göre çok sabırsızsın," dedim.

Gülümsedi. "Fark etmenize sevindim. Teşekkür ."

Başımı salladım ve iç çektim. O başka bir şeydi. Ama onunla seks yapmanın bir şey olacağını merak ettiğim gerçeğini de inkâr edemezdim.

"Bunu yapmak istiyorum," dedim.

BROCK

Silas ellerini birbirine vurdu. "Mükemmel. O halde kaybedecek vaktimiz yok. Xavier, Cindy'ye hazırlanabilmesi için odasına kadar eşlik et."

Xavier başıyla onayladı ve tutması için elini uzattı. Elini elinin içine sokarken dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve Xavier onu kaldırarak parmaklarını koluna doladı. Bu manzara karşısında içimi yakan kıskançlığa karşı savaştım. Yakında benim de bir anım .

Silas'ın Xavier'in de onunla yattığını öğrendikten sonra neden hemen savunmaya geçmediğini merak ettim. Belki de sözlerime sandığımdan daha fazla kulak vermişti. Belki de tüm varlığı boyunca bir kez olsun paylaşmaya istekliydi. Sebep ne olursa olsun, onunla geçireceğim anı sabırsızlıkla bekliyordum.

Yine de, o hareket ettikçe, tamamen gözden kaybolana kadar kapıdan çıkarken bakışlarımla onu takip ettim. O zaman bile boşluğa bakarak geri dönüp beni alıp almayacağını görmek için bekledim. Birkaç saniye sonra dikkatimi, dudaklarını ince dudaklı bir kaşla bastırarak oturan Silas'a verdim.

"Ne?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Yaptığın şey için cezalandırılmalısın. Bunun yerine, onunla yatacaksın."

"Haklısın," dedim.

Gözleri benimkilerle buluştu, şok ve şaşkınlık doluydu.

Sırıttım. "Güvende olduğundan emin olmanın tek yolu onu işaretlemek. Ve Collin'i çok fazla zarar vermeden durdurabileceğimizden emin olmanın tek yolu da onu yem olarak kullanmak."

"İşe yarayacağından emin değilim. Yeterli olabilir ama bunu bilmiyoruz," dedi Silas.

"Neden?" Ben sordum.

"Onu duydun. Collin ondan iğreniyordu. Üç vampir izinin bunu daha da artırmayacağını kim söyleyebilir?"

Omuz silktilim. "Denemek zorundayız. Elimizde başka bir şey yok. Ayrıca, kendini kesebilir. İşaret olsun ya da olmasın, bu yeni doğmuş bir vampiri çılgına çevirmeye yeter."

Silas yumruklarını masanın üstüne bastırdı. Bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Sadece başka seçeneği olmadığı için buna katlanıyordu. Ben de bir yere varacağımızı sanmıştım.

"Ayrıca," diye ekledim, "o kız olmasaydı zaten bu karmaşanın içinde olmazdık."

Silas başını salladı. "Hayır. Yolumuza ilk çıktığında adamı yoluna göndermemiş olsaydım, bu durumla karşılaşmayacaktık."

"Onu o gün öldürmen gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordum.

Aramıza sessizlik yerleşti. Cevap vermemesini bir cevap olarak algıladım. Sessizliğin arttığı dakikalarda Xavier geri döndü.

"Hazırlanıyor," diye duyurdu.

"İşaretlediğin kadınla yattığı için neden ona kızgın değilsin?" Xavier'i işaret ederek sordum. Dikkatini Silas'a vermeden önce bana yorgun gözlerle baktı.

"Çünkü söylediklerin doğrudu. Hepimiz onu istiyoruz. O kadar bağımsız ve güçlü bir iradeye sahip ki, seçim hakkını elinden daha fazla alırsam beni reddedeceğinden korkuyordum. Konuşmamız sayesinde bunu dinlediğim için mutluyum. Ama sen aceleci davranmadan önce açıklığa kavuşturmak istediğim bir şey var.

"Bu tam olarak nedir?" diye sordum.

Silas başını salladı ve sonra bana döndü. "Onu işaretlemene izin vermeden önce, bunu neden yaptığını bilmek istiyorum."

"İlk etapta ne yapacaksın?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "İnsanı neden değiştirdin?" dedi.

Omuz silktim. "Kızgındım. Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, biraz da kıskançtım."

"Neden?" diye sordu kaşlarını birbirine çatarak.

"Neden olmasın?" Ben de karşılık olarak sordum. "Bunca yıldır bana karşı hep sert oldun. Bir kez bile bana hareket alanı bırakmadın. Her zaman ön planda olmak zorundaydın. Her zaman zirvede olmak zorundaydın. Kendimi sana kanıtlamam için bana hiç şans verilmedi. Asla seninle eşit olamayacaktım ya da sahip olduğun şeyleri paylaşamayacaktım."

Silas çenesini sıkarak başını salladı.

Devam ettim, "Sonunda bu beni yıprattı. Sadece seninle aynı şeyleri yapabildiğimi sana göstermek istedim. Seninle eşit olmak istedim. Anladığım kadarıyla içinde çok fazla affedicilik var. Sadece bu izin verebilirsin..."

Silas tekrar başını salladı. Gözleri dalgın dalgın uzaklara bakıyordu, sanki düşüncelere dalmış gibiydi. Bana sırtını döndü ve kendi kendine başını sallamaya devam etti. Havadaki gerilim giderek . Statik kıvılcımlar çıkmaya başladı. Sonunda şöyle dedi: "Gitsen iyi olur. Çabuk ol. Fazla zamanımız yok."

Kendi kendime gülümsedim. "Deneyeceğim."

Silas ve Xavier gibi acele etmek istemeyen büyük bir yanımda olduğumu inkâr . Ne de olsa, kahrolası hayatımdaki her şeyde neden hep kısa yolu seçiyordum ki?

Ama koridora adım atıp Cindy'nin odasına doğru ilerlerken düşüncemi kendime sakladım. Orası uzun süre onun odası olmayacaktı. Durumunu açıkça ortaya koymuştu. Tüm bunlar sona erdiğinde, burada yaşadığı her şey bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibi hayatına geri dönecekti. Çamur kadar açık. Üçümüzle kalmaya karar vermesi için küçük bir şans vardı.

Onun gideceği düşüncesiyle içimde oluşan garip hisler beni daha ağır, daha yavaş ve iyi hissettirmiyordu. Dünya onsuz daha karanlık, daha soğuk ve daha az cazip olacaktı.

Çok alışılmadık bir duyguydu. Ve bunu Cindy'nin odasına taşıdım. Sırtı kapıya dönük duruyordu. Siyah saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Rahatlamış görünüyordu. Derin nefes aldım ve

burun deliklerim onun tahrikiyle dolmuştu. Onunla geçirdiğim zamanı aceleye getirmemek her şeyimi verdim.

CINDY

Sırtım kapıya dönük bir şekilde durdum, kapı fısıldayarak açılıp halının üzerinde yumuşak bir sessizlikle kayarken zihnimi odaklamaya çalışıyordum. Tekrar seks yapmak üzereydim. Ve bu konuda nasıl hissedeceğimden tam olarak emin değildim.

"Benim için hazır mısın?" Brock sordu.

Sesinde kalbimi çeken bir ton vardı ve bu beni korkuya yakın bir şey olarak etkiledi. Benden korkuyordu. Nasıl korkuyordu? Emin . Bu düşüncelerin hiçbiri bana mantıklı gelmiyordu. O bir vampirdi. Bir tanrı kadar muhteşemdi. Bahse girerim dünyanın her yerinde benden çok daha güzel kadınlar onun ayaklarına kapanıyordu.

Benden korkması ya da onu reddedecekmişim gibi bana yaklaşması için hiçbir neden yoktu. Bunun hiçbir anlamı yoktu. O, tasarımı olarak reddedilemez biriydi.

Her ne kadar reddedilemez bir kelime olmasa da, ben sadece onu yaptım.

Telif hakkı bana ait.

Ayrıca, onunla seks yapmak sadece bir amaçtı. Collin'e yem olabilmem için beni işaretlemenin bir yolu. Gerçi bu konuda hâlâ şüphelerim vardı. Ama oturup diğerlerinin hayatları için savaşmasına izin vermeyi reddettim.

O aptal adamın bu adamların hayatına girmesinden kısmen ben sorumluydum ve ondan kurtulmalarına yardım edecektim.

Yine de nefesimi içime çektim ve yavaşça dönüp ona baktım. Onun güzel yüzüne bakarken içimi bir sakinlik kapladı. Şafak söktü

hala benden bir cevap beklediğini söyledi. Başımı salladım. " kadar hazırım."

Brock kapıyı arkasından kapattı ve sonra aramızdaki boşluğu kapattı. Gözlerini benimkilerden ayırmıyordu ve onlardan başka bir yere bakmak neredeyse imkânsızdı. Benimle neredeyse burun buruna geldiğinde, gözlerinin tıpkı gerçek kristaller gibi fasetalara sahip olduğunu görebilecek kadar yaklaştım.

Kalbim küt atmaya başladı.

"Gergin misin?" diye sordu gözlerini benimkilere dikerek.

Omuz silktim. "Gerginim. Birazcık."

Her zamanki gibi çarpık bir şekilde sırttı ve aramızdaki boşluğu kapattı. Parmakları başımın arkasına, kafatasımın hemen dibine kaydı ve ağzını benimkine yaklaştırdı.

Beni öpmeden önce, "Seni ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum" dedi.

Ağzı en yumuşak, en nazik, en yavaş öpücükle benimkine değdiğinde şok olmuş bir nefes çektim.

Bedenim tutuştu. Hiç bitmeyen duygularım havai fişek gibi patladı. Bacaklarımın arasından bir sel akarken sistemimden ısı fışkırdı.

İki kez hayatımın en iyi seksini yaşadım. Hiç. Tüm hayatım boyunca. Brock'un da farklı olmayacağından emindim. Ve bir yanımda onun daha kısa yoldan köşeyi döndüğünü düşünüyordu. Ne de olsa Xavier ile akıllara durgunluk veren, sert bir seks yapmıştım ve şimdi de Brock ile yatağa giriyordum.

Tüm bunlar, yeni vampir sorunu söz konusu olduğunda beni koruyabilmesi içindi.

Belki bir gün bunu telafi edebilirdim. Ama şimdilik, bu bizim tek şansımızdı.

Brock öpücüğü derinleştirdi. Kollarım gövdesine dolandı. Hoş ve sıcaktı.

Ondan hiç de beklediğim bir şey değildi. Özellikle de iki meslektaşının işlerin daha sert tarafını tercih ettiğini düşünürsek. Brock öyle değildi. İşin daha nazik tarafını tercih ediyordu ve zevk verme konusunda acele etmekten hoşlanıyor gibiydi.

Ve bu sadece başlangıçtı.

Brock durduğumuz yerde beni soymaya başladı. Gümleğimden başladı, parmaklarını etek ucunun altına kaydirdi ve yavaşça vücudumdan kaldırdı. Aynı şey pantolonum, sütyenim ve iç çamaşırlarım için de geçerliydi.

Önünde çıılçıplak kaldığımda, az önce bana uyguladığı yöntemle onu da soydum. Bu sırada ara sıra bakışlarıyla karşılaşıyordum. Kirpiklerinin altından bana sıırttı.

Bu şekilde tapıldığını hissetmek tuhaftı. Ama bir kız buna alışabilirdi. O.

As I serbest bırakıldı onun canavarca ereksiyon, I bitbenim dudak ile Beklenti. içine bakıyordu. Daha iyi düşünmeden ereksiyonunu elimle kavradım ve onu okşadım. Brock inledi.

Seksinin tadını merak ederek dudaklarımı yaladım ve dilimi ucunda gezdirdim. Ürperdi, parmaklarını omuzlarıma geçirdi. Sikinin ucunun ağzıma girmesine izin verdim. Yavaşça emdim, dilim şaftının başı etrafında daireler çizerken ereksiyonunun zonkladığını hissettim.

Bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmeye pek fırsatım olmadı çünkü Brock beni kaldırıp ağzını ağzıma bastırdı ve başımı döndüren bir hisse kapılmama neden oldu.

Saniyeler içinde, bulut gibi yatağın üzerine ve Brock üstümdeydi, bacaklarımın arasına zevkle yerleşmiş, beni nefesimi kesecek kadar öpüyordu. Parmakları benimkilerin arasından geçerek ellerimi başımın üzerinde tutmaya zorladı. Devasa ereksiyonu giriş yerimin dibinde durmuş, beni kışkırtıyor ve .

Ağzı, boynumu ve omuzlarımı kaplayan tenimin tadını çıkarmak için dudaklarımdan ayrıldı. Yavaşça aşağıya doğru ilerledi, göğüslerimde durdu, her birini ağzına aldı ve onları emip masaj yaparken dilinin ucuyla meme ucuma dokundu.

Kalçalarımın arasında bir basınç oluştu ve beni ne kadar iyi memnun edebildiğinden çok hoşlandım. Sonsuza dek bu coşkunun içinde yıkanmak istiyordum.

Brock bacaklarımın arasına gelene kadar alçaldı ve hareket ederken her tarafına öpücükler bıraktı. Bacaklarımın arasına yerleştikten sonra kollarını kalçalarıma bastırdı ve parmaklarını kullanarak kalın, ıslak amımın dudaklarını ayırdı.

Dilini oynattı ve dili hassas klitorisimi fırçalamaya devam ederken şeytani bir şekilde sırtarak bana baktı. İçimde zıplayan hislere karşı sırtımı dikleştirdim. Aynı hem kışkırtıcı hem de heyecan vericiydi. Sıcak ve soğuk.

Klitorisimi emerken ve dilini seksime daldırırken bakışlarına karşılık verdim. Tadımdan gerçekten zevk alıyordu. Ve ben de onun dilinin hissettirdiklerinden gerçekten hoşlanıyordum.

Orgazmım gittikçe yastığın iki yanını kavrayarak arkama yaslandım. Neredeyse tadını alabiliyordum.

Sonra Brock parmaklarını içime daldırdı ve seksimden bir sel akarak elini ıslattı. O höpürdeterek sularımı yalayıp yutarken orgazmımla inledim, seksimden dökülen sıvı akışına ayak uydurmaya çalıştım.

Beni daha önce hiç hissetmediğim bir coşkunun eşiğine getirmesi çok kısa sürdü. Bana böyle şeyler yapabilecek sabra ve beceriye sahip olması beni şaşırtmıştı. Bu işte açık ara en iyi olduğunu asla tahmin edemezdin.

Orgazmım azaldı ve Brock tekrar vücuduma tırmanmaya başladı. Hala her yerde öpücükler bırakıyordu ve tekrar göğüslerime ulaştığında, dudakımı ısırdım, büyük horozunun beni doldurmasını bekliyordum.

Bir kez daha beni şaşırttı. Göğüslerimde durdu, eli seksim boyunca hareket ederken emdi ve kemirdi. Bana başka bir orgazm için masaj yapmaya devam ederken parmakları girişime kaydı. Zevkten ağlarken bacaklarım kapandı. Parmakları klitorisim boyunca kayıyor, yavaş daireler çizerek beni her biri bir öncekinden çok daha güçlü olan birkaç orgazma daha itiyordu.

Tamamen rahatlamış ve sersemlemiş bir halde yatağın içinde erirken nefes nefese kaldım. Brock kıkırdadı. "Henüz işimiz bitmedi."

"Tanrım, umarım öyle değildir," dedim.

"Doyumsuz birisin, değil mi?" diye sordu alaycı bir sırıtışla.

Omuz silktim. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

tırmandı ve aletinin ucunu girişime dayadı. "Bunun için hazır mısın?"

"Evet," dedim.

Aletini içime sokarken ağzı benimkiyle çarpıştı. Yavaşça içimde derinlere doğru ilerliyor, yerleşene kadar beni geriyor ve dolduruyordu.

Mükemmel.

Bir kez daha parmakları benimkilerle iç içe geçti ve ellerimi başımın üzerine doğru hareket ettirdi ve bacaklarımı gidebildikleri kadar açarak açıklığının en derin kısımlarına erişmesine izin verdim.

Brock dudaklarını nazikçe boynumda gezdirerek uyarılmamı artırdı ve beni serbest kalmaya daha da yaklaştırdı. Kendimi havada süzülüyormuş gibi hissediyordum. Tamamen ağırlıksız. Ve sonra kontrolü ele alma dürtüsü geldi.

"Sırt üstü dön," dedim.

Brock şaşkın, kristal mavisi gözlerini üzerime dikti. Gülümseyip dediğimi yapmadan önce gözlerinde karanlık bir gölge parladı.

"Bil diye söylüyorum, kontrol hâlâ sende olmayacak," dedi. Omuz silktim. "Belki. Belki de değil."

Aletini içimde tutarak benimle birlikte yuvarlandı. Sırt üstü yattığında kendimi yeniden ayarladım ve kalçalarımı onun üzerinde döndürerek ileri geri sallanmaya başladım.

Elleri tenimde gezinirken, "Manzarayı seviyorum," diye mırıldandı.

Gülümsedim. "Kapa çeneni."

"Evet hanımefendi," dedi.

Orgazmım artmaya başladığında ritmi yükselttim. Brock'un elleri kalçalarımı kavradı ve hareketlerimi teşvik etti. Sonra bana karşı kasılmaya başladı, ellerimi başının iki yanındaki şiltenin üzerine koyarak kendimi desteklemeye zorladı.

"Sana söylemiştim," dedi hareketleri beni üstünde zıplatmaya devam ederken. Klitorisim her sıçrayışta gövdesine sürtünerek orgazmımı içimde kanamaya zorladı.

Hareketlerini hafifçe yavaşlattığında zevk dalgalarımı haykırdım. Orgazmımı mümkün olduğunca uzun süre uzatmaya çalıştığını fark ettim.

İç çekişlerim yumuşadığında, "Artık eğlendiğinize göre," dedi. "Sırt üstü yatma zamanı."

"Yine mi?" Ben sordum.

"En iyi işimi sen sırt üstü yatarken yapıyorum." Bana göz kırptı.

İçimden güldüm.

Tekrar sırt üstü döndüğümde, bir vampirle seks yapmanın bu kadar rahat ve yoğun olacağını hiç düşünmediğimi düşündüm.

"Bir daha düşündüm de," dedi, "yan tarafına dön."

Başımı salladım ama yine de yuvarlandım. Vücudu tam arkamda yatıyordu, ereksiyonu bacaklarımın arasına baskı yapıyordu. Sikini bacaklarımın arasında kaydırmaya devam ederken ağzı omzuma öpücükler yerleştirdi, seksimi fırçaladı ve uyarılmamı tekrar yüksek seviyeye çıkardı.

Brock bacağımı yan tarafına doğru çekti ve beni öne doğru itti, böylece aletin bir kez daha içime girmesi için tam olarak doğru açıda durdum. O hareket ettikçe, parmakları klitorisimde daireler çizerek masaj yaptı ve başka bir orgazm başlattı.

Bu bir kez vurduğunda, havaya çığlık attım. Zevk dalgalarının ortasında Brock üstüme tırmandı ve tekrar tekrar içime soktu. Hala orgazmımdan en iyi şekilde yararlanmak için hareketlerini konsantre etmeye çalışırken inledi.

Hareketleri titrekledi ve sıvı içime döküldü. Öne doğru eğildi, hareket ederken beni öptü, orgazmını olabildiğince uzun sürmeye zorladı. Sonunda sakinleştiğinde benden çıktı ve sonra beni içine soktu.

Bunu takip eden huzurlu anlarda, onunla seks ne kadar sıcak ve başımı döndüren her türlü hisle dolu olduğunu düşündüm. Onunla yatmak da az önce aramızda yaşanan her şeyin güzel bir sonuydu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Tek bir kelime bile söylememe fırsat kalmadan tüm konak sallandı.

Kalbim küt atmaya başladı.

Her ne oluyorsa, iyi değildi... ve bunun bir deprem olduğundan şüpheliydim.

XAVIER

Nöbet tutup karanlığa bakarak Brock'un Cindy'yle işleri bitirmesini beklerken her şey sakindi. Çok uzun sürüyordu. Onu suçlayabileceğimden değil. Onunki gibi bir bedene sarılmışken zamanın izini kaybetmek inanılmaz derecede kolaydı.

Silas, Collin'in bela getirerek buraya dönme ihtimaline karşı nöbet tutmamızı önermişti. Bunun korkunç bir plan olduğunu düşünmüyordum ama Brock'un Cindy'yi işaretleme için harcadığı süre boyunca etrafta durmamamız gerekiyordu.

Her konuda kendi yolunu zorlamak zorundaydı. Yaptığı her şeye rağmen istedikleri verildiği için minnettar olması gerektiğini hiç düşünmedi. Ne de olsa, başkalarını ne kadar suçlamak isterse istesin, şu anda onun yüzünden bu karmaşanın içindeydik.

Günün sonunda Collin'i bir canavara dönüştürmeye karar veren oydu. Biz değil.

Hava anında değişti, parazitlendi. Bir saniye sonra kollarımdaki tüyler diken oldu. Collin bir anda ortaya çıktığında nefes almak için yeterli zamanım vardı. Avucunu göğsüme çarparak beni havada uçurdu. Koridorun aşağısına, malikânenin saniyeler önce durduğum yerin tam tersi tarafına düştüm. Uçuşum dış duvar tarafından durduruldu. Aldığım darbe duvarın büyük bir kısmının neden olmuştu ve ben de duvardan büyük bir parça koparmış, ardımda kocaman bir delik bırakmıştım.

"Xavier, iyi misin?" Silas homurdanmadan hemen önce seslendi. Saniyeler sonra, malikaneye bir çarpma daha oldu. Bina sarsıldı.

Delikten malikânenin dışındaki gece gökyüzüne baktım. Nefesimi içime çektim ve hasarın daha kötü olmadığı için kendimi şanslı saydım. "Ben iyiyim. Ya sen?"

"Evet. Sadece konağın iskeletinin sağlamlığını test ediyorum," diye karşılık verdi.

"Aynen," dedim.

Nefesimin altında kıkırdadım. Ve karanlıkta Collin'den bir iz aradım. Koridorda durmuş, bakışlarını benimle Silas arasında değiştiriyordu.

"Nerede o?" diye tersledi. "Kim?"

Silas sordu.

"Beni yaratan adam," dedi Collin.

Silas ve ben Collin'e doğru kontrollü ve dikkatli adımlar attık. Kudurmuş, vahşi bir hayvan gibiydi. Bir sonraki hamlesini tahmin etmek imkânsız olacaktı. Özellikle de soğuk ve hesapçı görüldüğü için. Kendini hiç mantıklı olmayan bir şekilde idare ediyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yeni doğmuş bir bebeğin böyle bir zarafete ve güce sahip olması imkânsız görünüyordu. Ama bunu anlamak için zamanım da yoktu.

Collin, Brock'a ulaşmak için beni ve Silas'ı yok etmeye çalışıyordu ve bu süreçte malikâneyi yıkmaktan da çekinmiyordu. Zamanımız kalmamıştı. Artık bunu düşünmek için çok geç olsa da, Cindy'yi yem olarak kullanmamıza gerek yoktu.

Collin ne olursa olsun bizim için geliyordu. Düşünme fırsatı tek soru, neden?

Silas bir adım daha atarak, "Korkarım şu anda müsait değil," dedi.

"Ama o burada. Kokusunu ," diye tersledi Colin.

Öfkeden kudurmaya başlamıştı. Bu küçük gezintisi sırasında kaç kişiyi öldürdüğünü merak ediyordum.

"Öyle olmadığını hiç söylemedim," diye ekledi Silas. "Belki sana yardım edebiliriz?" "Artık bana yardım edecek kimse yok."

Arasındaki boşluğu kapattı

ve önce Silas.

Vitese atlayıp onlara doğru ilerledim. Ama çok geç kalmıştım.

Collin, Silas'ı tekrar havada uçmaya gönderdi. Başka bir duvara çarptı. Bu duvar yük taşıyordu. Malikâne titredi.

Zeminde çatlaklar belirdi. Üstümdeki tavandan parçalar koptu ve yere düştü.

Düşen bir enkazın önünden atlarken nefesimin altından küfrettim. Görünüşe göre Collin'in amacı gerçekten de malikânenin etrafımıza yıkılmasını sağlamaktı. Onu da bizimle birlikte aşağı çekmeden bunu yapmasına izin veremezdim. Bu yüzden mücadeleye atıldım ve Collin'in yüzünün yan tarafına sert bir darbe indirerek onu şaşırttım. Yere yığıldı ve yanağını tuttu. Bana ters ters bakmadan önce kan tükürdü.

"Artık bundan daha iyisini yapman gerekecek," dedi. Omuz silktim. "Göreceğiz bakalım."

Tam üçümüzün arasında bir şeyler patlamaya başlamıştı ki Brock ve Cindy çıkageldiler.

"Yeterince zaman ayırdın, sence de öyle değil mi?" Tersledim.

Collin'in dikkati Brock'un üzerindeydi. Onunla yüzleşmek için döndü. "Ortaya çıkmanın zamanı gelmişti."

Brock, "Her zaman modaya uygun bir şekilde geç gelirim," dedi.

Cindy'yi Collin'in yıkımından korumak için koştum. Brock, Collin'i yarı yolda karşıladı. Cindy yere diz çöktü, ben de üzerine eğildim ve patlamalar olurken onu düşen taşlardan korudum.

Silas ve Brock, Collin'e müthiş bir mücadele veriyordu. Ama Collin'i alt etmek için onlardan daha fazlası gerekecekti. Cindy'yi güvenli bir yere götürmeli ve sonra dövüşe tekrar katılmalıyım.

Ellerinden tutup yukarı kaldırdım. "Gel . Saklanman için bir yer bulmalıyız."

"Etrafımızdaki her yer yıkılıyor," dedi. "Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?"

"Sadece bana güven." Alaycı bir sırıtış attım ve onu arkamdan çekiştirerek düşen taş parçalarından kaçmaya çalıştım.

Birkaç dakika içinde, kesişen, taşıyıcı duvarların yakınında bir yer buldum. Bir taş yığını tam da onun için sağlam bir saklanma yeri olacak şekilde düşmüştü. Eğer malikâne kendi üzerine çökmeye devam ederse, en azından onu nispeten daha kolay bulabilirdim.

"İşte," dedim, "Atla ve ben dönene kadar bekle."

"Oraya girmemi mi istiyorsun?" diye sordu kocaman gözlerle. "Ya sıkışırsam?"

İçimi çektim ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Seni bulacağım."

İtiraz eden kışını deliğe soktum. Yerleştikten sonra, ne kadar rahatsız olsa da. Küçük alanlar hakkında ne hissettiğini biliyordum. Ama canının yanmayacağından emin olmanın tek yolu buydu. Onunla son bir kez bakıştıktan sonra dövüşe geri döndüm.

"Beni öldüremezsin," dedi Brock, Collin'e gerçekçi bir tonda. "Yaratıcımı öldürebileceğimden daha fazla değil."

"Denememi izleyin," dedi Collin.

Brock iç çekti. "Başarısız olacaksın. Oğul olmanın laneti bu."

Collin tükürdü, "Asla senin oğlun olmayacağım."

Brock omuz silkti. "Korkarım başka seçeneğin yok. Seni ben yarattım. Bu yüzden sen benim oğlumsun. Tıpkı benim Silas'ın oğlu olduğum gibi. O da yaratıcısının oğlu. Böyle devam eder, böyle devam eder, aile ağacı büyür."

"Yapacağım son şey olsa bile seni öldüreceğim. Sonra da dünyayı senden kurtaracağım," dedi Collins. Gözleri vahşi ve öfke doluydu. O da tükenmek üzereydi. Vücudu sarsıldı ve dikkatini uçümüzün arasında gezdirdi.

Köşeye sıkışmış bir yaratık gibi.

Uçümüz Colin'in etrafını sardık.

Silas, "Yapabileceğin en iyi şey kaderine razı olmak ve zararın neresinden dönersen kârdır," dedi.

"Asla," dedi Collin.

Gözlerimi konağın hızla çökmekte olan yapısına , "Bu işi bir an önce bitirmeliyiz," dedim.

"Ne yapacağını biliyorsun," dedi Silas.

Brock ve ben Collin'e yaklaştık. Bize saldırdı. Bir yumruk karnıma çarptı ve zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı, gücü tükeniyordu. Brock, Collin'in yüzüne yumruk atarak onu bize karşı mücadele etmeyi ve savaşmayı bırakmaya zorlamaya çalıştı. Collin nasıl dövüşmeyeceğini bilmiyor gibiydi.

Sonunda her iki kolunu da kavrayabildik ve onu sabit tutabildik.

"Bu iş daha bitmedi," dedi Collin.

Brock, "Bu senin için," dedi.

"Madem dönüp beni öldürecektin, neden beni yarattın?" diye sordu.

Brock'un çenesi sıkıştı. Birkaç saniye sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "Çünkü sen efendimin yaptığı bir şeyin intikamı olarak onu kızdırmak için yaptığım bir hataydın. En değişimden geçmemeliydin. Seni zincire vurmak ve gerçek amacının ne olduğunu anlamak için seninle oynamak yerine fırsatım varken seni öldürmeliydim."

"Bu konuda her zaman dürüst oldum," dedi

Collin. "Bunu artık biliyorum," dedi Brock.

"Yine de savaşımadan gitmeyeceğim," dedi Collin ve kollarını serbest bırakmayı başardı. Havaya sıçradı ve yıkılmakta olan duvarı tekmeleyip arkamıza düşmeden önce takla attı.

"Sana o kadar kolay düşmeyeceğimi söylemişim," dedi.

"Belki de öyle," dedi Brock. "Ama düşeceksin."

Üçümüz birden kendimizi Collin'in üzerine attık. Yumruk ve tekmelemlerden oluşan bir kasırga gibiydik... hepimiz Collin'e üstünlük sağlamaya ve dövüşü daha fazla uzamadan bitirmeye çalışıyorduk. Ya Brock ya da Silas silahsızlandırıcı darbeyi indirmeyi başardı. Tam olarak kim olduğunu görme şansım olmadı.

Brock ve ben bir kez daha kol kola girdik. Bu sefer ona sıkıca .

Silas gözlerinde cehennemin tüm öfkesiyle yaklaştı.

Collin'in elimden kurtulmasını engellemek için tüm gücümü harcadım. Bana karşı mücadele etmeye devam ediyor, kolunu taş gibi kavrayışından çekmeye çalışıyordu. Brock'un da aynı şeyi yaptığından emindim. Yine de işe yaramıyordu. Bu sefer işe yaramadı.

"Canavarlar! Hepiniz," diye tersledi Collin. "İğrenç, pis yaratıklar."

Silas sıırttı. "Senin aksine, değil mi?"

"Başka seçeneğim yoktu... bu yüzden buraya geri geldim. Hepinizi öldürmek için. Hepiniz öleceksiniz!" Collin söyledi.

Mırıldanmaya ve bize küfürler ve iftiralar savurmaya devam etti. Adam aklını kaçırmıştı. Delirmişti ve neredeyse kudurmuştu. Daha fazla zarar vermeden etkisiz hale getirilmesi gerekiyordu.

Silas gülümsedi ve ellerini Collin'in yüzünün iki yanına koydu. "Sana iyi şanslar."

Gözlerimi sıkarak kapattım.

Kelimenin tam anlamıyla yumuşak biri değildim ama bir vampirin kafasının kesilmesiyle ilgili vücudumda doğal olmayan bir ürperti yaratan bir şey vardı. Bu görüntüden nefret ettim ve gözlerimi görüntüye karşı kapattım. Keşke sesi de bir şekilde bastırabilseydim.

Buna benzer başka hiçbir şey yoktu ve o sesi hatırlamadığım tek bir gün bile olmadı.

Silas, Collin'in kafasını yana doğru bükerek kemikleri kırdı ve tendonları yırttı. Çıkardığı ses mide bulandırıcı ve boştu. Özellikle de kasların kopmadan önce elastik gibi gerilmesiyle. Kan, Collin'in başsız bedeninin gömleğinden süzülerek koluma aktı ve zehirli kan kokusuyla ıslattı.

Gürültülü bir gümbürtü
yere çarptı. Sonunda
bitmişti.

Gözlerimi açtım ve yan yatmış, boş gözlerle yere bakan kafaya kaşlarımı çatarak baktım.

Sonra Silas hareket etti ve üçümüz tek kelime etmeden birbirimize baktık. Kimsenin az önce ne kadar yakın bir görüşme yaptığımızı söylemesine gerek yoktu. Kimsenin ölümümüze ne kadar yakın olduğumuzu sözlü olarak itiraf etmesine gerek yoktu. Kimsenin parmakla göstermesine gerek yoktu. Hepimiz biliyorduk.

Ayak sesleri usulca bize doğru
geliyordu. "Bitti mi?" diye sordu.

Üçümüz de Cindy'nin yüzüne döndük. İçimde bir rahatlama hissettim. "Ben gelip seni alana kadar burada kalmanı söylediğimi sanıyordum," dedim. Omuz silkti ve gülümsedi. "Oops?"

Gerçekten de, bu kadın benim çöküşüm olacaktı.

CINDY

Brock beni odadan çıkarıp top ateşine benzeyen patlamaların yere sürüklemekten önce giyinmeye ancak fırsat bulabildim. Her patlama tüm malikaneyi sarstı. Duvarlarda ve zeminde çatlaklar belirdi ve merdivenlerden inerken can havliyle korkuluklara tutundum.

"Ben insanım ve kırılganım," dedim Brock'a. "Senin gibi merdivenlerden aşağı koşamam."

Omzunun üzerinden baktı ve beni kendine çekti, omzunun üzerinden kaldırdı ve etrafımızdaki tüm bina kendi üzerine çökmeye başlarken merdivenlerden aşağı koştu. Kalbim göğsümdeydi ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Saldırı altında mıydık? Ülkemiz işgal mi ediliyordu?

Atlantik Okyanusu'nun Boston'un ön bahçesi olduğu düşünüldüğünde sonuncusu çok da uzak bir senaryo değildi.

Nefes nefese geçen birkaç saniye sonra Brock beni ayağa kaldırdı. Dengemi sağladıktan sonra daha uzun durdum ve kıyafetlerimi düzelttim. Dikkatimi bardaki adama verdim. Collin, adamların ona seslendiğini duymuştum. Onu Silas ve Xavier'in ortasında dikilirken gördüğümde biraz şaşırmıştım, diğer dünyada olması gerekiyordu. Her zaman vampir olarak hayal ettiğim canavarın her bir parçasına benziyordu. Büyülendiğim ve beni işaretlemesine izin verdiğim üç adam gibi muhteşem değildi.

Gözlerimi dolduran moloz yığınlarına diktim. Her bir taş ve moloz parçasında kalbim kırıldı. Güzelliği ve

Buranın harikası sonsuza dek yara almış ve yok olmuştu. Vampirler kavgaya edince böyle mi oluyordu?

"Evet," dedi

Brock. "Ha?" Ben

de sordum.

"Vampirler kavgaya tutuştuğunda böyle mi görünür diye sordunuz. Cevabım evet," dedi.

Ona şaşkın şaşkın baktım. Yüksek sesle konuştuğumu düşünmemiştim. Sanırım . "Uh... teşekkür ?"

Başını salladı. "Ben olsam henüz teşekkür etmezdim."

Collin saldırdı. Konak tekrar sallandı. Eğildim ve Brock beni vücuduyla sardı. Kavgaya gürültülüydü ve her vuruşta sanki ağır toplar ... savaş alanı gibiydi. Eğer yakında durmazlarsa, birileri bu gürültüyü fark edecekti. Bu kimse için iyi olmayacaktı.

Sonra Xavier koşarak yanıma geldi ve beni saklanabileceğim bir yere itti, ben de orada kalmaya zorlandım, kapana kısılmadığımı umuyor ve dua ediyordum. Beni dış duvardan düşen bazı molozların arasına soktu. Titreşimler daha da kötüleşmişti ve hiçbir şey göremiyordum. Sadece hissedebiliyor ve duyabiliyordum ve her patlama dehşet vericiydi. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.

Zavallı, güzelim konağın, her şey etrafımızda yuvarlanmadan önce daha ne kadar yıkıma dayanabileceğinden emin değildim. Sonra nihayet sessizlik çöktü. Ya öyle ya da ben sağır olmuşum. Daha fazla titreşim bekledim ama hiçbir şey olmadı. Sonra adamlardan birinin geri gelip beni almasını bekledim ama o da .

İçine gömüldüğüm delikten çıkacaksam, kendi başıma tırmanmak zorundaydım.

Böylece, taşın keskin, sivri kenarlarından kendimi kesmemeye dikkat ederek dışarı tırmandım. Ve nihayet dışarı çıktığımda etrafa bir göz attım. Havayı dolduran toz her şeyi bulandırıyor. Duvarlar ve tavan yere dökülmüş, sütunlar devrilmişti. Malikânenin hâlâ bu kadar iyi durumda olması bir mucizeydi. Gerçi biri yanlış nefes alırsa yıkılacakmış gibi görünüyordu, bu da nefesimi tutmak istememe neden oldu.

Ama bir şey için kesindi. kavgaya sonunda bitti. Şükürler olsun.

Artık malikâneye dönüşmüş olan dağınıklığın içinden dikkatlice geçerek adamlara doğru ilerledim. Onları bir arada durmuş, yere bakarken buldum. Ayaklarının dibinde biriken kana ve hareketsiz yatan cansız bedene çok yakından bakmamaya çalıştım.

Bir adım daha yaklaştım ve bir taş parçasına tekme attım, küçük moloz parçası enkazın arasında sıçradı ve adamların dikkatini çekti. Üçü de arkasını döndü ve kederli bakışlarını bana dikti.

"Bitti mi?" Ben sordum.

Xavier, "Ben gelip seni alana kadar burada kalmanı söylediğimi sanıyordum," dedi.

Omuz silktim ve en iyi özür dileyen gülümsememi takındım. "Oops?"

Anında üçü de bana yaklaştı ve üzerimde yara olup olmadığına bakmaya başladı. Hatta beni kokladılar ve kendi kendilerine başlarını salladılar ki bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Sevimli ama garip. Geri çekildim ve dikkatlerini tekrar üzerime çektim.

"Ben iyiyim. Gerçekten," dedim.

"Bunun için evrene şükürler olsun," dedi Silas.

Xavier bir adım daha geri çekildi ve bir moloz parçasına tekme atarak koridordan geriye kalanları aşağıya sıçrattı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Taşınmamız gerekiyor," dedi Brock. "Evimizin nasıl yerle bir olduğunu görüyoruz."

Silas içini çekti. "Evet ama nerede? Burada kim olduğumuzu saklamak giderek zorlaşıyor."

Arka planda siren sesleri duyuldu ve bizi bir misafir konusunda uyardı. Hala çok uzaktaydılar, bu da bize sonraki adımları düşünmek için birkaç dakika verdi.

Xavier, "Ne yapmaya karar verirsek verelim, bunu yapmamız gerekiyor," dedi. "O sirenler bize doğru geliyor ve birkaç dakika içinde burada olacaklar."

"Burada kalın," dedi Silas. "Siz ikiniz benimle gelin. Kontrol etmemiz ve toplamamız gereken başkaları da var."

"Harika bir başlangıç," dedi Brock.

Başımı salladım ve izledim.

Silas, Brock ve Xavier bağışçılarını toplamakla meşguldü. Gördüğüm kadar çok oda olduğu için, hepsinin

ama dakikalar sonra sadece bir avuç insanla geri döndüler. Görünüşe göre, beslenmek için seçtikleri kişiler konusunda seçiciydiler. Bu da bir başka ilginç keşifti.

"Saklanın," dedi Xavier. "Mümkün olduğunca ulaşılmaz olmaya çalışın."

Başımı salladım ve hepimiz saklanacak yerler arayarak dağıldık. Ben az önce bıraktığım yeri aldım. İçine girip çıkmak yeterince kolaydı ama dışarıdan bakıldığında devrilmiş bir taştan başka bir şey gibi görünmüyordu. Oradan sonra hepimiz gölgelerde kaldık, ilk müdahale ekipleri önüne gelip sirenleri kestiklerinde insan gözlerinden korunduk.

Hayatımda ilk kez birini kaybedeceğimden endişeleniyordum. Beni. Bayan Bağımsız. Daimi bekar kadın. Sev ve bırak kızı. Bir şekilde bağlanmışım ve şimdi birini kaybetmekten korkuyordum. Özellikle de üç erkekten birini. Bu çok garip bir duyguydu. Çok yakından bakmak istemediğim bir his. Ama bir şeyi çok net bir şekilde sağladı.

Onları terk etmek istemedim... Onları terk edemezdim.

Beni terk etmelerini de istemedim. Özellikle bu farklı bir dünyaya taşınmak anlamına geliyorsa.

Bu da üzerimden farklı bir duyguydu. Beni baştan aşağı sarstı.

İlk müdahale ekipleri konaktan geriye kalanların içine girerek arama çalışmalarına başladılar, ancak hiçbiri konağın yıkılacağı korkusuyla içeri fazla girmek istemedi. En azından telsizdeki konuşmalar bunu söylüyordu.

Hepsi de tıpkı hikâyelerdeki gibi malikânenin terk edilmiş olduğuna inanıyor ve bir gaz hattının ya da su borusunun patladığını varsayıyordu. Başka bir şeyin patlamayacağından emin olmak için tüm kontrollerini yaptıktan sonra, toparlanıp yola koyuldular.

Ortalık sakinleştikten sonra hepimiz saklandığımız yerden çıktık ve ben de etrafı kolaçan ederek, ortalık durulmaya ve temizlenmeye devam ederken konağın durumunu inceledim. güzel ve tarihi bir bina olan bu yapı tamamen yıkılmıştı. Artık asla eskisi gibi olmayacaktı.

Tıpkı benim gibi.

Hayatımın eski haline dönmeyi ne kadar istesem de, zararın bir kısmından ben sorumluydum ve yaşayacak yeni bir yer bulmalarına yardım ederek doğru şeyi yapmam gerektiğini biliyordum. Bu gecedan sonra benimle hiçbir şey yapmak istemeseler .

"Şimdi, nerede kalmıştık?" Silas sordu.

Xavier, "Evimiz yıkıldığına göre şimdi nereye gideceğimizi düşünüyoruz," dedi.

Brock, "Her zaman karşıya geçebilir ve oradaki topluluğumuza katılabiliriz," dedi.

Xavier, "Burada birine ihtiyacımız var," dedi.

"Bir yer bulmana yardım edeceğim... her neresi olursa olsun," dedim. "Özellikle de tüm bunlardan kısmen ben sorumlu olduğum için."

Brock sırtıttı. "Hepsi bu kadar emin misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayatımın şu anki haline geri dönebileceğimi sanmıyorum. Özellikle de şimdi. En azından şimdilik. Ama hepinizin istediği buysa, buna saygı duyarım."

"Ve işaretin bu hislerinizle hiçbir ilgisi yok mu?" Xavier sordu.

Omuz silktim. "Bundan şüpheliyim. Collin'e karşı kendimi sorumlu hissediyorum ve senden öğrenene kadar adını bile bilmiyordum. Ne olursa olsun sorumluyum ve yardım etmek benim için en doğrusu. Bond ya da değil. Mark ya da değil. Ayrıca, bu yakında ya ya da geçmeyecek. Emin olana kadar, yerleşecek yeni bir yer bulmana yardım etmeliyim."

Silas oflayıp pufladı ve başını salladı. "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, gerçekten burada kalamayız. Artık kalamayız. Bu diyarda değil. Halkımızın yanına dönmeliyiz. İnsanları korumalı ve uzun ömürlü, huzurlu bir yaşam sürmelerine aracılık etmeliyiz. Bu arada, burada işlerin yoluna girmesine izin veririz ve sonunda geri dönebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor," dedim. "Yine de neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyorum."

Brock, "Hayatının en büyük sürprizi," dedi.

Xavier ve Silas da aynı fikirdeydi.

Kulağa hoş için gülümsedim. "Peki, neyi ?" "Bir şartla gelebilirsiniz," dedi Silas.

"Bu da ne?" Ben sordum.

"Sizi istediğimiz sürece kabul izin vermeyi kabul ediyorsunuz" dedi.
Elimi uzattım. Silas kıkırdadı ve elimi kavradı. Brock ve Xavier ellerini bizimkilerin üzerine eklediler.

"Anlaştık," dedim.

"Anlaştık," diye hep bir ağızdan onayladılar.

EPILOG

"Cindy!" Cindy lobiye adım attığında Allana ciyakladı.

"Allana!" Cindy arkadaşının kollarına atılırken çığlık attı.

"Çok uzun zaman oldu," dedi Allana, Cindy'yi kendisine daha sıkı sararken. "Sen nasılsın?"

Cindy aşırı heyecanlı arkadaşından uzaklaştı ve iç çekti. "Gayet iyi gidiyor. Özellikle de sonunda yerleştiğimi düşündüğümünden beri."

"Yeterince uzun sürdü," dedi Allana ve sonra güldü. Arkadaşına hafif bir takılmaydı bu.

"Sadece bir yıl oldu!" Cindy sesini bir oktav yükselterek konuştu. Gerçi arkadaşının zaman zaman kendisiyle alay etmesine aldırılmıyordu. Bu dünyada hâlâ yeniydi. Durup düşündüğünde pek çok şey için yeniydi ve bunun Allana'nın yüzüne bir gülümseme getirmesi hoşuna gidiyordu.

Allana güldü. "Burada olduğun için mutluyum. Kutlama birkaç saat içinde başlayacak."

Başımı salladım. "O zaman hazırlanmalıyız."

"Ama önce," dedi parmağını kaldırarak. "Tanışmanı istediğim birkaç kişi var. Beni takip et!"

Koridorda hızla ilerlerken Cindy ona yetişmek için neredeyse ayaklarının üzerinden atlıyordu. "Normal ayakkabılarla o kadar hızlı yürüyemiyorum. Topuklu ayakkabıyla bunu nasıl yapıyorsun?"

Allana hesaba katılması gereken bir güçtü. Ve bu konuda bir patrondur. İkisi ilk tanıştıklarında, basit bir gerçek üzerinden bağ kurmuşlardı.

Erkeklerin egemen olduğu işlerde kadın olmak.

"Pratik yap," dedi omuzlarının üzerinden.

Cindy, "Şaka yapmıyorum," diye mırıldandı, hala neredeyse yetişmek için koşuyordu. Birkaç viraj ve dönüşten sonra kapıya vardığımızda

Allana'nın süiti. Kapının arkasından kıkırdamalar ve çığlıklar yankılandı. Cindy kapının hemen dışında durdu ve gözlerini dikerek kapıya baktı. "Bütün bunların ne hakkında olduğunu bilmek istiyor muyum?"

Allana başını salladı. "Oh, evet. Ve sen daha da fazla katılmak isteyeceksin."

Cindy, çığlık atmaya ne kadar katılmak istediğinden emin olmadan arkadaşına baktı. Ama arkadaşına güvendi ve ona başıyla onay verdi.

Allana kapıyı açtı ve Cindy'ye içeri girmesini işaret etti. Cindy içeri adımını atar atmaz, gözleri bir kanepede toplanmış, şaraplarını yudumlayan ve birlikte gülen üç kadına takıldı.

O ve Allana süitin içine doğru ilerlerken hepsi bakışlarını Cindy'nin üzerinde topladı.

"Hanımlar!" Allana duyurdu. "Bu size bahsettiğim kadın. Cindy ile tanışın!"

Cindy selamlamak için elini kaldırdı. Kendini garip biri gibi hissetmekten alıkoyamıyordu. Grubun en yeni üyesiydi ve Allana'dan arkadaşları hakkında o kadar çok şey duymuş olmasına rağmen, Cindy onların kendisiyle bir şey yapmak isteyeceklerinden emin değildi.

Allana koltukta oturan iki sarışını işaret etti. "Bunlar Allyson ve Cassie. Onlar kız kardeş. Kızıl saçlı olan Emily."

"Hepinizle tanıştığımı memnun oldum," dedi Cindy.

"Gelin bize katılın," dedi Cassie. "Ne kadar çok o kadar iyi!"

Emily güldü. "Yine de bir an önce hazırlanmazsak adamlar aklını kaçırarak."

Allyson kıkırdadı. "Ertelemek için daha da fazla sebep. Ayrıca, kulübümüze yeni bir üye katıldı. Onu tanımamız gerekiyor."

Cassie, "Sadece bu da değil, kız kardeşimi bir yıldır ilk kez görebiliyorum," dedi.

Cindy güldü. Onu karşıladıklarında kalbi kabardı ve hatta erkeklerine biraz işkence etmek istedi. "Oh, hepinizi şimdiden seviyorum."

Kızlar Cindy'ye el salladı ve o da oturup yerleşti. Dakikalar sonra, Allana bir kadeh şarap getirdi. Ve sonraki için

Yirmi dakika boyunca kızlar birbirlerini tanıdılar.

Bu arada, otelin karşı tarafında, King devasa şöminenin önünde durmuş, bir bardak konyağı yudumlarken bir yandan da adamların ölümlü dünyadan son haberleri tartışmalarını dinliyordu. Zamanın büyük bir kısmında konuşulanlara dikkat etmemişti. Böyle toplantılardan nefret ederdi. Sıkıcıydılar. Bunu asla itiraf etmese de partiye gitmek için sabırsızlanıyordu.

Takımları, dinlenmeleri ve bu gece için işi olurlarına bırakmaları gerekiyordu. Bunu istemek çok zor değildi.

Ayrıca, hiçbir şey değişmiş gibi değildi. Her şey aynıydı. Her şey açıktı, haber yoktu ve şekil değiştirenler söz konusu olduğunda huzurluydu.

"Ne düşünüyorsunuz, Kral?" Marcus sordu.

King döndü ve dikkatini ejderha şekil değiştiren üzerinde topladı. "Ne hakkında?"

Milo güldü. "Ne? Ateş seni o kadar mı büyüledi, dostum?"

King homurdandı. "Sanırım öyle bir şey. Neden?"

"Declan odalarımıza gitmemizi ve parti için hazırlanmamızı önerdi," diye ekledi Marcus. "Bunca zamandır sessizdin ve düşüncelerin içinde kaybolmuştun. Her şey yolunda mı?"

King başını salladı. "Evet. Ben iyiyim. Hazırlanmak iyi bir plana benziyor."

"Seni rahatsız eden bir şey yok mu?" Gunnar gözlerini arkadaşına dikerek sordu. King'i neredeyse her zaman rahatsız eden bir şeyler olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Eğer onu rahatsız eden bir şey olmasaydı, muhtemelen patlardı.

King omuz silkti. "Evet, yani?"

"Dünya şimdi sona erecek," dedi Declan, King'i herkesten daha iyi tanıyordu. Tek kollu aslan şekil değiştirenle birlikte büyümüştü.

"Sadece yorgunum," dedi

King. Adamlar güldü.

"Bütün gece ayakta kalıp aletini ıslatmayı bırak," dedi Bret.

"Hazırlanmamız gerektiğini sanıyordum?" King söyledi.

Erkekler teker teker ayağa kalktı ve balo için hazırlanmak üzere odalarına yöneldi.

YİRMİ DAKİKA SONRA, erkekler giyinmiş ve balo salonuna girmişlerdi. Konuklar avuç avuç gelmeye başlamıştı. Beş dakika sonra Kai gidip kadınları kendisi bulacaktı.

Chase adamın omzuna vurdu. "Sakin ol. Hazır olduklarında burada olacaklar."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu.

Chase omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok ama onlar kadın ve konuşmayı seviyorlar. Tahminimce son rötuşları yapıyorlar ve yakında bu tarafa doğru gelecekler.

Silas elinde bir fincan kanla onlara katıldı. Kai kaşlarını çatı. Vampirlerin King'le neden bu kadar iyi anlaştıklarını anlamıyordu ama onları hiç umursamıyordu. Yine de Cassie'ye elinden gelenin en iyisini yapacağına dair söz vermişti ve sözünü tutmaya niyetliydi.

Ama adam elindeki kan dolu bardağı her yere saçmaktan vazgeçmezse...

Aidan neredeyse nefes nefese, "İşte " dedi.

Kai'nin gözleri onun baktığı yönü takip etti. Gözleri anında Cassie'nin güzel mavileriyle buluştu. Saçları başının üstünde toplanmıştı ve mükemmel lüleler yanaklarına düşerek yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu. Yanakları kızarmıştı ve tenini vurgulayan harika bir elbise giymişti. Yumuşak pembe. Ona çok yakışmıştı.

Kendini affettirme zahmetine girmede, öne çıktı ve balo salonunun zeminini geçerek ona doğru ilerledi. Kız ona gülümsedi ve adamın nefesi ciğerlerinden çalındı. Elini tuttu ve onu piste doğru götürdü.

Tek önemseddiği . Sadece onu. Her zaman o.

* * *

ALLISON gövdesini o kadar sıkı saran kumaşı çekiştirip durdu ki boğulacağını sandı. Oysa kız kardeşi mükemmel görünüyordu. Allison giymek için farklı bir şey seçmeliydi ama Cassie koyu kırmızı olanı seçmesi için ısrar etti.

Kai'nin kız kardeşine nasıl baktığını görünce kalbi küt küt atmaya başladı. Onlar adına mutluydu. Kız kardeşi bulabildiği her mutluluğu hak ediyordu... özellikle de erkeklerinden birinin ona dünyadaki tüm sevgiyle .

Kız kardeşini dans pistine götürdü. Dudaklarının kocaman bir gülümsemeye dönüşmesine engel olamayarak onları izledi ve sonra bakışları Calvin'inkilere takıldı. Resmi takım elbisesi içinde çok şık görünüyordu. Dudağını ısırdı, onun bedenindeki her bir kumaş katmanını almayı çok istediği gerçeğini gizleyemedi.

Birdenbire korsesinin sıkılığı artık onu rahatsız etmiyordu.

Dans pistinin ortasındaki yarı yolda buluştular. Onu kendine çekerken gülümsedi.

"Büyüleyici görünüyorsun," dedi.

Kızardı. "Ve oldukça iyi temizleniyorsun."

Adam kıkırdadı. "Teşekkür ederim."

Orkestra canlı bir melodi çalarken onu daireler çizerek döndürmeye başladı. Bu anı uzun zamandır dört gözle bekliyordu. Çok yol kat etmişti. Hayatı pek çok değişiklik geçirmişti.

Calvin, "İstersen o elbiseyi erkenden çıkarabiliriz," dedi. Allison güldü. "Kes şunu, sen."

"Ne? Denediği için bir erkeği suçlayamam,"

dedi. Allison başını salladı. "Hayır... Hayır, yapamam."

Karşısındaki adama gülümsedi, gözlerinin kenarlarını kırıştıran her küçük kırışıklığa hayranlıkla baktı. Göz kamaştırıcı maviliklerinde çok fazla sevgi vardı. Onu saran kollarında çok fazla güç vardı. Ona ve diğer iki erkeğe minnettardı.

* * *

Kadınlar ve erkekler sırayla dans pistine çıkarak başlarını döndürdüler. Gecenin sonunda ise herkes göz kamaştırıcı havai fişek gösterisi için yeniden canlandırılan bahçe alanında toplandı.

Patlamalar ve ışık kıvılcımları gece gökyüzünü doldurdu, ağaçları ve yeri kilometrelerce salladı.

Gece, uzun süreli barışın bir kutlamasıydı. Bir sevgi kutlamasıydı. Kadın ve erkek kahramanlarımızın hikayelerine tanıklık eden herkes için bir umut sembolüydü. Bu kadın ve erkekler cesaret, inanç ve güvenin birer kanıtıydı. Olumsuzluklara rağmen her biri bir araya geldi ve sevgiyi her şeyin üstünde tuttu.

Ve bu geceden sonra haremlerimiz bu tarihi kalplerine yakın tutmaya devam ettiler ve kendilerine gelen hayatlarının fırsatını kutlamak için her yıl yeniden bir araya geldiler. Bu da demek oluyor ki, hepsi sonsuza dek mutlu yaşadı.

Sindirella ve Vampirlerini sevdiniz mi? Aşağıdaki serinin TÜM kitaplarını okuyun:

Kitap 1: Güzellik ve Canavarları

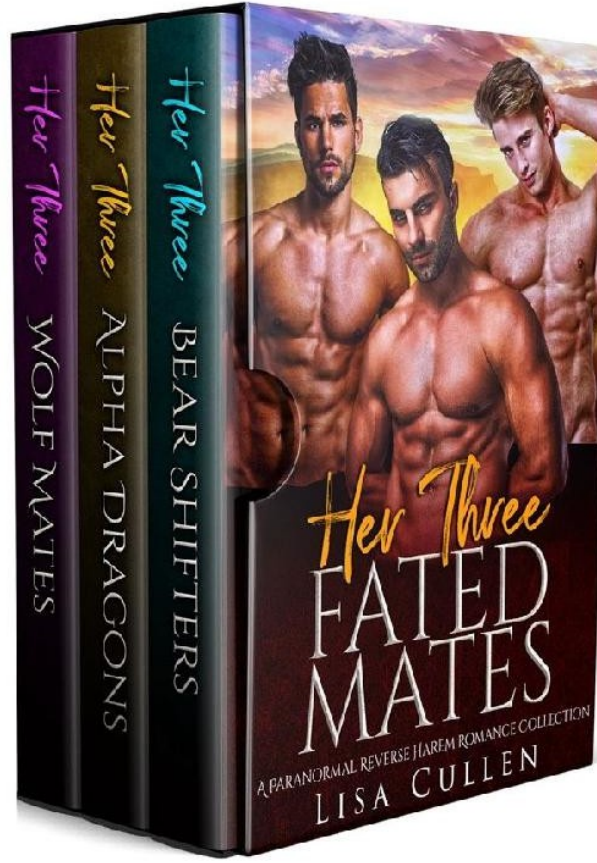
Kitap 2: Alice ve Şekil Değiştirenleri

Kitap 3: Goldie ve Ayıları

Kitap 4: Read ve Ejderhaları

Kitap 5: Sindirella ve Vampirleri

En çok satan ters harem kutu setime buradan göz atın.

Çok Satan Üç Buharlı Şekil Değıştiren Romanı Tek Bir Kutu Setinde!

Büyüyen Ayılar, Tıslayan Ejderhalar, Uluyan Kurtlar... ve nefesinizi tutun, çünkü üçlü olarak geliyorlar.

Başı çıkmak için çok mu fazla?

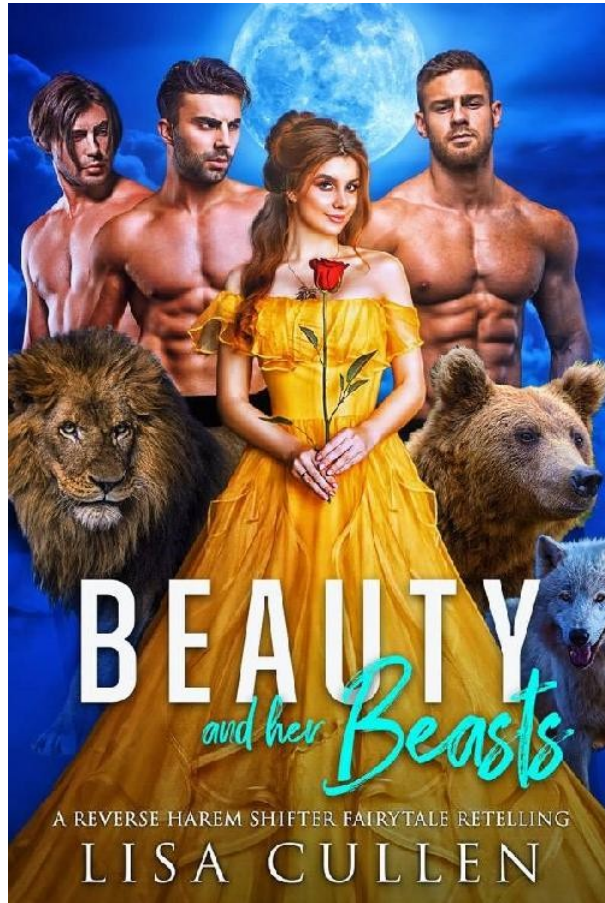
Bebeğim, daha yeni başlıyoruz.

Bu kutu setine dahil olan kitaplar:

1. Onun Üç Ayı Değıştiricisi
2. Üç Alfa Ejderhası
3. Üç Kurt Arkadaşı

Kindle Unlimited'ta okumaya şimdi başlayın!

GÜZELLİK VE CANAVARLARI (SNEAK PEEK)

AÇIKLAMA

Hiçbir kadının yapmaması gereken şeyi yaptım.

Üniversitede mücadele ettim, çıkmaz sokaktaki kasabamdan çok çok uzakta bir otelde iş buldum.

Bir *erkeğin* pozisyonunda bir iş.

Bahçivandan, aşçıdan ve otelin sahibinden son derece etkilenmiş gibiydim.

Üç ateşli erkeğim beni sonsuza dek tahrik ediyor ve onlar da bunu biliyor.

Yine de bu konuda bir şey yapmak için etrafta dolaşmıyorlar. Kendiliğinden yanabilirim.

Bir de kontrolcü eski erkek arkadaşım var. Çirkin kafasını kaldırdı ve serbest bırakılmamı istedi. Adamlarımı gerçek meşalelerden ve zift çatallarından kurtarmak için ayağımı yere vurmak zorunda kaldım.

Kimi seveceğimi bırakın, kimse bana ne yapacağımı bile söyleyemez.

Cesaretin varsa benimle uğraş.

Benim üç ateşli, şekil değiştiren erkeğim senin endişelerini azaltacak.

PROLOGUE

Allana'nın babası Wendell Pierce, evlerinin kuytusundaki şirin mutfak masasında oturuyordu. Allana yakındaki bir kasabanın yerel gazetesinin arananlar bölümünü takip ederken o da sıcak kahvesini yavaşça yudumluyordu. Üniversitedeki son tatiliydi ve mezun olmadan önce bir iş bulmak için bir başlangıç yapmak istiyordu. İsteyeceği son şey, günlerinin geri kalanını *Fleuve Ville* gibi kaba saba bir kasabada geçirmektir.

Kasabada büyüdüğü için pişman olduğundan değil. Onun için sadece bir çıkmaz sokaktı. Sona giden bir yol. Bu kasabanın ona sunabileceği tek şey, içinde büyüdüğü ev ve babasıydı. Hepsi buydu ve kendisi için çok daha fazlasını istiyordu. Dünyayı görmek ve hayatı kendi şartlarına göre yaşamak. Sonuçları ne olursa olsun.

Ayrıca, bu nehir kasabasının insanlarından bildiği tek şey, farklı olduğu için duydukları nefretti. İnsanlar üniversiteye gitmesine göz yumduğu için babasına bile yan gözle bakıyorlardı. Ama Allana güzel olduğu kadar zekiydi de. Kasabadaki çoğu kız gibi zayıf olmayabilirdi ve bu onun için sorun değildi. Onu kasabaya bir saniye daha zaman ayırmaktan alıkoyan şey insanların kullandığı kelimelerdi. Büyürken bunların hepsini duymuştu. Kilosu ve bir erkeği asla elde edemeyeceği hakkındaki kötü yorumları.

"Başka bir şehre gitmeden önce burada birkaç yıl çalışsam fena mı olur?" Wendell gazetenin adına odaklanırken kızına sordu. Sentinel büyük ve kalın puntolarla yazılmıştı

gazetenin üst kısmına baktı. İkisnin arasındaki masanın üzerinde duruyordu, Allana tarafından ilanlar lehine bir kenara atılmıştı.

Allana omuz silkti. "Burada çalışmamayı tercih ederim baba. Ayrıca, sizi sık sık ziyarete geleceğim."

"Peki ya şu görüştüğün adam? Adı neydi?" Wendell sanki cevap camın hemen dışında onu bekliyormuş gibi pencereden dışarı baktı.

"Collin?" Allana teklif etti. "O çoktan gitti ve bunun iyi bir nedeni var."

Rahatsızca kıpırdandı, boğazını temizledi ve sonra önündeki kâğıda yeniden odaklandı. Eskiden birlikte olduğu adam konusu canını sıkan bir konuydu ve bir an bile onu düşünmek istemiyordu. Onu bir daha görürse, bu çok erken olacaktı.

"Birkaç yıl önce sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu. "Evlilik hakkında."

Allana yirmi beş yaşındayken ve üniversiteye yeni başladığında - içinde yaşadıkları mazoşist toplum sağ olsun, kabul edilmesi yıllarını almıştı - babası onu oturtmuş ve yanında bir erkekle dünyada daha güvende olabileceğini önermişti. Kasaba onun kendine güvenen tavırlarına alışkın olabilirdi ama başka kasabalar, o evli olmadan bu kadar kabullenici ya da uyumlu olmayabilirdi. Kızının dünyada kendi yolunu çizmeyi tercih ettiğini bildiği için ona böyle şeyler söylemekten nefret ediyordu ama "işlerin böyle yürüdüğünü" de biliyordu.

Ona "işlerin gidişatını" değiştireceğini söylemişti ve şu ana kadar tam olarak bunu yapıyordu. Dünyaya damgasını vuruyor ve arkasında

Pierce ismi için bir miras bırakıyordu. Şimdiden iyi bir akademisyen olduğunu kanıtlamış ve birkaç profesörün gözüne girmeyi başarmıştı.

Cinsiyetine rağmen sınıfının en iyisiydi. Allana babasının gözleriyle buluşmak için bakışlarını yukarı doğru kaydırdı. "Evet. Hatırlıyorum."

Sesinde bir tereddüt vardı. Babasının bu konuda baskı yapmayacağını biliyordu ama belki de bu kadar uzun zaman sonra konuyu tekrar açmasının iyi bir nedeni vardı.

Gözlerinin kenarları kırışarak ona gülümsedi. Kahverengi gözleri sabahın yumuşak ışığında parlıyordu. "O zaman seninle gurur duyuyordum. Ben de

Şimdi seninle gurur duyuyorum. Seninle her zaman gurur duydum ve duymaya da devam edeceğim." Allana gülümsedi.

"Teşekkür , baba."

İçini çekti ve kâğıdı masaya çarptı. "Şimdilik bununla işim bitti."

"Şansın yok mu?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Ama pes etmeyeceğim."

"Doğru iş karşınıza çıkacaktır. Göreceksiniz," dedi Wendell. "Hiç beklemediğiniz bir anda karşınıza çıkacaktır."

Allana bakışlarını babasının üzerinde sabitledi. Ona doğru bir adım attı ve yanağından öptü. "Biliyorum baba. Ama bu öylece kucağıma düşecek bir şey değil."

Wendell derin bir kahkaha attı. "Seninle her şey mümkün."

* * *

Jacinda ve Phillip Heller'ın ölümü ani ve yürek parçalayıcı oldu. Savaştan bir kolunu kaybetmiş olarak döndüğünden beri mesafeli olan King için daha da üzücüydü. Gunnar işi uğruna üzüntüsünü uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı. O aşçıydı ve yıllardır öyleydi. Cenaze töreninin ardından taziyeye gelen herkesi doyurmak onun işiydi. Herkes ona bağlıydı ve birini hayal kırıklığına uğratma fikrinden nefret ediyordu.

Mutfakta çalışıp saygılarını sunmaya gelenler için hazırladığı ziyafeti temizlerken, King'in mutfığa açılan kapının önünden aceleyle geçtiğini, muhtemelen otele dönüştürülen kalenin derinliklerine doğru gittiğini gördü. Gunnar, onu şimdi yakalayamazsa, King'in birkaç hafta daha ortadan kaybolacağını bilerek peşinden koştu. Gunnar adamın nerede uyuduğunu asla anlayamamıştı, yaşamak için neden böyle ıssız bir yeri seçtiğini de... King soğuk davrandığı sürece de bu böyle devam edecekti.

"Kral," diye bağırdı Gunnar.

Cevap vermedi. Aksine, King yüzleşmeden kurtulmaya çalışmak için hızını artırdı. Gunnar'dan nefret ediyor gibi görünmese de, ona sadece tahammül ettiği izlenimini veriyordu. Gunnar

o kadar kolay pes etmeyecekti. O da hızını artırdı ve King'in saniyeler önce döndüğü köşeye ulaştı.

"Seninle konuşmam gerek," dedi Gunnar.

King durduğunda homurdandı. Aşçıyla yüzleşmek için dönmedi, onun yerine sırtını adama doğru döndü. "Ne?"

Gunnar yaklaşırken ellerini kaldırdı, King onun bu hareketini görmemişti. "Sadece seni kontrol etmek istedim. Her zamankinden daha dalgınsın."

King, "Annen baban öldürüldüğünde böyle olur," dedi ve tekrar yürümeye başladı.

"Bak, teselli olmadığını biliyorum ama üzgünüm. Onları ben de seviyordum. Artık işin başında sen olduğuna göre, seninle konuşmam gereken bazı önemli şeyler var."

"Bekleyebilir mi?" King sordu.

"Normalde evet, ama-" Gunnar başladı.

"O zaman bekle." King uzun koridorda ilerlemeye devam etti ve duvardaki bir aralıkta gözden kayboldu.

Gunnar sinirli bir şekilde adamın arkasından baktı. Kötüleşen ruh hali için King'i suçlayamazdı. King'in çocukluğundan beri burada çalışan hizmetçiler Gunnar'a King'in savaştan önce ne kadar sevimli ve dışa dönük olduğunu anlatırlardı. Sanırım adamın evde de savaştığı şeytanları vardı. Gitmesine izin vermeyen kâbuslar. Şimdi de anne ve babasının trajik kaybıyla King'in yeniden neşelenmesi için daha da fazla zaman geçmesi gerekecekti.

Eğer öyle bir şey olduysa.

King'in ihtiyacı olan şey yaşamak için bir nedendi.

Bu düşünce Gunnar'ın aklına bir fikir getirdi. Kuyruğunu çevirdi ve muhtemelen dışarıda, arazide, o günkü işlerini bitirmekte olan Declan'ı bulmaya gitti.

Declan bir anlamda yalnız biriydi. King'le hiç anlaşılamamışlardı. Ya da Gunnar'a öyle söylenmişti. King her zaman münzevi olduğu için ikisi arasında pek bir etkileşim görmemişti. Gunnar Declan'a aldırımıyordu. Özellikle de bir melez için. İçine kapanıktı, işini yapıyordu ve sorun çıkarmıyordu. Gunnar'a göre Declan iyi bir adamdı.

Gunnar hemen Declan'ı arazinin sınırına yakın bir yerdeki alet kulübesinde buldu. Declan, Gunnar'ın kilometrelerce öteden geldiğini duyunca başıyla selam verdi. Gunnar adama gizlice yaklaşmaya çalışmıyordu. Yaklaşmasını bilerek fark edilebilir hale getirmişti.

"Senin için ne yapabilirim, Gunnar?" diye sordu. Kirli sarı saçları geriye doğru toplanmış, ensesinde bağlanmıştı. Sıkı çalışmasından dolayı sakalından ter damlıyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi Gunnar. "King hakkında."

Declan içini çekti ve Gunnar'la yüzleşerek buz gibi mavileriyle ona baktı. "Şimdi ne yaptı?"

Gunnar, "Beni endişelendiren yapmadıkları," dedi.

Declan kulübeyi kilitledikten sonra döndü ve dış duvara yaslandı. "Aramızda kaybolmuş bir aşk olmadığının farkındasın, değil mi?"

Gunnar, "Bana da ama beni dinleyin," dedi. "Eğer bir şeyler yapmazsak bu iş önümüzdeki birkaç ay içinde batacak. Sık sık takılmadığımızı ve seni çok iyi tanımadığımı biliyorum ama bu işi kaybetmenin istediğin bir şey olmadığı varsayımını kadar şey biliyorum. Bence King'in uğruna yaşayacağı bir şeye ihtiyacı var. Dört gözle bekleyeceği bir şeye. Ve bunu başarabileceğimizi düşündüğüm bir yol var."

Declan kocaman kollarını önünde kavuştururken homurdandı. "Sana iyi şanslar."

"Ben ciddiym. Başlangıç olarak bir müdür tutmalıyız. Otel son birkaç aydır zararda ve cenaze töreni de ucuz değildi. Ama otelin yüzü olacak başka birine ihtiyacımız var. Muhteşem ve King'in dikkatini çekecek biri."

"Çöpçatanlık mı yapıyorsun? Gerçekten bir kadının King'i deliğinden çıkaracağını mı düşünüyorsun?" Declan sordu.

Gunnar omuz silkti. "Bir şeyler olmak zorunda yoksa ikimiz de yakında işsiz kalacağız."

"Bir kızın işe yarayacağından cidden şüpheliyim," dedi Declan. "Ne kadar güzel olursa olsun. Gecenin kadını işe alıp bu işi bitirseniz daha iyi olur. Yöneticiye gelince, birkaç el ilan hazırlayacağım. Bir dahaki sefere pazara gittiğinizde onları dağıtabilirsiniz."

Gunnar iç çekti. Umduğu şey bu değildi ama en kötü senaryo da bu değildi. Declan ona gülüp geçebilirdi. Yine de, elde ettiğinden biraz daha fazlasını ummuştu. "Pekâlâ. Pekâlâ. Ama içimden bir ses sözlerini yiyeceğini söylüyor."

Declan çarpık bir gülümseme takındı. "Göreceğiz dostum."

Gunnar vedalaştı ve plan yapmak için odasına yöneldi. Eğer Kral'a layık bir kadın bulacaksa, normalde gittiğinden daha uzaklara gitmesi gerekecekti. Böyle bir kadını bulmak giderek zorlaşacaktı. Gunnar erzak almak için uğradığı kasabalardaki kadınları biliyordu ve hiçbirini aradığı kadının yanına bile yaklaşamıyordu. Daha uzağa gitmek tek seçenektir.

Odasına girdiğinde, ülkenin bir haritasını çıkardı ve Şato'nun çevresindeki birkaç yeri daire içine aldı. Bunlardan biri de *Fleuveville* kasabasıydı. Gözlerini kasabaya dikti ve neden oraya gitme isteği duyduğunu merak etti. *Dusang* ormanının dışında kalıyordu. Oraya daha önce hiç gitmemişti ama bir mıknaş gibi onu oraya çağırıyordu. Şimdi sadece oraya gitmek için zaman ve iyi bir bahane bulması gerekiyordu.

Bu cızırtılıateşli ve kirli ters okumaya devam edin., harem romantizmini Kindle Unlimited'ta

TÜM KİRLİ PARANORMAL PERİ MASALI HAREMİ VE SERİSİNİ BURADAN EDİNİN

Dirty Paranormal Fairytale Haremland serisindeki tüm kitaplar buharlı, bağımsız, ters harem shifter romanlarıdır bir HEA ile ve Kindle Unlimited'ta okumak ÜCRETSİZ.

Kitap 1: Güzellik ve Canavarları

Kitap 2: Alice ve Şekil Değiştirenleri

Kitap 3: Goldie ve Ayıları

Kitap 4: Read ve Ejderhaları

Kitap 5: Sindirella ve Vampirleri

LISA'S INSIDER CLUB

Hayranlara özel bilgiler, yeni sürüm bilgileri ve ara sıra ücretsiz hediyeler için [içeriden grubuma](#) katılın. Size ASLA spam göndermeyeceğime söz veriyorum.